Bestseller *New York Times*

JULIE BUXBAUM

Ce-ar fi dacă persoana de care ai cea mai mare nevoie este cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

SPUNE-MI TR3I LUCRURI DESPRE TINE

COLECȚIA YOUNG & ADULT

STORIA

Dorința lui Jessie de a afla dacă băiatul de care este îndrăgostită în viața reală este persoana de care s-a îndrăgostit în lumea virtuală îi va face pe cititori să nu lase cartea din mână.

Publishers Weekly

♥ ♥ ♥

Eu: Spune-mi trei lucruri pe care nu le știu despre tine. Știi tu, în afară de nume și... tot restul.

CN: ok. (1) fac o brânză la grătar mortală. (2) cu un an în urmă eram o cu totul altă persoană. (3) ...nu știu. cred că o să păstrez secret ultimul lucru.

Eu: Ei, haide. Tu ții totul secret.

CN: Îmi placi.

Eu: (3) Și tu îmi placi.

storiabooks.ro

ISBN 978-606-94251-2-1

STORIA

COLECȚIA YOUNG ADULT

În viața lui Jessie, totul merge anapoda. Sau cel puțin așa i se pare în prima săptămână ca elevă a noului și ultra-intimidantului liceu privat din Los Angeles, pe care este nevoită să îl frecventeze. După ce își pierde mama, Jessie află că tatăl ei s-a căsătorit pe ascuns cu o femeie pe care a cunoscut-o pe internet. Din acest motiv, fata este forțată să se mute din Chicago în cealaltă parte a țării, unde urmează să trăiască alături de „monstrul vitreg" și de arogantul ei fiu adolescent.

Exact când este pe punctul de a-și lua tălpășița înapoi acasă, primește un e-mail de la o persoană care se prezintă cu pseudonimul Cineva/Nimeni (CN, pe scurt) și care se oferă să o ajute să înțeleagă jungla care stăpânea Liceul Wood Valley. Din convingere sau pur și simplu din disperare, Jessie începe să bazeze tot mai mult pe CN, care devine salvatorul și cel mai de încredere aliat al său. Este lesne de înțeles că nu se mai poate abține și vrea să afle cine este CN în realitate.

SPUNE-MI TR I LUCRURI DESPRE TINE

Bestseller *New York Times*

JULIE BUXBAUM

SPUNE-MI TR I LUCRURI DESPRE TINE

Traducere din engleză de
Cosmin Maricari

STORIA | COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărţi este:
Tell Me Three Things de Julie Buxbaum.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Spune-mi tr3i lucruri despre tine / Julie Buxbaum ; trad.: Cosmin Maricari. - Bucureşti : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-2-1

I. Maricari, Cosmin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Tudoriţa Şoldănescu

CORECTOR: Rodica Creţu, Paula Rotaru

ILUSTRAŢIE COPERTĂ ŞI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoş Tudor

Pentru dragii mei E și L:
vă iubesc până la lună și înapoi
și înapoi și înapoi.
Ad infinitum.

Capitolul 1

La şapte sute treizeci şi trei de zile după ce a murit mama, la patruzeci şi cinci de zile după ce tata s-a căsătorit pe ascuns cu o străină pe care a cunoscut-o pe internet, la treizeci de zile după ce am lăsat totul în urmă și ne-am mutat în California și la doar şapte zile după ce am început clasa a XI-a la un liceu nou-nouţ, unde am aproximativ zero prieteni, primesc un e-mail. Ceea ce e destul de ciudat, o scrisoare anonimă care apare din senin în inboxul meu, ba chiar una semnată cu bizarul pseudonim Cineva Nimeni, însă viaţa mea a ajuns de nerecunoscut în ultima vreme, aşa încât nimic nu mi se mai pare şocant. Atât a durat, şapte sute treizeci şi trei de zile în timpul cărora am simţit exact opusul normalului, pentru a învăţa o lecţie de viaţă importantă: poţi deveni imun la lucrurile ciudate.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: ghidul tău călăuzitor la Liceul Wood Valley

bună, domnișoară Holmes. nu ne-am întâlnit în realitate şi nici nu sunt convins că ne vom întâlni vreodată. adică, probabil că ne vom întâlni la un moment dat, poate c-o să te întreb cât e ceasul sau ceva la fel de banal şi de demn de dispreţ, însă n-o să ajungem să ne cunoaştem, cel puţin nu în vreun fel care să conteze... de aceea m-am gândit să-ţi scriu sub protecţia anonimatului.

și, da, îmi dau seama că sunt un puști de 16 ani care tocmai a folosit expresia „sub protecția anonimatului". și iată: primul motiv pentru care nu-mi vei afla niciodată numele real. nu aș putea niciodată să trăiesc cu rușinea că m-am exprimat atât de pretențios.

„sub protecția anonimatului"? pe bune?

și, da, îmi dau seama și că majoritatea oamenilor ar fi trimis un SMS, însă nu știu cum aș fi putut să fac asta fără să-ți spun cine sunt.

te-am urmărit la școală. nu într-un mod ciudat. deși mă-ntreb dacă nu mă face un ciudat chiar faptul că am folosit cuvântul „ciudat"? mă rog, doar că... mă intrigi. probabil că ai observat deja că școala noastră e un pustiu populat în principal cu păpuși Barbie și Ken, cu părul blond și ochii goi, iar tu ai ceva... nu doar faptul că ești nouă, deși noi, ceilalți, suntem colegi de școală de la vârsta de cinci ani, dar e ceva în felul în care te miști și vorbești. de fapt, nu vorbești, ci ne privești ca și cum am fi subiectul unui documentar bizar de pe National Geographic, iar lucrul ăsta mă face să cred că e posibil să fii diferită de toți ceilalți idioți de la școală.

mă faci să vreau să știu ce se întâmplă în capul tău. o să fiu sincer: de obicei nu mă interesează ce se întâmplă în capetele altora. cel propriu îmi dă destul de furcă.

ideea acestui e-mail este de a-ți împărtăși din experiența mea. îmi pare rău să fiu cel care îți dă această veste rea, dar nu e deloc ușor să te descurci în sălbăticia din Liceul Wood Valley. locul ăsta pare cald și primitor, avem cursuri de yoga și de meditație, colțuri pentru lectură și o cafenea pe roți (scuză-mă, o Kafenea), însă, ca orice alt liceu din America (poate chiar și mai rău), locul ăsta e o zonă de război.

așa că mă ofer să-ți fiu spiritul călăuzitor. îmi poți pune orice întrebare (doar să nu mă întrebi cine sunt) și eu o să fac tot posibilul să-ți răspund: cu cine să te împrietenești (lista scurtă), de cine să te ferești (lista mai lungă), de ce să nu mănânci hamburgeri vegetarieni de la cantină (e o poveste lungă, pe care nici n-ai vrea s-o afli, dar implică niște spermă de atleți), cum să iei nota 10 la ora doamnei Stewart și de ce nu trebuie niciodată să te așezi lângă Ken Abernathy (probleme de flatulență). a, și fii atentă la ora de sport, domnul Shackleman le obligă pe toate fetele drăguțe să facă mai multe ture de stadion, ca să le poată admira fundurile.

cred că sunt destule informații, pentru început.

și, măcar de curtoazie, bun venit în junglă.

al tău, cu sinceritate, Cineva Nimeni

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Farsă complexă?

CN: vorbești serios? Sau e vreun soi de farsă de inițiere, ca într-o comedie romantică stupidă? Vrei să mă convingi să-ți împărtășesc cele mai profunde și mai întunecate gânduri/temeri și apoi, BAM!, când mă aștept mai puțin, o să le postezi pe Tumblr și eu o să fiu bătaia de joc a Liceului WV? Dacă e așa, te joci cu cine nu trebuie. Am centura neagră la karate. Pot să îmi port singură de grijă.

Dacă nu e o glumă, mulțumesc pentru ofertă, dar, nu, mulțumesc. Vreau să fiu reporter într-o bună zi. Mai bine mă obișnuiesc cu zonele de război încă de acum. Și oricum, sunt din Chicago. Cred că mă descurc în Valley.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: nicio farsă, complexă sau altminteri

nu e nicio farsă, jur. și nu cred că am văzut niciodată o comedie romantică. șocant, știu. sper că lucrul ăsta nu dezvăluie vreun defect major al meu.

știi că jurnalismul este o profesie pe moarte, nu? poate că ar trebui să aspiri să devii un blogger de război

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Spam personalizat?

Foarte amuzant. Stai, chiar e spermă în hamburgerii vegetarieni?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: tu, Jessie Holmes, ai câştigat 100 000 000 de dolari de la un prinţ nigerian.

nu doar spermă, ci chiar spermă de jucători de lacrosse* transpiraţi.

aş evita şi carnea tocată, doar ca să nu-ţi asumi niciun risc. de fapt, mai bine nu te apropii deloc de cantină. poţi să iei salmonella de la rahaturile alea.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: O să-ţi trimit detaliile contului meu bancar imediat.

cine eşti?

---

* Lacrosse este un sport de contact, disputat între două echipe ale căror jucători folosesc crose cu o plasă la capăt pentru a manevra o minge de mici dimensiuni şi a înscrie în poarta echipei adverse (n.t.).

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: şi copii după certificatul de naştere & permisul de conducere, te rog.

nu. asta n-o să se întâmple.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Normal, şi ai nevoie şi de numărul meu de asigurare socială, nu?

Bine. Dar spune-mi măcar un lucru: de ce nu foloseşti majuscule? Ţi s-a stricat tasta Shift?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: şi înălţimea şi greutatea, te rog

sunt teribil de leneş.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: ÎN SFÂRŞIT, ajungem la lucrurile personale

Leneş şi vorbăreţ. Interesantă combinaţie. Şi totuşi ai găsit timpul să foloseşti majuscule pentru numele proprii?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: și numele de fată al mamei tale

nu sunt chiar un filistin total.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Leneș, vorbăreț ȘI indiscret

„Filistin" e un cuvânt mare pentru un adolescent.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: leneș, vorbăreț, indiscret și... frumos

și ăsta nu e singurul lucru care e... hei! m-am abținut să fac gluma evidentă fix la timp. mi-ai întins o capcană. era să cad în ea.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: leneș, vorbăreț, indiscret, frumos și... modest

Asta a spus și ea.

Vedeți, asta e faza cu e-mailurile. Nu aș putea niciodată să-i vorbesc așa cuiva, față în față. Grosolan. Sugestiv. Ca și cum aș fi genul de fată căreia să-i iasă tipul ăsta de glumă. Care ar ști, de-ar fi față în față

cu un membru real al speciei masculine, cum să flirteze și să-și treacă degetele prin păr și, dacă se ajunge până acolo, să facă mult mai mult decât să sărute. (Țin să precizez că știu cum să sărut. Nu zic că aș lua nota maximă la un examen pe această temă sau, mai știi, aș câștiga medalia de aur la Olimpiada de sărutat, dar sunt destul de sigură că nu sunt îngrozitoare. Știu asta pe cale pur comparativă. Adam Kravitz. În clasa a IX-a. El: numai salivă și o limbă furioasă, ritmică, ca un zombie care încerca să-mi înfulece capul. Eu: participantă de bunăvoie, am avut fața iritată trei zile.)

Conversațiile pe e-mail sunt ca un diagnostic de ADHD*: primești, cu siguranță, mai mult timp să rezolvi subiectul. În viața reală, reiau în minte conversațiile purtate, după ce acestea sunt gata, le editez până când îmi perfecționez replicile și le transform în tachinări inteligente, relaxate și fără efort – toate calitățile care par să fie naturale la alte fete. În diagrama Venn** a vieții mele personalitatea mea imaginară și cea reală nu s-au suprapus niciodată. Însă când vorbesc cu cineva prin e-mail sau SMS am parte de acele câteva momente în plus de care e nevoie pentru a deveni o versiune mai bună a mea. Să devin fata care se află la acea glorioasă intersecție a cercurilor Venn.

Ar trebui să fiu mai atentă. Îmi dau seama acum. *Asta a spus și ea.* Pe bune? Nu mă pot decide dacă a fost genul de lucru pe care-l spune un tip dintr-o frăție sau o târfă. Oricum nu e genul de lucru pe care să-l spun eu. Și, mai important, habar nu am cu cine vorbesc. E puțin

* ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder), în limba română „tulburare hiperchinetică cu deficit de atenție", este o tulburare psihiatrică ce se manifestă, în primul rând la copii, prin imposibilitatea de a se concentra asupra unui subiect sau a unei acțiuni (n.t.).

** Metoda diagramelor Venn reprezintă o modalitate de verificare a validității inferențelor prin intersectarea unui număr de cercuri, fiecare cerc reprezentând un termen al inferenței (n.t.).

probabil ca CN să fie vreun spirit caritabil căruia i s-a făcut milă de fata cea nouă. Sau, chiar şi mai bine, un admirator secret. Desigur, ăsta a fost primul lucru la care s-a gândit creierul meu hrănit o viață întreagă cu mult prea multe comedii romantice şi cărţi cu întâmplări improbabile. De ce credeți că l-am sărutat pe Adam Kravitz? Era vecinul meu în Chicago. Ce poveste mai bună decât aceea în care fata descoperă că dragostea adevărată o aștepta, tot timpul ăsta, chiar vizavi? Desigur, vecinul meu s-a dovedit a fi un zombie cu salivă acidă, dar nu contează. Cât trăiești, înveţi.

Sunt convinsă că CN e o glumă crudă. Probabil că nici măcar nu-i un „el" Doar o fată rea care profită de cei neajutoraţi. Până la urmă, să fim serioşi: sunt neajutorată. Poate chiar demnă de milă. Am minţit. Nu am centura neagră în karate. Nu sunt o dură. Credeam că sunt, până luna trecută. Chiar credeam. Viața mi-a dat câteva lovituri serioase şi şi-a făcut nevoile pe mine, dar am ţinut mereu capul sus, dacă-mi este permis să combin metaforele. Sau nu. Uneori am simțit că şi-a făcut nevoile fix pe capul meu. Singura mea mândrie: nu m-a văzut nimeni, niciodată, plângând. Apoi am devenit fata cea nouă la Liceul WV, în zona asta ciudată denumită Valley, care este în Los Angeles, dar nu este în Los Angeles, sau așa ceva. Şi toate astea pentru că tatăl meu s-a căsătorit cu o doamnă bogată care miroase a migdale de lux, iar sucul de fructe costă 12 dolari aici şi... şi nu mai ştiu. Nu mai ştiu nimic acum.

Sunt mai pierdută, mai confuză şi mai singură decât am fost vreodată până acum. Nu, liceul nu va fi niciodată o perioadă de care-mi voi aduce aminte cu nostalgie. Mama mi-a spus cândva că lumea este împărţită în două feluri de oameni: cei care iubesc anii de liceu şi cei care petrec următorii zece ani încercând să-şi revină după anii de liceu. Ce nu te omoară te face mai puternic, spunea ea.

Însă ceva a omorât-o și eu nu sunt mai puternică. Imaginează-ți asta! Poate că există și un al treilea tip de persoană: cea care nu își mai revine niciodată după anii de liceu.

Capitolul 2

Am dat peste unicul lucru care nu poate fi căutat pe Google: *cine este CN*? La o săptămână după ce am primit misterioasele e-mailuri, încă nu am nicio idee. Problema este că îmi place să știu lucruri. Preferabil din timp, cu o perioadă de preaviz îndeajuns de lungă încât să am timp să mă pregătesc.

În mod clar, singura opțiune viabilă este să dezleg misterul ăsta mai ceva decât Sherlock Holmes.

Să începem cu Ziua 1, acea îngrozitoare primă zi de școală, care a fost nasoală, dar, ca să fiu sinceră, nu mai nasoală decât oricare altă zi de când a murit mama. Pentru că adevărul e că mama a rămas moartă în fiecare zi. Și asta e tot. Toate zilele au fost nasoale. Timpul nu vindecă toate rănile, oricât de multe scrisori de condoleanțe trimise în grabă de rude îndepărtate spun acest lucru. Bănuiesc că în această primă zi trebuie să fi fost un moment în care am emis îndeajuns de multe semnale de ajutor tăcute și lamentabile. Un moment în care faptul că viața mea este nasoală a fost un lucru evident pentru toată lumea.

Dar să îmi dau seama care a fost momentul care m-a dat de gol nu e așa de simplu. Acea zi a fost plină ochi de rușine, o ofertă bogată de momente jenante din care pot să aleg. În primul rând, am întârziat. Din vina lui Theo. Theo este noul meu frate vitreg, fiul noii soții a tatălui meu, care, *uraaa!*, este și el în clasa a XI-a la același liceu, așa că s-a hotărât să abordeze toată treaba asta cu familia mixtă prefăcându-se

că eu nici nu exist. Din nu știu ce motiv, am fost destul de proastă încât să presupun că, doar pentru că trăim în aceeași casă și mergem la aceeași școală, vom merge împreună. Dar nu. S-a dovedit că tricoul lui Theo cu „FII VERDE" este doar de decor, mai ales că el chiar nu trebuie să-și bată căpșorul ăla drăguț cu lucruri mărunte cum ar fi, știți voi, banii de benzină. Maică-sa conduce o mare companie de marketing în domeniul cinematografiei și casa lor (poate că trăiesc acolo acum, dar nu e nicidecum *casa mea*) are o bibliotecă imensă. Numai că pe rafturi nu sunt cărți, ci filme. Pentru că suntem în LA. Așa că am plecat spre școală cu mașina mea și am rămas blocată în traficul nebunesc.

Când am reușit, în sfârșit, să ajung la Liceul Wood Valley, după ce am trecut de porțile impunătoare, după ce am găsit un loc în vasta parcare, plină ochi cu mașini de lux, și după ce am urcat pe aleea foarte lungă, secretara de la recepție mi-a arătat un grup de copii așezați pe iarbă, cu picioarele încrucișate sub ei. Ca și cum ar fi fost într-o tabără de rugăciune, cu câteva tocuri de chitară pe lângă ei. Parcă-i și aud: „kumbaya, Dumnezeul meu*". Se pare că lucruri de genul ăsta se pot întâmpla în LA: ore ținute afară în septembrie, pe gazonul imposibil de verde, cu spatele sprijinit de copacii înfloriți. Mă simțeam deja stânjenită, transpirată în blugii mei negri, încercând să scap de nervii și de stresul de pe drum. Toate celelalte fete știau cum să se-mbrace în prima zi de școală. Toate purtau rochii ușoare de vară, în culori deschise, prinse pe umerii lor micuți cu bretele aproape invizibile.

Deocamdată, asta-i principala diferență dintre LA și Chicago: toate fetele de aici sunt slabe și pe jumătate dezbrăcate.

---

* Vers dintr-un cântec religios al comunității afro-americane din SUA. În limba creolă Gullah, „kum ba yah" înseamnă „treci pe la noi" (n.t.).

Ora începuse deja și eu stăteam acolo stânjenită, încercând să-mi dau seama cum să mă alătur cercului de elevi. Aceștia începuseră să povestească, pe rând, de la stânga la dreapta, ce făcuseră în vacanța de vară. M-am hotărât să mă așez în spatele unor tipi înalți, sperând că aceștia vorbiseră deja și că voi reuși să mă ascund.

M-am așezat greșit, normal.

— Salut. Sunt Caleb, a spus tipul așezat chiar în fața mea cu o voce hotărâtă, ceea ce m-a făcut să cred că toată lumea știa deja cine este.

Mi-a plăcut vocea lui: plină de încredere, la fel de sigur de locul lui în lume pe cât de nesigură mă simțeam eu.

— Vara asta mi-am petrecut-o în Tanzania, ceea ce a fost super. Mai întâi, am urcat pe Kilimanjaro împreună cu familia mea. Am avut febră musculară la gambe săptămâni în șir. Apoi am construit o școală într-un sat, împreună cu un grup de voluntari. Știți voi, am contribuit la binele societății. A fost o vară minunată, dar sunt fericit că am ajuns acasă. Mi-a fost foarte dor de mâncarea mexicană.

Am început să aplaud după ce a terminat de vorbit. Urcase pe *Kilimanjaro* și *construise o școală*, pentru Dumnezeu!, normal că trebuia să aplaudăm. Dar m-am oprit imediat ce mi-am dat seama că aplaudam de una singură. Caleb purta un tricou gri simplu și blugi de firmă și era drăguț, fără a fi intimidant, cu trăsături îndeajuns de șterse încât să fie genul de tip cu care *aș putea* să ies la întâlnire într-o zi. Sau, fie, poate că nu. Deloc ușor de cucerit, nu, chiar deloc, prea arătos pentru mine, dar fantezia nu era atât de scandaloasă încât să nu-mi permit să mă bucur de ea câteva momente.

Tipul zburlit care stătea chiar în fața mea era următorul. Și el era drăguț, aproape la fel de simpatic ca și prietenul său.

Hmm. Poate că mă voi surprinde pe mine însămi și-mi va plăcea aici, până la urmă. Măcar să am o viață imaginară minunată, dacă nu una reală.

— După cum știți, sunt Liam. Mi-am petrecut prima lună ca stagiar la Google în San Francisco, ceea ce a fost foarte tare. A meritat, fie și numai pentru mâncarea de la cantină. Apoi am făcut autostopul prin India aproape toată luna august.

O voce frumoasă. Melodioasă.

— Autostopul, din părți! i-a răspuns Caleb, tipul cu Kilimanjaro și cu tricoul gri.

Toată clasă a izbucnit în râs, inclusiv profesorul. Eu nu am râs, pentru că m-am prins cu o clipă prea târziu, ca de obicei. Eram prea ocupată încercând să-mi dau seama cum reușește un puști de la liceu să devină stagiar la Google și realizând că, dacă asta e concurența, nu am prea multe șanse să intru la o facultate bună. Și, da, îi și măsuram din priviri pe tipii ăștia doi, întrebându-mă ce e de capul lor. Caleb, dacă nu iau în calcul faptul că s-a cățărat pe Kilimanjaro, era un tip foarte spilcuit, în timp ce Liam era cool în stilul hipster. O dualitate yin-yang interesantă.

— Mă rog. Așa e, nu am făcut autostopul. Ai mei nu m-au lăsat să plec decât după ce le-am promis că o să stau în hoteluri mai răsărite, pentru că, știți voi, pântecăraia de Delhi și toate cele. Totuși cred că am înțeles cât de cât cultura Indiei și măcar am material pentru un eseu de admitere la facultate, care a fost, de altfel, și scopul călătoriei, a răspuns Liam și, desigur, mă prinsesem deja că nu e cazul să aplaud.

— Și tu? Cum te cheamă?, a întrebat profesorul, despre care am aflat ulterior că era domnul Shackleman, profesorul de educație fizică despre care mă avertizase CN că se holbează la fundurile fetelor. Nu te recunosc de anul trecut.

Nu prea am înțeles de ce a trebuit să mă arate cu degetul, astfel încât toţi să se întoarcă spre mine, dar nu-i asta o problemă, mi-am spus. Era o temă pentru clasa I: ce ai făcut în vacanța de vară? Nu era un motiv să-mi tremure mâinile sau să-mi bată inima de mai să-mi sară din piept; nici să mă simt ca şi cum aş fi fost în fazele incipiente ale unui episod de insuficiență cardiacă. Recunoșteam semnele. Văzusem reclamele. Toți ochii erau îndreptaţi spre mine, inclusiv cei ai lui Caleb și ai lui Liam. Ambii mă priveau, amuzați și suspicioși. Sau poate doar curioși. Nu-mi puteam da seama.

— Ăăă, bună. Sunt Jessie. Sunt nouă aici. Nu am făcut nimic interesant vara asta. Adică... m-am mutat aici de la Chicago, dar până atunci am lucrat, ăăă, știți voi, la Smoothie King, în mall.

Nimeni nu era destul de bădăran încât să râdă pe față, însă privirile lor erau ușor de interpretat: le era milă de mine. Ei construiseră şcoli și călătoriseră în ţări îndepărtate, făcuseră stagii la corporaţii care valorau miliarde de dolari.

Eu îmi petrecusem două luni dând la blender sirop de porumb cu conținut ridicat de fructoză.

Acum, că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că aş fi putut minți. Aş fi putut spune că am ajutat orfani paraplegici în Madagascar. Nimănui nu i s-ar fi părut ceva ieșit din comun.

Și nici nu ar fi aplaudat nimeni, că veni vorba.

— Stai, nu ești pe lista mea, a spus dl Shackleman. Ești în clasa a XII-a?

— Ăăă, nu sunt, am răspuns, simțind cum o picătură de sudoare mi se scurge pe față. Calcul rapid: dacă mă șterg pe față atrag mai tare atenția asupra faptului că transpir prin toți porii? M-am șters încet.

— Ești la ora greșită, a spus profesorul. Nu semăn cu doamna Murray, nu?

Şi toată lumea izbucneşte în râs la o glumă care a fost cel mult vag amuzantă. Şi douăzeci şi cinci de fețe s-au întors din nou spre mine, judecându-mă. Chiar asta făceau, unii dintre ei păreau că mă măsoară din cap până-n picioare.

— Tu ai ore înăuntru, a adăugat el.

Domnul Shackleman arătase spre clădirea principală, așa că a trebuit să mă ridic și să plec, în timp ce toată clasa, inclusiv profesorul şi inclusiv Caleb şi Liam, cei demni de a fi incluşi în fantezii, mă privea, pe mine şi pe posteriorul meu, îndepărtându-mă. Dar abia mai târziu, după ce mi-am găsit clasa și a trebuit să mă ridic din nou şi să povestesc din nou ce am făcut în vacanța de vară, în fața altor douăzeci şi cinci de copii, şi să rostesc din nou cuvintele „Smoothie King" în fața unui public la fel de șocat, abia atunci mi-am dat seama că am un smoc de iarbă lipit de fund.

Mă întreb câți oameni mi-au simțit disperarea? Cred că măcar cincizeci, iar asta în cazul fericit, ca să mă simt eu mai bine.

Adevărul este că oricine ar putea fi CN.

Acum, paisprezece zile mai târziu, stau în cantină cu idioata mea de pungă maro pentru sandviciuri şi cercetez noul mediu: locul în care totul este strălucitor şi *scump* (puştii de aici conduc BMW-uri adevărate, nu Forduri Focus cu simboluri de BMW cumpărate de pe eBay lipite peste sigla originală), iar eu nu ştiu încotro s-o apuc. Mă confrunt cu problema tuturor nou-veniților: nu am cu cine să stau la masă.

Nicio şansă să mă aşez lângă Theo, noul meu frate vitreg. Singura dată când am încercat să-i adresez un „Bună!" pe hol, m-a ignorat atât de straşnic, încât nici nu mai îndrăzneam să privesc în direcția lui. Este tot timpul cu o fată pe nume Ashby (da, chiar aşa o cheamă), care arată mereu ca un supermodel pe podium: machiaj goth dramatic,

țoale de firmă incomode, expresie goală, țepi roz pe post de coafură. Încep să-mi dau seama că Theo este printre cei mai populari puști din școală, se salută cu toată lumea pe holuri, ceea ce e ciudat, pentru că este genul de tip care ar fi fost tachinat în Chicago. Nu pentru că e gay, colegii mei de la Liceul FDR nu erau homofobi, cel puțin nu pe față, ci pentru stilul lui flamboaiant. Un pic prea mult din prea multe. Tot ce face Theo este teatral. Cu excepția lucrurilor care mă privesc pe mine, desigur.

Aseară m-am intersectat cu el în timp ce mă pregăteam de culcare. Tipul chiar purta o jachetă de smoching din mătase, ca modelele din reclamele la apă de colonie. Adevărat, obrajii mei erau acoperiți cu cremă antiacnee și puțeam a ulei de arbore de ceai, deci eram și eu o parodie ridicolă de adolescentă plină de coșuri. Dar măcar aveam decența de a mă preface că nu e deloc straniu că viețile noastre s-au intersectat, brusc și fără acordul nostru. I-am urat noapte bună cu toată amabilitatea, pentru că oricum nu avea niciun rost să fiu nepoliticoasă. Nu e ca și cum chestia asta ar fi anulat căsătoria părinților noștri. Însă Theo a răspuns cu un mormăit elaborat și elegant, cu un subînțeles remarcabil de complex: *„Tu și vânătorul de avere de taică-tu ar trebui să plecați dracului din casa mea!"*

Și are dreptate. Nu că ar fi tata interesat de banii maică-sii. Dar *ar trebui* să plecăm. Ar trebui să ne urcăm în avion chiar astăzi și să ne întoarcem la Chicago, chiar dacă este imposibil. Casa noastră a fost vândută. Dormitorul în care am dormit toată viața mea adăpostește acum o puștoaică de șapte ani și colecția ei extinsă de păpuși American Girl. E pierdut, laolaltă cu toate lucrurile pe care le recunosc.

Cât despre prânzul de astăzi, mă gândeam să-mi duc sandviciul meu cel trist cu unt de arahide și gem în bibliotecă, plan care a

fost ruinat de un foarte strict afiş cu textul „FĂRĂ MÂNCARE ÎN BIBLIOTECĂ" Păcat, biblioteca de aici e fantastică. Deocamdată, e singurul lucru despre care pot spune că e mai bun decât la FDR. (Acolo nu aveam o bibliotecă adevărată, ci o cămară cu cărți, folosită de elevi mai mult ca loc retras în care să se sărute. Totuși FRD era o şcoală publică, pe când locul ăsta costă un gazilion de dolari pe an. Noroc că plăteşte noua soţie a lui taică-meu.) În broşura de prezentare a școlii scrie că biblioteca a fost donată de un ştab de la studio, cu un nume de familie faimos. Scaunele sunt toate elegante, tipul de mobilier pe care-l vezi prin revistele de design interior pe care nevasta lui tata le împrăştie strategic prin casă. „Pornografie pentru designeri", le zice ea, cu râsul acela nervos care arată că vorbeşte cu mine doar pentru că e nevoită s-o facă.

Refuz să mănânc în toaletă, pentru că asta fac doar cei mai demni de milă copii în cărți și-n filme. Şi pentru că e scârbos. Peluza din spatele școlii este colonizată de fumători şi oricum nu am de gând să-mi sacrific plămânii pe altarul falsei prietenii. Şi mai este Kafeneaua aia, care ar fi, în mod normal, un loc pe gustul meu, în ciuda numelui stupid. De ce cu „K", de ce? Însă, oricât de rapid ajung acolo după ora de matematică, cele două fotolii comode sunt întotdeauna ocupate. Într-un fotoliu stă un tip ciudat care poartă mereu același tricou vintage cu Batman și jeanși mulați, citind cărți chiar și mai groase decât cele care-mi plac mie de obicei. (Oare chiar citește? Sau cărțile sunt doar recuzită? Să fim serioși, cine citeşte Sartre de bunăvoie?) Iar celălalt fotoliu este ocupat de un grup compus de fiecare dată din alte fete care chicotesc prea tare și flirtează cu Batman, al cărui nume real este Ethan. Știu asta pentru că avem mai multe cursuri împreună, printre care și cel de literatură. (Am aflat în prima zi că-și petrecuse vara ca voluntar la o tabără de muzică pentru copii

cu autism. Categoric nu folosise un blender, sub nicio formă. Partea bună: nu mă privise cu milă, ca restul colegilor mei, atunci când am povestit despre jobul meu super-cool ca preparatoare de smoothie-uri. Însă asta doar pentru că nu se obosise să mă privească deloc.)

În ciuda eforturilor depuse de fete, Batman nu pare deloc interesat de ele. Oferă minimumul de politețe, îmbrățișări pe jumătate, refuzuri fără contact vizual și pare să se retragă și mai mult în sine după fiecare replică, ca și cum lucrul ăsta l-ar afecta în mod invizibil. (Se pare că în școala asta se practică mult îmbrățișarea și pupicii, câte unul pe fiecare obraz, ca și cum am fi parizieni de douăj' de ani, nu adolescenți americani stângaci în toate modurile relevante.) Nu-mi dau seama de ce se tot întorc la el, mereu învăluite în norul ăsta de hilaritate, ca și cum liceul ar fi *atât de distractiv*! Serios, chiar trebuie să repet? Pentru majoritatea, ***liceul nu este distractiv; de fapt, liceul este exact opusul distracției.***

Mă întreb cum ar fi să vorbesc doar la superlativ, ca fetele astea: *Ethan, ești cel mai amuzant! Pe bune! Cel mai amuzant!*

— Ai nevoie de puțin aer proaspăt. Hai să te plimbi cu noi, Eth, spune tipa blondă, și-i ciufulește părul ca unui copil mic și neascultător.

Fetele de 16 ani flirtează la fel în Los Angeles și în Chicago. Totuși fetele de aici vorbesc chiar și mai tare, ca și cum volumul ar fi direct proporțional cu atenția arătată de masculi.

— Nu, nu astăzi, spune Batman, politicos, însă rece.

Are părul negru și ochi albaștri. Drăguț, dacă vă place aspectul ăla de tip „mă doare-n șpiț de tot și toate". Înțeleg de ce fata aia i-a trecut mâna prin păr. E bogat și ispititor.

Însă pare meschin. Sau trist. Sau ambele. Ca și cum și el numără zilele până când va termina liceul și, între timp, nu are chef nici măcar să se prefacă interesat.

Și eu le număr: 639 de zile, inclusiv weekendurile. Chiar şi eu reuşesc să mă prefac. Mai tot timpul.

Nu am reușit să mă uit fără să atrag atenția, dar sunt destul de sigură că Batman are o gropiță în bărbie și sunt șanse mari să se fi dat cu creion dermatograf, ceea ce e cam *meh!* Sau poate că are doar cearcăne, care-i scot ochii în evidență. Pare să sufere de oboseală cronică, ca şi cum somnul este singurul lux pe care nu şi-l permite.

— Nicio grijă, răspunde fata, prefăcându-se neafectată de refuzul său, deşi în mod clar este.

Ca reacție, se așază în poala fetei care stătea în celălalt fotoliu, o altă blondă, cu care seamănă atât de mult încât ar putea să fie gemene, şi o îmbrăţişează cu falsă afecţiune. Ştiu cum funcţionează spectacolul ăsta.

Trec pe lângă ei, nerăbdătoare să ajung la banca de lângă uşă. Un loc singuratic în care să-mi mănânc prânzul, da, dar şi o zonă fără angoase. Nicio şansă să fac gafe acolo.

— Tu la ce te holbezi?, latră prima blondă.

Și iată-le, primele cuvinte pe care mi le-a adresat de bunăvoie un alt elev de când m-am mutat la Wood Valley acum două săptămâni: *Tu la ce te holbezi?*

Bun venit în junglă, mi-am spus. *Bun. Venit. În. Junglă.*

Capitolul 3

Nu-i așa de rău aici, îmi spun, acum, că stau pe bancă, cu spatele la Batman și la acele nesimțite, știindu-mă departe de cantină și de restul clasei. Deci oamenii de aici sunt răi. Nicio problemă. Oamenii sunt răi peste tot.

Îmi aduc aminte de vremea minunată. E atât de însorit. Se pare că e întotdeauna soare în LA. Am observat că toți colegii mei poartă ochelari de soare de firmă și, în mod normal, aş face tot felul de remarci sarcastice despre persoane care vor să pară mai interesante decât sunt, însă acum înțeleg că au nevoie de ei. Îmi petrec zilele strângând din ochi, cu o mână ridicată la frunte pe post de cozoroc, ca un cercetaș care salută.

Însă cea mai mare problemă este că mi-e dor de cea mai bună prietenă a mea, Scarlett. Ea este bodyguardul meu de-un metru și-o șchioapă, pe jumătate evreică, pe jumătate coreeancă, și ar fi avut exact replica potrivită pentru fata aia, ceva incisiv, mușcător. În schimb, mă am doar pe mine însămi. Eu și timpul meu de reacție întârziat și retinele mele arse. Am încercat să mă conving că o să mă descurc singură în următorii doi ani. Că pot, pur și simplu, să îi trimit un SMS lui Scarlett atunci când am nevoie de o încurajare și o voi simți aproape, nu la jumătate de țară distanță. Ea îmi răspunde foarte rapid. Aş vrea doar să nu mă simt așa de neajutorată când vine vorba despre modul în care funcționează locul ăsta. De fapt, CN are dreptate: am o mulțime de întrebări despre lucrurile de zi cu zi.

Mi-ar fi de mare ajutor o aplicație Wood Valley, care să-mi spună cum să folosesc cardurile de credit pentru prânz, ce naiba e Ziua Carității la Wood Valley și de ce nu am voie să port pantofi cu vârf decupat în acea zi. Și, poate mai important, cu cine nu am voie să intru în contact vizual accidental. *Tu la ce te holbezi?*

Blondele cochete ajung acum lângă banca pe care stau – se pare că încercarea lor de a-l convinge pe Batman să se plimbe nu a avut succes – și chicotesc când trec pe lângă mine.

Oare râd de mine?

— Pe bune?, îi șoptește fata mai blondă prietenei ei mai-puțin-blonde, destul de tare încât să aud și eu, apoi se uită la mine peste umăr.

Ambele sunt drăguțe, în modul acela norocos și convențional. Păr blond strălucitor, proaspăt uscat, ochi albaștri, piele curată, slăbuțe. Sâni ciudat de mari. Fuste scurte care, sunt sigură, încalcă regulamentul de ordine interioară al școlii și patru straturi de machiaj, aplicate probabil cu ajutorul unui videoclip instructiv de pe YouTube. Ca să fiu sinceră, nu m-ar deranja să fiu norocoasă în exact modul ăsta, să fiu una dintre acele rare adolescente care nu a văzut niciodată capul urâcios al unui coș în oglindă. Fața mea, chiar și în cea mai fericită zi, are ceea ce bunica mea denumise, destul de răutăcios, personalitate. E nevoie de o a doua, poate chiar de o a treia privire pentru a-i observa potențialul. Dacă o fi existând.

— Ai văzut ce elastic de păr are?

Căcat. Aveam dreptate. Chiar vorbesc despre mine. Nu doar că-mi voi petrece următorii doi ani fără niciun prieten, dar voi ajunge să înțeleg și toate acele reportaje speciale despre copii agresați. O fi Cineva Nimeni doar o farsă, dar el/ea are dreptate: locul ăsta e un

câmp de bătălie. O să am nevoie de propriul meu film despre cum „Viitorul este mereu mai bun"*.

Fața îmi arde. Îmi duc mâna la păr, un semn de slăbiciune, da, dar și din reflex. Nu e nimic în neregulă cu elasticul meu de păr. Am citit în *Rookie*** că sunt din nou la modă. Și Scarlett poartă unul asemănător uneori și a câștigat anul trecut premiul pentru Cel mai bine îmbrăcată fată. Mă lupt cu lacrimile care-mi inundă ochii. Nu, nu mă vor vedea plângând. Ba nu: nu mă vor *face* să plâng.

Le bag în mă-sa.

— Șșșt, te poate auzi, spune cealaltă și se uită la mine peste umăr, ca și cum și-ar fi cerut scuze, deși pare foarte amuzată.

Este extrem de încântată că poate fi afurisită indirect, prin amica ei. Apoi fetele își văd de drumul lor. De fapt, defilează, ca și cum ar fi pe un podium, cu un public care le privește și le aplaudă. Ca să mă asigur că nu-i așa, mă uit în spate, dar, nu, sunt singură aici. Își leagănă posterioarele perfecte doar pentru mine.

Îmi scot telefonul și-i trimit un mesaj lui Scarlett. La mine e abia amiază, dar ea tocmai ce a terminat orele. Urăsc faptul că suntem atât de departe una de alta, atât în spațiu, cât *și* în timp.

Eu: Nu mă pot adapta aici. Toată lumea poartă haine mărimea S. Sau XS.

Scarlett: O, nu, nu-mi spune că trebuie să purtăm conversația aia

---

* În original „It Gets Better", numele unei organizații non-profit din SUA al cărei scop este prevenirea suicidului în rândul adolescenților agresați din cauza orientării sexuale (n.t.).

** Revistă online pentru adolescente, care publică articole pe teme diverse, de la modă și cultură pop până la probleme sociale și feminism (n.t.).

cu NU EŞTI GRASĂ. Toată prietenia noastră se bazează pe faptul că nu suntem genul de fete care să facă chestia asta.

Aşa e, nu am fost niciodată genul de fete care să spună chestii precum: „Îmi urăsc degetul mic de la mâna stângă! E atât de... încovoiat". Scarlett are dreptate. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă compar cu idealurile de neatins create de editorii de modă ai revistelor glossy, care au puterea de a subţia coapse cu o singură mişcare din deget. Dar aş minţi dacă aş spune că nu am remarcat că, aici, eu sunt cea plinuţă. Şi nu înţeleg cum este posibil. Oare îşi pun laxative în apă?

Eu: Şi toată lumea e blondă. Toţi. Atât. De. Blonzi. De. California.

Scarlett: NU-I LĂSA SĂ TE TRANSFORME ÎNTR-O FATĂ DINTR-AIA. Mi-ai promis că nu te transformi într-o tipă de LA.

Eu: Nu-ţi face griji. Ca să mă transform, ar trebui să am cu cine să vorbesc, mai întâi.

Scarlett: Căcat. Serios? E aşa de rău?

Eu: Mai rău.

Îmi fac rapid un selfie, eu singură pe o bancă, cu sandviciul meu cu unt de arahide şi gem, pe jumătate mâncat. Zâmbesc, în loc să

mă încrunt, şi-i pun hashtagul #Ziua14. Blondele s-ar fi bosumflat și ar fi făcut poze tip „*Sunt prea sexy*", apoi le-ar fi pus pe Instagram. *Uitați-vă cât de sexy sunt cu sandviciul pe care n-o să-l mănânc!*

Scarlett: Scapă de elasticul de păr. E un pic prea ca la țară pentru tricoul ăla.

Mi-am lăsat părul pe spate. De asta am nevoie de Scarlett. Poate că ea este motivul pentru care nu am fost niciodată tachinată până acum. Dacă nu ne-am fi cunoscut încă de la patru ani, probabil că aș fi fost o tocilară şi mai mare.

Eu: Mersi. Am renunțat în mod oficial la elastic. Consideră că l-am ars.

Scarlett: Cine-i tipul sexy care s-a băgat în cadru?

Eu: Ce?

Privesc cu atenție telefonul. Batman se uita pe fereastră exact în momentul în care îmi făceam poza. Nu se băgase în cadru, dar fusese oricum capturat pentru posteritate. Deci se pare că Blonda şi Chiar-şi-mai-blonda chiar avuseseră public. Normal că au avut. Fetele de tipul ăsta au tot timpul public.

Mi-am simțit din nou fața în flăcări. Nu doar că sunt o mare ratată, care își mănâncă prânzul singură, cu părul prins cu un elastic

demodat, dar mai sunt și surprinsă făcându-mi un selfie în acest moment minunat al vieții mele. Și de un băiat drăguț, nu de oricine.

Bifez caseta micuță de lângă poză. Apăs pe „Ștergere". Aș vrea să pot șterge totul atât de ușor.

Capitolul 4

—*Tărâmul pustiit*, de T.S. Eliot. A citit cineva?, întreabă doamna Pollack, noua mea profesoară de literatură avansată.

Nimeni nu ridică mâna, nici măcar eu, deşi am citit poemul cu câţiva ani în urmă, în ceea ce îmi pare deja o viaţă anterioară. Mama obişnuia să lase cărţi de poezie împrăştiate prin casă, ca şi cum ar fi fost o vânătoare secretă de comori, o mulţime de indicii care conduc spre nicăieri. Când mă plictiseam, luam câteva cărţi de pe noptiera ei sau din grămada de lângă cadă şi le răsfoiam la întâmplare. Voiam să citesc fragmentele pe care le evidenţiase sau pe marginea cărora scrisese note greu de desluşit. De multe ori mă întrebam de ce un anumit vers era evidenţiat cu galben pal.

Nu am întrebat-o niciodată. De ce s-o fi întrebat? Unul dintre cele mai rele lucruri după moartea cuiva este să te gândeşti la toate acele momente în care nu ai pus întrebările care trebuiau puse, toate momentele în care ai presupus incorect că vei avea la dispoziţie tot timpul din lume. Şi mai rău: tot timpul din lume nu este de fapt prea mult timp. Iar ce a rămas în urmă pare artificial. Fantome supraexpuse ale amintirilor.

În *Tărâmul pustiit*, mama subliniase primul vers şi îl marcase cu două asteriscuri exuberante: „Aprilie este luna cea mai nemiloasă"*.

* Traducerea acestui vers, precum şi toate fragmentele din acest poem care apar în această carte sunt preluate din *Tărâmul pustiit*, în T.S. Elliot, *Opere poetice, 1909-1962*, traducere de Mircea Ivănescu, Editura Humanitas Fiction, Bucureşti, 2011 (n.t.).

De ce este aprilie cea mai nemiloasă lună? Nu sunt sigură. Toate lunile par să fi fost nemiloase în ultima vreme, fiecare în felul ei. Acum e septembrie: creioane ascuțite. Un an nou, dar deloc nou. E și prea devreme, și prea târziu pentru schimbări și pentru a lua viața de la capăt.

Cărțile mamei mele sunt împachetate în cutii de carton și probabil că încep să prindă mucegai în depozitul din Chicago, pierzându-și mirosul de hârtie și devenind umede și prăfuite. Nu-mi permit să mă gândesc la lucrul ăsta sau la felul în care toată materia se dezintegrează. La cum a evidențiat degeaba toate versurile alea.

— E un poem cu patru sute treizeci și patru de versuri. Asta înseamnă cât? Vreo patru sute treizeci și patru de tweeturi?

Doamna Pollack e răsplătită cu hohote de râs. E tânără, probabil nu are nici treizeci de ani, și este atrăgătoare: colanți cu model piele de leopard, sandale din piele, cu vârful decupat, și un maiou de mătase care îi lasă la vedere umerii pistruiați. E îmbrăcată mai bine decât mine. Una dintre acele profesoare pe care elevii se hotărăsc tacit să le susțină, poate chiar să le admire, deoarece viața lor nu pare așa de diferită. Le e mai ușor să se identifice cu ea.

În prima zi, m-a prezentat clasei, însă nu m-a obligat să mă ridic și să spun ceva despre mine, cum făcuseră restul profesorilor. Frumos din partea doamnei Pollack să mă scutească de umilință.

— Copii, *Tărâmul pustiit* este un poem greu de înțeles. Chiar foarte greu. Mai degrabă bun de studiat în facultate, dar cred că faceți față. Ce spuneți, vă descurcați?

Obține câteva „da”-uri rostite cu jumătate de gură. Eu nu spun nimic. Nu am nevoie să mă expun deja drept tocilară.

— Nu, puteți mai mult de atât. Am întrebat: vă descurcați?

Acum i se răspunde de-a dreptul cu urale, lucru care mă impresionează. Am crezut că ăștia sunt tipul de copii care sunt

încântați doar când vine vorba despre haine, despre reviste glossy și despre excursii scumpe despre care să povestească în cererile de admitere la facultate. Poate că i-am judecat prea devreme.

— Bine, uite cum o să procedăm: o să vă împărțiți în echipe de câte doi, săptămânal, și o să discutați poemul împreună.

O, nu! Nu, nu! Nu. Știți care-i singurul lucru mai rău decât să fii copilul cel nou într-o școală? Să fii copilul cel nou care are nevoie de un partener. Rahat!

Îi privesc pe cei din clasă. Theo și Ashby sunt în față și e clar că Theo nu are nicio intenție să-și ajute sora vitregă. Cele două blonde care făcuseră mișto de mine mai devreme sunt chiar în dreapta mea. Se pare că le cheamă Crystal (blonda) și Gem (și-mai-blonda), ceea ce ar fi de-a dreptul amuzant dacă nu ar fi atât de răutăcioase. Mă uit la stânga. Fata de lângă mine poartă ochelari Warby Parker* negri, cu ramă groasă, foarte cool, și blugi rupți. Pare exact tipul de persoană care mi-ar fi fost prietenă foarte bună acasă. Însă, înainte să apuc să o întreb dacă vrea să fie partenera mea, deja se întorsese către fata de lângă ea și toată treaba cu *„Vrei să fim parteneri?"* fusese realizată fără să scoată niciun cuvânt.

Dintr-odată, toți din clasă sunt perechi. Mă uit în jur, încercând să nu par disperată, deși probabil ochii mei imploră. Va trebui să ridic mâna și să-i spun doamnei Pollack că nu am partener? *Doamne, te rog, nu!* Tocmai când mă dau bătută și mă pregătesc să ridic mâna, cineva din spate mă bate pe umăr cu un creion. Respir ușurată și mă întorc. Nu-mi pasă cine e. Caii de dar nu se caută la dinți.

Nu. Se. Poate.

Batman.

---

* Companie americană, fondată în 2010, care produce ochelari de vedere și de soare (n.t.).

Stomacul mi se strânge de rușine. Îmi face semn cu capul, cum mă salută Theo, însă intenția este clară: mă întreabă dacă vreau să fiu partenera lui. Ochii săi albaștri sunt pătrunzători, aproape profanatori, ca și cum nu mă văd doar pe mine, ci și ceea ce gândesc și simt. Mă măsoară, ca să vadă dacă merită să-și piardă timpul cu mine. Clipesc, mă uit în jos, îi răspund cu o înclinare a capului și-i zâmbesc timid drept mulțumire. Mă întorc spre profesoară și mă străduiesc din răsputeri să nu-mi ascund în palme obrajii în flăcări.

Îmi petrec restul orei întrebându-mă de ce m-a ales Batman tocmai pe mine. Poate par inteligentă? Dar oare, dacă par inteligentă, asta înseamnă că par tocilară? Mă gândesc la cum sunt îmbrăcată: cămașă în carouri, blugi de la Gap suflecați, tenișii mei Vans vechi. Uniforma mea din Chicago, minus jacheta groasă. Nimic care să-l facă să creadă asta, mai ales acum, că am scăpat de elasticul de păr. Intuiția îmi spune că, din cine știe ce motiv, vrea să facă o faptă bună. Probabil că păream demnă de milă, căutând disperată o față prietenoasă în mulțime. În special după ce văzuse cum se comportase Gem cu mine mai devreme și cum m-am făcut de râs în prima zi de școală. Chiar și Ken Abernathy, care avea o problemă cu flatulența, conform lui CN, își găsise partener imediat.

Când sună clopoțelul și ne strângem toți laptopurile (normal, eu sunt singura de aici care nu are un computer slim, elegant), Batman se oprește lângă banca mea și se uită din nou la mine cu ochii ăia criminal de albaștri. Mi se pare mie sau pare un pic sociopat? Nu poate fi atât de rău, faptul că m-a ales drept parteneră a fost un lucru drăguț. Eu nu-mi amintesc să mă fi deranjat vreodată să mă împrietenesc cu un elev nou. Drăguț și amabil. Ceva nu este în regulă aici.

Realizez fix la timp că trebuie să mă opresc din holbat și să-i spun ceva.

— Vrei să facem schimb de numere de telefon sau ceva?, îl întreb, cu o veselie forțată, pe care o urăsc, pentru că mă face să semăn prea mult cu fetele care se adună în jurul lui în pauza de prânz.

Problema este că nu prea am avut cu cine vorbi în ultimele săptămâni. Cu Scarlett comunic mai mult prin SMS-uri. Tata a fost atât de ocupat căutându-și un loc de muncă și petrecând timp cu noua lui soție, încât abia dacă ne mai vedem. Nu mi-e foarte drag în perioada asta. Nu-mi place această nouă versiune a lui, distras și însurat cu o străină, băgându-mi pe gât această viață de nerecunoscut, fără ca eu să am vreun cuvânt de spus.

Și asta e tot. Toții oamenii care mi-au mai rămas pe lume.

— Nu. O să fac eu tema și o să semnez și cu numele tău.

Tipul ăsta nu îmi cere părerea. Doar dă din nou din cap, ca și cum aș fi spus că sunt de acord. Ca și cum ar fi pus o întrebare și eu aș fi răspuns.

Mda. Poate că nu-i așa drăguț, până la urmă.

— Dar...

Dar ce? *Abia așteptam să fiu partenera ta? Îmi plac ochii tăi de ucigaș în serie?* Sau, mai rău decât orice altceva: *te rog*? Nu termin propoziția. Doar mă uit la geanta mea din piele, despre care credeam că e cool până să ajung aici și să văd că toată lumea are genți cu mărci franțuzești de lux pomenite în cântece rap.

— Nu-ți face griji. O să iei zece, adaugă el.

Apoi Batman pleacă, atât de rapid încât am impresia că mi-am imaginat toată conversația. Un fel de versiune perversă a unui supererou. Și eu rămân singură, strângându-mi lucrurile și întrebându-mă cât va mai dura până când cineva va vorbi din nou cu mine.

Eu: O să fie mai bine, nu-i așa? Până la urmă, totul o să fie bine.

Scarlett: Îmi pare rău că nu sunt tipul de persoană care să-și reducă discursul la emojiuri, pentru că meriți o față zâmbitoare acum. Da, totul va fi bine.

Eu: Ha. Doar că... Mă rog. Îmi pare rău că mă tot plâng.

Scarlett: Pentru asta sunt eu aici. Apropo, e-mailul pe care l-ai redirecționat către mine? Părerea mea: CLAR UN ADMIRATOR SECRET.

Eu: Ai citit prea multe cărți. E o capcană, de fapt. Și NU MAI ȚIPA LA MINE.

Scarlett: Nu-i adevărat. N-am spus că e vampir. Am spus că e un admirator secret. Sigur.

Eu: Vrei să facem pariu?

Scarlett: Ar trebui să știi deja că eu am întotdeauna dreptate. E singura mea putere magică.

Eu: Și a mea care e?

Scarlett: Rămâne de văzut.

Eu: Mulțumesc frumos.

Scarlett: Glumesc. Tu eşti puternică. Asta-i puterea ta magică, fată!

Eu: Da, am braţe foarte puternice de la toate prăjiturile alea pe care le-am mâncat din cauza stresului. Mâna la gură, mâna jos, mâna la gură. Repetaţi de 323 de ori. Un antrenament hardcore.

Scarlett: Vorbim serios o secundă, J? Doar pentru că eşti puternică nu înseamnă că nu trebuie să ceri ajutor când ai nevoie. Ţine minte asta. Eu sunt aici ÎNTOTDEAUNA, dar ar fi bine să accepţi şi oferta de ajutor din apropierea ta.

Eu: Mă rog. Bleah! Mersi, dr. Phil. Mi-e dor de tine!

Scarlett: Şi mie mi-e dor de tine! Răspunde-i lui CN. ACUM. ACUM. ACUM. Şi spune-mi adevărul: e vreunul dintre colegii tăi neobişnuit de palid?

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Invoc spiritul meu călăuzitor

Bine, fie-ţi milă. Ai avut dreptate. Locul ăsta e un câmp de bătălie şi aş avea nevoie de un pic de ajutor. Aşa că o să-mi ignor instinctele şi-o să sper că pot avea încredere în tine. Încă mai eşti dispus să-mi răspunzi la câteva întrebări? (Dacă eşti Deena: ai câştigat. M-ai prins.)

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă

acum m-ai făcut curios. cine-i tipa asta, Deena? și ce are împotriva ta? oferta este încă valabilă.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Plecăciuni virtuale.

Povestea cu Deena nu e foarte interesantă. Prostii de fete de liceu. Apropo de asta: ai spus că există o listă scurtă cu oamenii cu care aş putea să mă împrietenesc? Nu vreau să par foarte disperată, dar aş aprecia orice fărâmă de ajutor pe acest front.

care-i treaba cu Ziua Carității la WV și ce se va întâmpla cu degetele mele de la picioare dacă le las expuse?

cardurile alea ciudate pentru masa de prânz sunt preîncărcate cu dolari sau nu?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: degete făcute carne tocată
poți să începi cu Adrianna Sanchez. e timidă, așa că n-o să facă ea primul pas. Dar e mişto și e inteligentă și, în secret, amuzantă, după ce ajungi s-o cunoști. nu știu de ce, dar cred că voi două ați putea deveni prietene bune.

ziua serviciilor comunitare, în parteneriat cu Habitat for Humanity*. implică folosirea unor ciocane, așa că nu avem voie cu pantofi cu vârful decupat. tenișii tăi sunt de ajuns. sunt drăguți, apropo.

nu, nu e preîncărcat cu bani. automatul de lângă cafenea acceptă bancnote de 10 și 20 de dolari și carduri de credit.

Hmm. Poate că tipul ăsta știe mai multe decât credeam. Adrianna Sanchez este fata cu ochelarii Warby Parker supradimensionați care stă lângă mine la ora de literatură. Cea care-mi reamintește de prietenii mei de acasă. Complimentul la adresa tenișilor mei mă face să mă îmbujorez ușor. Sunt o fraieră.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Cei unu la sută

Carduri de credit? Serios? Chiar toți sunt bogați aici?
Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: hai să te plimb în G4

sincer? avem câțiva copii care au intrat cu bursă, dar școala asta costă de te doare mintea, după cum sunt sigur că știi deja. asta-i situația.

---

* Organizație caritabilă non-profit internațională care folosește echipe de voluntari pentru a construi locuințe pentru persoane sărace (n.t.).

Şi iată, negru pe alb: motivul numărul 4 657 pentru care nu mă pot adapta aici. Tatăl meu nu e un mogul al industriei cinematografice, orice dracu' ar însemna asta, el e doar un farmacist. Acasă eram departe de a fi săraci. Eram ceea ce eu credeam că este normal. Dar niciun copil nu avea propriul card de credit. Făceam cumpărăturile la Target sau la Goodwill* cu bani economisiţi şi nu cumpăram cafea la cinci dolari fără a face mai întâi tristul calcul care ne arăta că asta era aproape o oră de muncă la jobul din timpul liber.

Părinţii mei nu fuseseră niciodată prea interesaţi de bani, de ţoale sau de toate rahaturile pretenţioase care aici reprezentau totul. Şi nu eram genul de copil care să ceară lucruri de firmă. Nu a fost niciodată stilul meu şi, chiar dacă aş fi fost, sunt destul de convinsă că de la mama nu aş fi primit altceva decât o predică. Nu doar pentru că nu ne puteam permite decât mofturile ocazionale, dar şi pentru că mama considera mărcile şi prostiile ostentative nişte extravaganţe. Prostii pentru oameni proşti. Era mult mai interesată să folosească orice bani reuşea să economisească împreună cu tata pentru a călători în locuri interesante sau pentru a-i dona pentru cauze meritorii. *Experienţe, nu lucruri*, obişnuia să spună, apoi vorbea despre cine ştie ce studiu de ştiinţe sociale care dovedise în mod definitiv că banii nu aduc fericirea. Aş vrea să pot spune că eram întotdeauna de acord cu ea (încă îmi amintesc cât de tare ne-am certat pentru rochia de două sute de dolari pe care mi-o doream pentru balul de la sfârşitul clasei a opta), însă acum sunt mândră de felul în care am fost crescută, chiar dacă asta înseamnă că mă simt şi mai străină pe tărâmul străin al acestei şcoli.

Dintr-odată, recunoştinţa pe care o simţeam faţă de Batman s-a transformat în furie. Cum îndrăznea să-mi deturneze nota? Spre

* Target şi Goodwill sunt lanţuri de magazine şi supermarketuri din SUA, cu produse la reduceri (n.t.).

deosebire de restul puştilor de bani gata de aici, eu sper să intru la facultate cu bursă. Nu pot pur şi simplu să mă încred în nota zece pe care mi-a promis-o. Ce-o să se întâmple dacă doamna Pollack află că nu am făcut lucrarea împreună? Când m-am înscris, am semnat codul de onoare al liceului. Tehnic, chestia asta ar putea fi interpretată drept trişat şi ar fi înscrisă pe veci în dosarul meu.

Mâine îmi voi face curaj şi-i voi explica lui Batman că trebuie să lucrăm împreună, altfel îi voi cere doamnei Pollack să-mi găsească un alt partener. Urăsc faptul că am cinci ore de teme de făcut acasă şi tot trebuie să-mi găsesc timp să caut un job cu jumătate de normă. Urăsc faptul că Scarlett nu este aici. Îl urăsc pe Theo, care tocmai a ajuns acasă şi, deşi m-a văzut în sufragerie, nu a avut nici măcar bunul-simţ să zică: „Bună, cum a fost ziua ta?" Îl urăsc chiar şi pe tata, pe care, am decis după ce a murit mama, e mai uşor să-l iubesc decât să-mi fie milă de el, pentru că m-a adus aici, pentru că m-a lăsat să mă descurc singură. Şi el a dispărut.

Mama se enerva atunci când foloseam cuvântul „ură". I se părea că e un cuvânt pentru copii mofturoşi, care arată lipsa de recunoştinţă. Sunt convinsă că ar fi supărată pe mine dacă aş folosi acest cuvânt cu referire la tatăl meu. Însă ea a murit şi el e căsătorit cu altcineva. Sunt destul de sigură că vechile reguli nu mai sunt valabile.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Şi o afirmaţie destul de reţinută

Hei, Spirit Călăuzitor: nu că vreau să par lipsită de recunoştinţă, dar trebuie să spun: ŞCOALA TA E DE CĂCAT!

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: spune-mi ceva ce nu știu

astea nu-s vești. și, te rog, nu mai țipa. îmi provoci migrene.

Capitolul 5

— Casă, dulce casă!

Asta a spus tata prima dată când am intrat în casa noii sale soții. Apoi a ridicat brațele larg, ca și cum ar fi vrut să spună *Nu-i tocmai o cocioabă, nu?* În vreme ce casa noastră din Chicago avea tavanul jos și o structură rezistentă, o casă luptătoare, așa cum îmi plăcea să mă gândesc la ea, aceasta era o casă tip „regina balului": înaltă și cu dinții de un alb perfect mereu la vedere, câștigătoare fără eforturi în orice competiție. Canapele albe. Pereți albi. Rafturi albe. Parcă nu e suficient de rău că Rachel îmi plătește taxele școlare, acum sunt îngrozită că aș putea să pătez ceva și să adaug costul curățeniei la nota de plată.

Nu, nu prea e casă, dulce casă. Poate că pare ciudat să mă plâng că stau într-o casă care pare decupată dintr-un episod de *MTV Cribs**. Totuși mi-e dor de casa noastră, pe care tata a vândut-o familiei Patel din prima zi în care a fost scoasă pe piață. Aisha doarme acum în fosta mea cameră, care a rămas fără posterele mele cu filme vechi, colajele făcute din coperte de cărți și fotografii în care eu și Scar ne schimonosim. Aici sunt rătăcită într-una dintre numeroasele camere de oaspeți, toate decorate în așa fel încât să nu-ți vină să rămâi prea mult timp. Acum dorm pe un divan în stil retro, genul de obiect folosit în anii 1950 pentru ca fetele din postere să-și arate desuurile.

---

* Program american de televiziune de tip reality show în cadrul căruia sunt prezentate casele vedetelor (n.t.).

Nu prea e făcut pentru somn. Dormitorul meu are și o baie, prevăzută cu săpunuri toscane cu monogramă, prea scumpe pentru a fi atinse, darămite să fie folosite. Iar pereții sunt decorați cu artă abstractă, imagini care par să fi fost pictate cu mâna de un preșcolar. Singurul lucru cu care mi-am permis să personalizez camera, pe lângă Bessie, văcuța mea de pluș, este o poză micuță cu mine și cu mama, de când aveam opt sau nouă ani. Întregul meu trup era înfășurat în jurul coapsei ei, ca un pui de maimuță, deși eram prea mare pentru astfel de comportament. Ea se uită în jos, la mine. Ochii ei sunt plini de dragoste și de amuzament, iar ai mei, de adorație și de teamă. Încă îmi aduc aminte de ziua în care a fost făcută poza. Mi-era teamă de noua mea bonă, convinsă fiind, din cine știe ce motiv, că în momentul în care mama va ieși pe ușă mă va părăsi pentru totdeauna.

— Nu-i așa că-i frumoasă?, a întrebat tata despre casă, după ce-mi cărase cele două valize pe scara interioară, până sus, în „camera mea".

Era atât de vesel și de entuziasmat, ca un copil care făcuse ceva bine și acum aștepta să fie răsplătit, încât nu am putut să-l dezamăgesc. Când mama s-a îmbolnăvit, el a devenit complet neputincios. Într-o zi era sănătoasă, căpitanul vieților noastre, cea care organiza totul. Apoi, dintr-odată, nu a mai fost. Diagnosticul: cancer ovarian, ultimul stadiu. Nu mai avea putere nici măcar să traverseze camera, darămite să se ocupe de lucrurile mărunte de zi cu zi: să gătească, să mă ducă la școală, să facă mici cumpărături zilnice.

Fără vlagă, epuizat, tata a slăbit subit și a chelit, ca și cum el, și nu mama, ar fi făcut chimioterapie și radioterapie. Ca și cum ar fi fost reflecxia ei în oglindă. Sau geamănul ei siamez. Niciunul dintre ei nu putea să funcționeze fără celălalt. Au trecut mai mult de doi ani (747 de zile, le număr) și abia acum am observat că a început să recapete kilogramele pierdute, să se mai înzdrăvenească. E din

nou adultul, *tatăl*, nu copilul. Luni întregi după moartea mamei, tata îmi punea întrebări care dovedeau clar că habar nu avea cum se desfășurau practic viețile noastre: unde ținem fărașul? Cum o cheamă pe directoarea școlii? Cât de des îți faci analizele?

Tata lucra cu normă întreagă și, când nu lucra, era ocupat negociind cu companiile de asigurare, cu avalanșa de facturi medicale care tot veneau și veneau, atât de neîndurătoare. În loc să-l mai bat și eu la cap, i-am împrumutat cardul de credit obosit. Am stabilit ca rolele de hârtie și hârtia igienică să fie livrate lunar, am avut grijă de lista de cumpărături, am cumpărat batoane de cereale și terci de ovăz instant la vrac. În primul an, pentru că nu luasem încă permisul de șofer, am comandat sutiene online. Și tampoane. Am pus pe internet toate întrebările cu care aș fi bătut-o la cap pe mama. Un înlocuitor virtual trist.

Ne-am descurcat. Amândoi. Pentru o vreme, am fost atât de ocupați încercând să ducem o viață normală, încât am uitat aproape complet cum erau lucrurile înainte. Cât de uniți eram toți trei. Când eram mică, mă urcam în pat între părinții mei ca să facem sandviciul Jessie, tradiția noastră zi de zi. Eram un grup vesel. Trei părea a fi un număr perfect, echilibrat. Fiecare dintre noi avea rolul său bine stabilit. Tata lucra și ne făcea să râdem. Și mama lucra, însă numai cu jumătate de normă, dar ea era omul de bază, cea care liniștea și ținea familia unită. Singura mea treabă era să fiu copilul lor, să fiu motivul lor de mândrie, să mă scald în atenția și dragostea lor constante.

Au trecut 747 de zile și încă nu știu cum să vorbesc despre asta. Adică pot să vorbesc despre cum am cumpărat hârtie igienică, despre cum am fost distruși, despre cum am fost *eu* distrusă. Dar tot nu îmi găsesc cuvintele cu care să vorbesc despre mama. Despre cum a fost ea *cu adevărat*. Să-mi amintesc cum a fost ea într-un mod care să nu mă dea peste cap.

Asta încă nu știu să fac.

Uneori mi se pare că am uitat cu totul cum să vorbesc cu lumea.

— Este extraordinară, tată!, i-am răspuns, pentru că noua casă chiar era extraordinară.

Dacă e să fiu ținută captivă de o mamă vitregă malefică, sunt convinsă că s-ar putea găsi locuri mai rele în care să fiu închisă decât această locuință reprodusă parcă din paginile publicației *Architectural Digest*. Doar nu era să mă plâng că nu e suficient de primitoare – și nu primitor în sensul acceptat de mine, ci la modul general – sau că mă simt de parcă mă mutasem într-un muzeu plin de străini. Asta ar fi fost meschin. Oricum, știam amândoi că nu asta era problema. Problema este că mama nu e aici. Și că nu va mai fi nicăieri, niciodată. Atunci când mă gândesc la asta prea mult timp, ceea ce nu prea fac, reușesc să fiu realistă, realizez că nu prea contează unde dorm.

Anumite chestii au tendința de a face ca toate celelalte lucruri să pară irelevante.

Cândva eram trei, acum suntem cu totul altceva. O formă greu de identificat, un paralelogram strâmb.

— Poți să-mi spui Rachel, mi-a spus noua soție a tatei când am cunoscut-o, ceea ce m-a făcut să râd.

Cum altfel să-i fi spus? Mamă? Doamna Scott? (Numele ei de fată. De fapt, nu, numele de familie al răposatului ei soț.) Sau, chiar și mai ridicol, numele mamei mele: doamna Holmes? În capul meu, ea rămâne noua soție a tatălui meu. Oricum, să mă obișnuiesc cu ideea asta rămâne un exercițiu inutil. *Noua soție a tatălui meu. Noua soție a tatălui meu. Noua soție a tatălui meu.* Astea sunt niște cuvinte care nu au ce căuta împreună.

— Poți să-mi spui Jessie, i-am răspuns, pentru că nu am știut ce altceva aș fi putut spune.

Simplul fapt că ea exista a fost o surpriză pentru mine. Nici măcar nu realizasem că tata începuse să se vadă cu altcineva. Călătorea mult. Convenții ale farmaciștilor, zicea el, și eu nici nu mă gândisem să-i pun spusele la îndoială, deși nu plecase niciodată în călătorii de afaceri înainte. M-am gândit că folosește munca la fel cum foloseam eu învățatul, ca pe o cale de a uita. Eram doar bucuroasă că sunt singură acasă în acele weekenduri. (Am profitat de asta ca să dau petreceri mari, unde puștii să bea bere din pahare Solo roșii și să lase bălți de vomă pe gazon? Nici vorbă. O chemam pe Scarlett să doarmă la mine, făceam popcorn și ne uitam ore în șir la sezoane vechi din serialele preferate.)

Apoi, într-o zi, tata s-a întors acasă și mi-a ținut ditamai discursul despre cum se îndrăgostise din nou, iar eu am remarcat că avea un inel nou pe deget. Rece și strălucitor. Argint: un metal amar. Se pare că, în loc să meargă la Orlando pentru a afla mai multe despre Cialis*, se căsătorise pe ascuns, în Hawaii, cu o femeie pe care o cunoscuse pe internet, într-unul dintre grupurile de sprijin pentru cei care au suferit decese în familie. La început am crezut că glumește, însă îi tremurau mâinile și zâmbea cu jumătate de gură, cum face el când este agitat. Apoi a urmat lungul, îngrozitorul discurs despre cum știa că toată treaba asta o să fie dificilă, un oraș nou, o școală nouă și tot restul... Partea de la final o spusese foarte repede, atât de repede încât l-am pus să repete, ca să fiu sigură că l-am auzit bine. Atunci am auzit prima dată cuvintele „Los Angeles".

Un pas înainte, a spus. O *oportunitate*. O cale prin care să scăpăm de „rutina noastră". Astea au fost cuvintele pe care a îndrăznit să le folosească: „rutina noastră".

---

* Medicament pentru disfuncții erectile și hiperplazie prostatică benignă (n.t.).

Nici nu realizasem că avem o rutină. „Rutină" părea a fi un cuvânt mult prea mic pentru a descrie doliul.

Era bronzat, cu obrajii tuciurii după trei zile de stat la plajă. Eu eram încă palidă după iarna din Chicago. Probabil că degetele mele miroseau a unt de la popcorn. Nu am plâns. După ce unda de şoc a trecut, mi-a păsat mult mai puţin decât ar fi trebuit să-mi pese. Uneori, când Scarlett spune că sunt puternică, cred că vrea de fapt să spună că sunt indiferentă.

Rachel e una dintre acele femei minione care-şi foloseşte cumva vocea pentru a se face remarcată. Nu vorbeşte, ci declamă. *Spune-mi Rachel! Spune-i Gloriei dacă vrei să adaugi orice la lista de cumpărături! Nu fi timidă! Face minuni în bucătărie! Eu nu ştiu nici să fierb un ou! Ora de pilates m-a terminat astăzi!*

Este epuizant să o am prin preajmă.

Anunţul zilei: „Cină în familie!" Până acum, am evitat să mănânc la masă cu toată lumea. Rachel a fost ocupată cu filmul la care lucrează –, un SF de acţiune care se cheamă *Terorişti în spaţiu* şi despre care jură cu mâna pe inimă că „va sparge topurile de box office!". În serile în care nu iese la mese de afaceri cu Rachel („Linguşeala e cheia!", îi place ei să declame), tata e lipit de calculator, căutând o slujbă. Şi Theo e plecat mai tot timpul, de obicei e acasă la Ashby, unde haleşte pe ascuns mâncarea pe care o comandă mama ei la telefon.

Aşa că eu mănânc în dormitorul meu. De obicei, sandviciuri cu unt de arahide şi gem pe care mi le fac singură sau ramen* cu ouă. Nu mă simt confortabil să adaug lucruri pe lista de cumpărături a Gloriei. Gloria este „managerul gospodăriei", orice o mai fi însemnând şi asta.

---

* Supă japoneză de carne sau de peşte, cu tăiţei, adeseori condimentată cu sos de soia. Poate să conţină bucăţi de carne de porc, ouă, alge uscate sau ceapă verde (n.t.).

— E parte din familie!, a exclamat Rachel atunci când mi-a prezentat-o, deși, din câte știu eu, membrii familiei nu poartă uniforme.

Mai există și o echipă care se ocupă de curățenie, un grădinar și diverse alte persoane de origine hispanică, plătite să facă diverse lucruri, cum ar fi să schimbe becuri sau să repare toaletele.

— Haideți, coborâți! Vom lua masa împreună, indiferent dacă vreți sau nu!

Ultima parte a fost rostită în glumă, la modul: *„Ha, ha! Nu-i așa că-i amuzant că voi doi nu vreți să faceți asta? Să trăiți în aceeași casă. Să mâncați la aceeași masă. Viața e atât de amuzantă"!*

Poate că o urăsc și pe ea. Încă nu m-am hotărât.

Scot nasul pe ușa dormitorului și văd că Theo coboară. Poartă o pereche imensă de căști. Nu e o idee rea. Iau telefonul cu mine, ca să-i pot scrie lui Scarlett în timp ce mâncăm.

— Serios, mamă?, spune Theo.

Încă are căștile pe urechi, așa că vorbește mai tare decât e necesar. Oamenii ăștia habar nu au cum să-și controleze volumul.

— Chiar vrei să ne jucăm de-a familia fericită? Nu-i de-ajuns de rău că ăștia *trăiesc* aici?

Mă uit la tata și-mi dau ochii peste cap, melodramatic, ca să-i arăt că nu îmi pasă. El îmi zâmbește discret, când Rachel nu se uită. Dacă Theo are de gând să se comporte așa, eu o să fac fix pe dos. O să mă prefac că sunt fiica perfectă și-o s-o fac pe Rachel să-i fie și mai rușine de odrasla ei răsfățată. O să mă prefac că nu sunt furioasă că tata m-a adus aici, că nu s-a deranjat nici măcar să mă întrebe dacă vreau să vin. O să devin o expertă în jocul prefăcătoriei.

— Arată delicios. Ce este?, întreb, pentru că mâncarea chiar pare foarte gustoasă.

Sunt sătulă de ramen și sandviciuri cu unt de arahide și gem. Am nevoie de legume.

— Quinoa* cu fructe de mare la tigaie, cu bok choy**, declamă Rachel. Theo, te rog să-ți dai jos căștile și să fii politicos. Avem vești bune.

— Ești însărcinată, spune Theo foarte serios, apoi râde la propria glumă, care nu este deloc amuzantă.

O, nu! Este măcar posibil din punct de vedere biologic? Cât de bătrână o fi Rachel? Mersi, Theo, că ai mai adăugat un punct la lista mea cu cele mai mari temeri.

— Foarte amuzant. Nu, Bill s-a angajat astăzi!

Rachel zâmbește cu toți dinții, ca și cum tata ar fi făcut ceva extraordinar, ca și cum ar fi făcut o săritură triplu tulup și-ar fi aterizat perfect. E încă îmbrăcată cu hainele de la lucru, o bluză albă cu un papion elegant și pantaloni negri cu vipușcă de satin. Nu sunt sigură de ce, dar poartă mereu chestii care atârnă: cravate, ciucuri, amulete, eșarfe. Are părul coafat simplu, cu breton drept, iar perfecțiunea acestuia o îmbătrânește, în ciuda botoxului discret. Prea multe linii drepte. Trebuie totuși să spun și ceva de bine despre ea, deși astăzi nu mă simt prea generoasă: Rachel este extrem de entuziastă. Salariul tatei probabil că abia depășește salariul pe care i-l plătește ea Gloriei. Sunt totuși ușurată. În sfârșit pot să-i cer niște bani de buzunar până când îmi găsesc un job cu jumătate de normă.

— Să bem pentru asta!, spune ea și, spre surpriza mea, ne toarnă mie și lui Theo câte un pahar mic cu vin.

Tata nu spune nimic. Și nici eu. Putem să ne prefacem că suntem sofisticați, europeni.

---

* Quinoa este o pseudocereală din genul Chenopodium, cunoscută sub denumirea populară „talpa-gâștei", cultivată pentru semințele sale comestibile (n.t.).

** Bok choy, cunoscută și sub denumirea de pak choi, este o varietate de varză chinezească (n.t.).

Pentru noi începuturi!

Ciocnim paharele, îmi beau vinul, apoi încep să mănânc. Încerc să nu mă uit la Theo. În schimb, îi scriu lui Scarlett, pe sub masă.

— Sunt așa de bucuroasă! Nu ți-a luat deloc mult, dragă!

Rachel îi zâmbește tatei și îi strânge mâna. El îi răspunde cu un zâmbet. Eu îmi cobor privirea spre telefon. Încă nu m-am obișnuit să-i văd împreună, purtându-se ca în luna de miere. Atingându-se. Mă îndoiesc c-o să mă obișnuiesc vreodată.

— Unde o să lucrezi? întreb, în primul rând în speranța că Rachel îi va da drumul la mână.

Nu funcționează.

— Foarte aproape de școala ta, de fapt. Mă voi ocupa de farmacia din Ralphs*.

Mă întreb ce părere are despre faptul că Rachel câștigă de cine știe câte ori mai mult decât el, dacă se simte emasculat sau i se pare atractiv. Când am aflat că ea urma să-mi plătească taxele școlare, am protestat, însă tatăl meu a spus doar: „Nu fi ridicolă. Lucrul ăsta nu se negociază".

Vorbea serios. Nimic nu era negociabil: căsătoria lui, mutarea noastră, Liceul Wood Valley. Înainte să moară mama, trăiam într-o democrație. Acum e dictatură.

— Stai, ce?, întreabă Theo, ridicând în sfârșit capul. NU ai cum să lucrezi la Ralphs.

Tata se uită la Theo, mirat de tonul său agresiv.

— Ba da, cel de pe Ventura, spune tata, păstrând un ton amical.

Nu e obișnuit cu agresivitatea. E obișnuit cu mine și cu atitudinea mea pasiv-agresivă. De fapt, mai mult pasivă, cu ocazionale furtuni de replici iritate. Când mă înfurii stau de obicei singură, în camera mea, ascultând muzică.

---

* Lanț de supermarketuri din sudul Californiei (n.t.).

— Bonusuri bune, asigurare stomatologică. La început, o să fiu stagiar în farmacie, trebuie să iau un examen ca să pot lucra ca farmacist în California. Aşa că o să învăţ pentru acest examen în timp ce voi învăţaţi pentru PSAT*. Dar o să fiu plătit, ştiţi, nu e tipul ăla de practică fără salariu. O să fac aceleaşi lucruri pe care le făceam şi în Chicago, unde sunt licenţiat.

Tata râde nervos şi arborează zâmbetul acela cu jumătate de gură. Bate câmpii.

— Te-ai angajat la supermarketul de lângă şcoala MEA? urlă Theo.

— La farmacia din supermarket. Sunt farmacist. Ştii asta, nu? Ştie? o întreabă tata pe Rachel, complet consternat. Nu o să ambalez cumpărăturile.

— Cred. Că. Vă. Bateţi. Joc. de. Mine! Mamă, voi vorbiţi serios?

— Theo, las-o mai moale, spune Rachel, întinzând o mână către el.

Cine sunt oamenii ăştia?, mă întreb. Şi nu e prima dată. *Las-o mai moale?*

— Ca şi cum nu mi-ar fi destul de ruşine. Acum prietenii mei o să-l vadă lucrând la supermarket, cu un ecuson din ăla jalnic de plastic în piept?

Theo aruncă furculiţa prin cameră şi se ridică. Când văd pata de sos de soia pe unul dintre scaunele albe de la masa din sufragerie aproape că îmi vine să mă duc să caut nişte Vanish. Sau asta e treaba Gloriei?

— Mai scuteşte-mă. Mi-e destul de greu şi fără căcaturile astea.

Theo iese din cameră pufnind şi izbind, ca un copil isteric. E o reacţie atât de exagerată, încât îmi vine să râd. O fi învăţat să facă

* PSAT (Preliminary Scholastic Aptitude Test, în traducere „examenul preliminar de aptitudini academice") este un examen standardizat pe baza căruia este determinată eligibilitatea elevilor de liceu de a fi înscrişi în programul naţional de burse de merit din SUA (n.t.).

crize de-astea la cursurile de teatru? Apoi văd fața tatei. Ochii lui sunt triști și goi. Se simte umilit.

— Vezi cum vorbești!, strigă Rachel, deși Theo deja e ieșit din cameră și are deja 16 ani.

Când eram mică îmi plăcea mult să mă joc de-a farmacia. Îmi puneam unul dintre șorțurile mamei și foloseam sticluțele goale pe care le aducea tata acasă ca să prescriu Cheerios animalelor mele din pluș. Până când a murit mama, nici prin gând nu mi-a trecut să fiu altfel decât foarte mândră de tatăl meu. Chiar și după aceea, aveam îndoieli doar cu privire la abilitățile lui de supraviețuire, nu la cele profesionale. Chiar îmi place ideea să-l pot găsi oricând la farmacia de la Ralphs, foarte aproape de școală. Mi-e dor de el. Casa asta are prea multe camere în care se poate ascunde.

Dă-l dracului pe Theo și pe prietenii lui bogați. În Chicago nu aveam asigurare stomatologică.

Tata este un optimist. Nu cred că și-a dat seama că lucrurile pot fi atât de rele. Sau poate că, atunci când eram doar noi doi, înghesuiți în casa noastră luptătoare, și-o fi spus: *„În California nu are cum să fie mai rău de atât"*.

— Trebuie să lucrez. Nu am voie să mă angajez pentru că-i este lui rușine? o întreabă tata pe Rachel și, din nou, nu mă pot uita la el.

Acum însă, nu pentru mine, ci pentru a-l proteja pe el.

Mai târziu ies afară și stau pe una dintre terasele casei lui Rachel. Privesc dealurile care înconjoară casa și o adăpostesc, cu toate luminile ei aprinse. Îmi imaginez familiile din casele învecinate, așezate în jurul mesei pentru a lua cina sau spălând vasele. Dacă se ceartă, probabil că certurile lor sunt doar tachinări de familie, obiceiuri vechi care irită

răni deschise de mult. În această casă însă, toți suntem străini. Nici măcar nu ne putem preface că suntem o familie.

E ciudat să mă gândesc la cum erau lucrurile înainte ca eu și tata să sosim aici, înainte ca tatăl lui Theo să fi murit. Oare stăteau toți la cină împreună, ca o familie?

Am telefonul la mine, dar sunt prea obosită să-i mai scriu lui Scarlett. Prea obosită să verific dacă am mai primit vreun e-mail de la CN. Cui îi pasă? Probabil e doar un alt căcănar răsfățat, ca toată lumea de la Wood Valley. Deja a recunoscut asta.

Cineva deschide ușa terasei în spatele meu, dar nu mă întorc să văd cine e. Theo se prăbușește pe șezlongul de lângă mine și scoate o hârtie de rulat țigarete și o pungă de iarbă.

— Să știi că de fapt nu sunt chiar un nesimțit, spune Theo și începe să-și ruleze un joint cu precizie și delicatețe.

Gras și drept. O lucrare elegantă.

— Pe bune? Deocamdată nu mi-ai oferit nicio dovadă că ai fi altfel.

Imediat regret ce am spus. Aș fi putut să spun *„Ba da, ești!"* sau *„Lasă-mă-n pace!"*. De ce vorbesc uneori de parcă aș avea șaizeci de ani?

— Nu te temi c-o să te vadă maică-ta?

— E sută la sută autorizată, legală și medicinală. Am rețetă de la psihiatru.

— Serios?

— Nu glumesc. E pentru anxietate.

Îmi dau seama după vocea lui că zâmbește și mă trezesc că zâmbesc și eu. *Așa ceva e posibil doar în California*, îmi spun. Întinde jointul spre mine, dar refuz. Tata a avut parte de destule traume pentru o zi. Nu mai trebuie să o vadă și pe fiică-sa, premianta, fumând iarbă

împreună cu noul său fiu vitreg. Pentru un farmacist, e surprinzător de conservator când vine vorba despre substanțe farmaceutice.

— Oricum, cred că ar fi ușurată că e doar un joint. Un puşti de la şcoală a murit anul trecut. Supradoză de heroină.

— Îngrozitor, spun. Erau o grămadă de consumatori de droguri şi la fosta mea şcoală. Mă îndoiesc că drogurile de aici sunt mai puternice, probabil doar mai scumpe. Mă întreb, oare *băiatul ăla* ce rețetă avea?

Theo mă privește pieziş. Nu-şi dă seama din prima că am glumit. Am tendința de a face glume în cele mai nepotrivite momente și să merg prea departe cu umorul negru. E mai bine să afle lucrul ăsta despre mine de pe acum.

— Ştii, în alte circumstanţe cred că am putea fi prieteni. Nu eşti aşa rea. Adică, Ashby s-ar distra grozav să te îmbrace şi să te machieze, dar ai deja materia brută necesară. Şi-mi dau seama că ești destul de cool, în felul tău. Amuzantă.

Theo privește în zare şi-și livrează aşa-zisele complimente către dealuri.

— Taică-tu e nasol, în schimb.

— Şi tu chiar *ești* un pic cam nesimţit, îi răspund. Serios.

Theo râde și se lasă cuprins de un fior, ca şi cum ar bate un vânt invizibil. Noaptea e rece aici, dar tot e prea cald pentru eşarfa pe care o are la gât. Trage un fum, adânc, cu sete. Nu am fumat niciodată iarbă, dar îmi dau seama care e atracţia. Simt cum se liniștește lângă mine, cum se adâncește în scaun. Paharul cu vin a avut un efect similar asupra mea. Aş fi vrut ca Rachel să-mi ofere și un al doilea pahar. Ăsta e genul de dar la care nu aş fi strâmbat din nas.

— Da, ştiu. Dar ai vreo idee cât căcat va trebui să înghit la şcoală din cauza lui? Dumnezeule...

— Nu-mi e milă de tine.

— Da, probabil că nu ar trebui să-ți fie.

— Situația asta e de căcat și pentru mine. Totul. Fiecare minut din fiecare zi.

Și după ce o spun realizez cât este de adevărat. *Tată, nu aveai dreptate: chiar poate fi mai rău. Mult, mult mai rău.*

— Aveam o viață în Chicago. Prieteni. Oameni care *îmi răspundeau la salut* pe holuri.

— Tata a murit de cancer pulmonar, spune Theo, apropo de nimic, apoi mai trage un fum. De asta fumez. Dacă poți să alergi 20 de kilometri în fiecare zi și totuși să faci cancer de plămâni chiar și așa, eu măcar o să-mi trăiesc viața la maximum.

— Ăsta-i cel mai stupid lucru pe care l-am auzit în viața mea.

— Așa-i că este?

Theo stinge jointul cu grijă, ca să păstreze restul pentru mai târziu. Se ridică și mă privește direct în ochi. Nu a mai rămas nicio urmă din criza de isterie de mai devreme.

— Să știi că îmi pare foarte rău pentru ce-a pățit mama ta.

— Mersi, îi răspund. Și mie îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Mersi. Apropo, poți să-ți mănânci mâncarea din bucătărie? Gloria mă bate la cap. A spus că toate porțiile alea de ramen te vor face *guapo*.

— Ramenul o să mă facă frumoasă?

— *Gordo. Gorda**. Nu mai știu. O să te transformi într-o *grasă grăsuță grăsunică*. Gata, am făcut destule servicii în folosul comunității pentru astăzi.

---

* „Guapo" înseamnă „frumos" în spaniolă. „Gordo" și „gorda" înseamnă „gras", respectiv „grasă" (n.t.).

— Uau, tot nesimțit ai rămas, îi spun, însă de această dată las să se înțeleagă din tonul vocii că e o glumă.

Theo nu e așa de rău. Nu e minunat, dar nu este nici așa de rău.

— Probabil că tot nu o să vorbesc cu tine la școală, îmi răspunde.

Mă întreb de ceva vreme dacă nu cumva el este CN.

— Mi-am dat seama.

Mă salută înclinând capul, apoi îmi întoarce spatele și intră în casă.

Capitolul 6

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Am rămas fără titluri inteligente

Ai simțit vreodată că viața ta e doar un coșmar nesfârșit, din care tot încerci să te trezești, dar nu reușești?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: Frumoasa din pădurea adormită

ăăă, da. așa de nasoală-i situația?

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Mai degrabă actriță în drame

Nu. Nu chiar. Scuze. Doar simțeam nevoia să-mi plâng un pic de milă în seara asta. N-ar fi trebuit să-ți scriu.
Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: sfatul meu de prăjitură cu răvaș

nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

știi, se spune că nivelul de fericire din liceu este invers proporțional cu succesul pe care-l vei obține ulterior în viață.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: În pat

Serios? Atunci, uraaa! pentru mine. Asta înseamnă c-o să fiu președinta întregii lumi.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: Re: În pat

ba nu. eu o să fiu.

E miezul nopții. Stau în pat și ascult zgomotele stranii care vin de afară. California *sună* diferit. Se pare că trebuie să-mi fac griji și din cauza coioților de pe aceste dealuri, pe lângă incendiile de vegetație și alunecările de teren. Locul ăsta e mereu în pragul apocalipsei.

Nu pot să zac aici și să aștept să vină somnul sau ziua de mâine. Creierul meu a luat-o la goană. De o cană de ceai, de asta am nevoie. Ceva cald și reconfortant. Mușețelul are aceeași aromă și în Chicago, și în LA. Așa că ies din așternuturi, mă încalț cu papucii mei în formă de iepurași, cei pe care mi i-a făcut cadou mama când am împlinit 13 ani (deși iepurașii arată cam sinistru acum, că fiecare dintre ei a rămas fără câte un ochi), și cobor, pășind cu grijă pe fiecare treaptă, ca să nu trezesc pe nimeni.

În întuneric, bucătăria mi se pare foarte departe. Ca să ajung

acolo, trebuie să traversez sufrageria și mi-e frică să nu răstorn ceva. Merg încet, cu brațele întinse în față și așa arăt atunci când îi văd: ca un somnambul din desene animate.

Tata și Rachel stau unul lângă celălalt pe canapea, în alcovul lateral, cu o singură lampă de lectură aprinsă lângă ei. Nu mă pot vedea, slavă Domnului, sunt ascunsă în spatele unui stâlp. Mi-e jenă să dau peste ei în ipostaza asta. Și sunt și puțin șocată, pentru că realizez că nu sunt doar doi străini care au decis să fugă împreună dintr-un moft. Arată ca un adevărat cuplu căsătorit.

Aceasta este o scenă intimă. Și nu cum a fost cea de la cină, când Rachel l-a luat pe tata de mână, un gest care a părut mai mult de fațadă, o scenă jucată pentru mine și Theo. Acum sunt așezați unul lângă altul, cu frunțile lipite, aplecați asupra unui album de fotografii pe care nu l-am mai văzut niciodată, deschis pe genunchii lor. Probabil e al lui Rachel. Îi arată oare tatălui meu poze *de dinainte*? Cu soțul ei mort? Dovezi fotografice că în această casă trăia o familie funcțională? Nu aud ce zice Rachel, dar felul în care ține umerii și modul în care tata îi atinge fața, îi ține obrajii în palme, ca și cum ar fi ceva prețios și fragil, toate aceste lucruri mă fac să cred că plânge. S-ar putea să plângă și el.

Inima mi se zbate în piept și stomacul mi se întoarce pe dos. Îmi imaginez fotografiile din album. Poate că e o poză cu Theo când avea cinci ani, săltat în aer și legănat de părinții săi. Noi avem poza asta în albumul nostru *dinainte*. Mama în dreapta, tata în stânga, eu la mijloc, surprinsă exact în momentul în care picioarele mi se desprind de pământ. Zâmbesc atât de larg încât se vede că îmi lipsește un dinte. Oare tata i-a arătat pozele noastre lui Rachel? I-a oferit totul pe tavă, întreaga noastră istorie, așa, pur și simplu?

Ochii mi se umplu de lacrimi, deși încerc să mă abțin. Nici măcar

nu știu de ce îmi vine să plâng. Dintr-odată, totul mi se pare distrus în mod irevocabil, așa cum se întâmplă uneori atunci când ești singur. Așa cum se întâmplă când îți privești tatăl liniștindu-și noua soție. Așa cum se întâmplă atunci când suferi și nu ai pe nimeni lângă tine care să te aline.

Mă întorc cu grijă, un dans tăcut, un drum care pare și mai lung la întoarcere decât atunci când am coborât. Mă rog să nu mă vadă, mă rog să scap înainte să înceapă să se sărute. *Nu pot* să-i văd cum se sărută. Când ajung în sfârșit la scări, mă forțez să urc încet, fără zgomot, treaptă cu treaptă. Mă forțez să nu fug cu toată viteza pe care mi-ar permite-o șoșonii mei siniștri în formă de iepuri.

Capitolul 7

Ziua 15: mai bine și mai rău. Dar poate mai bine. Soarele strălucește în toată splendoarea sa, cu o intensitate implacabilă. Colegii mei încă sunt niște fandosiți și fetele încă arată mai mature decât mine, mai încrezătoare. Ca și cum 16 ani înseamnă mai mult pe Coasta de Vest decât acolo de unde vin eu.

La școală, umilința începe devreme. „Bine", îmi spun. *„Să vedem ce poți. Să terminăm odată."* Poate că sunt fata lui tata, până la urmă. O optimistă.

— Gap e un magazin pentru plebi, nu crezi? o întreabă Gem pe geamăna ei. Desigur, se referă la jeanșii mei, deși eu habar nu am ce vrea să zică. Plebi, varianta lor pentru „plebe"? Adică jeanșii mei sunt pentru oameni de rând? Păi... da, cred că sunt. Și la fel sunt și chiloțeii mei de la Costco*, pe care sunt tentată să mi-i dau jos ca să mă poată pupa în fund.

Furia îmi ascute simțurile, mă face să vreau să avansez în loc să mă retrag. Dar nu le voi ataca pe aceste fete. Nu sunt destul de puternică pentru asta. Însă mă voi întoarce către Adrianna, care stă lângă mine, spunându-mi că prezentul este cel mai bun moment în care să-mi fac un aliat. Ignor faptul că am fața roșie ca focul, refuz să mă întorc să văd dacă Batman a auzit ceva și mă prefac că nu-mi dau seama că vorbește cineva despre mine.

---

* Costco este cel mai mare vânzător angro după volumul de vânzări din Statele Unite, cu peste 132 000 de angajați (n.t.).

— Îmi plac ochelarii tăi, îi spun, cu vocea doar un pic mai ridicată decât o șoaptă.

Adrianna clipește de câteva ori, ca și cum s-ar decide dacă să îmi vorbească, apoi îmi zâmbește.

— Mersi. I-am comandat online, așa că nu eram foarte sigură dacă o să-mi vină bine.

Tonul ei liniștit, discret, ca și al meu, era prietenos. Nu exagerat de tare, nu avea vocea aia de adolescentă care cere prea multă atenție. Are părul castaniu, prins într-un coc care pare ciufulit în mod intenționat, ochi căprui conturați cu machiaj negru și buzele acoperite cu ruj roșu aprins. Drăguță, per total, întregul reușind cumva să fie mult mai frumos decât fiecare element luat separat.

— Chiar îți plac?

— Da. Sunt de la Warby Parker, așa-i? Fac chestii foarte tari.

Le aud pe Gem și pe Crystal chicotind în fața mea, probabil pentru că am spus că ochelarii sunt „tari". Nu mă interesează.

— Da, zâmbește și îmi aruncă o privire care spune: *„Ignoră-le!"*.

— *Niște proaste*, zice, atât de încet încât aud *doar eu.*

Zâmbesc și-i răspund la fel:

— Știu.

După oră, îmi fac curaj să-i spun lui Batman că va trebui să-mi găsesc alt partener, că nu sunt pregătită să risc încălcarea codului de onoare al Liceului Wood Valley doar pentru că el nu știe cum să se joace cu alți copii. Astăzi mă simt curajoasă, mobilizată pentru că am făcut cunoștință cu Adrianna și pentru că nu m-am retras în colțul meu când am fost atacată de echipa pițipoancelor blonde. Sau poate pentru că am mâncat altceva decât unt de arahide la micul dejun,

pentru prima dată de când m-am mutat în LA. Oricum, voi fi imună la voodooul de băiat drăguț al lui Batman.

„Nu e genul meu”, îmi spun înainte să plec către locul lui obișnuit de la Kafenea.

„Nu e genul meu”, mai spun o dată atunci când îl văd în toată gloria lui neagră-albastră, delicat ca o vânătaie.

„Chiar nu e genul meu”, repet, atunci când îmi dau seama că trebuie să stau la rând, în spatele unor fete care merg în grup de cinci, ca niște leoaice, dintre care una este evident șefa tribului și restul sunt acolitele, îmbrăcate la fel. Toate sunt genul de tipe care te pot jupui de vie și pot să-ți sugă măduva din oase.

— E, spune-mi c-o să vii duminică, spune liderul grupului, o fată pe nume Heather, nedescurajată de îmbrățișarea indiferentă a lui Batman sau de faptul că se tot uită în jos la carte.

Astăzi nu mai citește Sartre, ci *Dracula*, o carte foarte mișto, dar și potrivită în această perioadă, mai ales că Halloweenul se apropie.

„Nu e genul meu, nu e genul meu, nu e genul meu.”

— Poate, spune el. Știi cum e.

Cuvinte generice, rostite în așa fel încât să nu transmită absolut nimic. Impresionante prin lipsa lor completă de mesaj. Nu sunt convinsă că aș putea spune mai puțin în tot atâtea cuvinte, oricât aș încerca.

— Sigur, Ethan, spune una dintre celelalte fete.

O cheamă Rain sau Storm. Sau poate Sky. Oricum, ceva meteorologic.

— Deci, da, gen, o să ne vedem acolo.

— Mda, spune el, renunțând complet să mai depună eforturi.

Începe să citească chiar în fața lor. Pare complet lipsit de energie.

— Bine, păi... pa!, spune Heather, afișând un zâmbet larg.

Are o dantură perfectă, evident, doar suntem în LA, ţinutul porţelanului stomatologic. Am căutat aseară pe Google „faţete dentare din porţelan" şi am aflat că preţul ajunge la o mie o de dolari pentru un dinte, ceea ce înseamnă că gura lui Heather costă de vreo cinci ori mai mult decât maşina mea.

— Paaa! spun și celelalte fete și pleacă, în sfârșit.

Batman pare uşurat să le vadă îndepărtându-se.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă, ca şi cum aş fi clientul următor de la fast-food.

Îmi amintesc de proiectul pentru ora de literatură și cum a crezut că mă poate da la o parte, aşa cum îndepărtează pe toată lumea.

— Deci în legătură cu *Tărâmul pustiit...*, spun băgându-mi mâinile în buzunare, încercând să par relaxată. Dacă nu vrei să lucrăm împreună, e în regulă. Însă atunci va trebui să-i spun doamnei Pollack și să găsesc un alt partener. Dar n-o să te las să faci tu tot proiectul.

Gata, am spus-o. Nu a fost atât de greu. Expir. Mă simt un pic cam ameţită și zguduită, dar sper că nu prea evident. Masca mea e încă la locul ei. Acum aş vrea doar să-mi dea Happy Mealul și să terminăm odată povestea.

— Care e problema? Ți-am spus c-o să iei 10, îmi spune și se lasă pe spate în fotoliu.

E mai stăpân pe fotoliul lui decât sunt eu pe banca unde-mi mănânc prânzul. Se uită din nou la mine. Ochii lui albaştri par aproape gri astăzi, ca un cer de iarnă în Chicago. De ce arată întotdeauna atât de epuizat? Chiar şi părul lui pare obosit, se ridică în piscuri semeţe, la întâmplare, apoi se onduleazǎ în jos, ca şi cum şi-ar recunoaşte înfrângerea.

— Nu asta-i ideea. Pot să iau 10 şi singură, nu trebuie să predau lucrarea ta, spun, încrucişându-mi braţele pe piept. Şi, oricum, e interzis prin codul de onoare.

Mă privește din nou, cu o umbră de zâmbet pe buze. Mai bun decât indiferența, cred, dar tot este insuportabil.

— Codul de onoare?

Să-l ia naiba. Probabil că e fiul vreunui actor faimos sau al unui regizor și nu trebuie să-și facă griji pentru locul ăsta. Sau că trebuie să intre la facultate. Probabil că nici nu a auzit de cuvântul „bursă" până acum. Ar trebui să-l caute în dicționar.

— Ascultă, sunt nouă aici, bine? Nu vreau să fiu exmatriculată și nici să am probleme. Și e clasa a XI-a, așa că e important. Așa că nu-mi pasă deloc dacă ți se pare că-s o tocilară, o proastă sau mă rog...

— Sau mă rog, spune Batman cu un alt zâmbet indescifrabil.

Îl urăsc, chiar îl urăsc. Cel puțin atunci când Gem sau Crystal își bat joc de mine, știu că o fac pentru lucruri care nu contează. Hainele mele, nu ceea ce spun. Parcă o aud pe mama, însă doar pentru o secundă, pentru că vocea ei aproape că a dispărut din memoria mea, s-a evaporat ca apa în aer sau poate s-a dezintegrat, ca pământul transformat în praf... Pentru o secundă însă, e chiar acolo cu mine: *„Alți oameni nu au puterea să te facă să te simți prost. Doar tu poți face asta".*

— Sau mă rog, repet, de parcă aș ști care-i poanta.

Ca și cum nu m-ar putea răni. Îmi vine să izbucnesc în plâns. De unde au apărut și lacrimile? *Nu acum. Nici vorbă.* Respir adânc și îmi trece.

— Serios, o să-mi caut alt partener. Nu-i mare lucru.

Mă forțez să-l privesc în ochi. Dau din umeri ca și cum m-ar durea în cot. Ca și cum oamenii ar sta la coadă ca să îmi vorbească, așa cum fac leoaicele lui. Batman se uită fix la mine, dă din cap ca și cum ar încerca să se trezească. Apoi zâmbește. Un zâmbet adevărat, fără nicio urmă de falsitate sau cruzime. Doar un zâmbet frumos, clasic.

Nu are dinţi de porţelan. Dar are strungăreaţă. Cei doi dinţi din faţă, de sus, sunt uşor strâmbi, cotesc aproape insesizabil spre dreapta, ca şi cum ar fi decis că perfecţiunea e supraestimată. Nu cred că se machiază. Cred că aşa s-a născut, cu trăsăturile gata evidenţiate.

— Bine, s-o facem, spune.

— Poftim?

Sunt distrasă de felul în care zâmbetul îi transformă faţa. Se transformă instantaneu dintr-un adolescent frumos şi sumbru într-unul stângaci, inocent. Aproape că-mi pot imagina cum arăta la 13 ani, vulnerabil, timid, foarte diferit de băiatul care primeşte audienţe la Kafenea. Fac pariu că mi-ar fi plăcut mai mult de el atunci, pe când citea benzi desenate în loc de Sartre, când nu se lupta cu toate întrebările dificile ale vieţii, confruntare din care iese trist, furios sau obosit, ori cum s-o fi simţind el acum.

Dar sigur îmi place mai mult de el atunci când zâmbeşte.

— Să ne ocupăm de *Tărâmul pustiit* împreună. *„Aprilie este luna cea mai nemiloasă"* şi tot restul. Nu e poemul meu favorit, dar e fundamental, spune, apoi pune semnul de carte în *Dracula* şi o închide, ca şi cum asta ar fi fost tot. Gata, decizia, fost luată. Poftim porţia dvs. de Chicken McNuggets cu muştar extra dulce. *Vărogmulţumesccuplăcere.*

— OK, răspund.

Încercarea de a-l înţelege mă încetineşte. Acum eu sunt cea obosită. Zâmbetul lui e ca o răsplată primită după ce am rezolvat un puzzle dificil. *Oare cum de reuşesc imperfecţiunile să-l facă să pară chiar şi mai perfect?* Şi... a folosit cumva cuvântul „fundamental"? *Eşti trist, furios sau pur şi simplu sunt cei 16 ani de vină?*

— Chiar avem un cod de onoare? mă întreabă.

— Avem. Are zece pagini.

— Învăț ceva nou în fiecare zi. Noi nu am făcut cunoștință în mod oficial, nu? Eu sunt Ethan, Ethan Marks.

— Jessie, răspund eu și îi strâng mâna, ca și cum am fi adulți.

Fără saluturi cu pumnul, pupici prefăcuți pe obraji sau înclinări masculine din cap. Are degetele lungi, subțiri și puternice. Îmi plac la fel de mult ca și zâmbetul. Și să le ating îmi place și mai mult.

— Holmes.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jessie. Pauză. Holmes.

Ziua 15. Cu siguranță mai bună.

Mai târziu, la ora de sport, merg pe pistă alături de Dri (ea spune că așa îi spun prietenii, pentru că numele Adrianna „are prea multe conotații de reality show") și râdem în timp ce numărăm de câte ori încearcă domnul Shackleman să-și aranjeze coaiele pe furiș. Este jocul lui Dri. CN are dreptate: chiar este amuzantă.

— Nu-mi pot da seama dacă îl mănâncă sau încearcă să ascundă faptul că i s-a sculat pentru că a urmărit cum fuge Axa Răului, spune Dri.

Gemma și Crystal au făcut deja trei ture de stadion și nici măcar nu transpiră, nici măcar nu respiră mai greu. Arată atât de bine, încât nu mă pot abține să nu le urmăresc și eu cu privirea.

Domnul Shackleman nu pare cu mult mai în vârstă decât băieții de liceu, cu excepția faptului că are deja burtă de la bere și un început de chelie în vârful capului. Poartă pantaloni scurți și suflă într-un fluier din plastic de mult mai multe ori decât ar fi necesar.

— Sunt gemene? întreb despre Gem și Crystal.

— Nu, râde Dri. Dar sunt prietene de când le știu.

— Și au fost mereu atât de... știi tu, scârbe?

Urăsc cuvântul „scârbă". Chiar îl urăsc. Când îl folosesc simt că trădez cauza feministă. Dar uneori chiar nu există alt cuvânt mai potrivit.

— Nu chiar. Știi cum e. Astfel de fete devin rele prin clasa a VII-a și rămân așa până la reuniunea de zece ani de la terminarea liceului. Atunci vor din nou să-ți fie cele mai bune prietene. Cel puțin așa spune mama.

— E ciudat cum liceul este liceu peste tot în lume, spun și-i zâmbesc lui Dri.

Încerc să scap de stânjeneala cauzată de discuția despre ce spun mamele, mă prefac că acest cuvânt nu-mi aprinde un foc invizibil în coșul pieptului. Locul ăsta e complet diferit de liceul la care mergeam eu, dar în anumite feluri este exact la fel. Nu poți scăpa de unele lucruri.

— Facultatea. Atât de aproape și totuși atât de departe, răspunde Dri.

Nu seamănă deloc cu Scarlett, care e obraznică și neînfricată (în ciuda a ceea ce afirmă, ea e cea curajoasă dintre noi două), dar simt că Scarlett ar plăcea-o pe Dri. Ar putea să-i fie alături la greu, cum mi-a fost și mie atâta vreme.

— O prietenă mi-a spus recent că nivelul de fericire resimțită în liceu este invers proporțional cu succesul de care te vei bucura în viață.

Îi spun asta pentru a verifica dacă nu cumva CN este Adrianna, lucru care ar fi mult mai bun decât dacă CN ar fi Theo. Poate că este doar prea timidă ca să mă abordeze direct. Îi studiez chipul, însă nu observ niciun indiciu că ar recunoaște citatul.

Nu, nu este ea.

— Nu știu. Sper că e așa.

Scoate un inhalator din buzunar.

— Scuze, sunt alergică atunci când sunt în aer liber. Și când sunt înăuntru. Și la tot restul. Știu că mă face să arăt ca o tocilară, dar să nu pot respira mă face să arăt și mai rău.

După ce o să ne împrietenim mai bine, ar trebui să-i spun că nu are de ce să-şi ceară scuze. Şi că nu are nevoie de epitete autoironice. Gândul ăsta mă face să râd. Deşi e la 3 000 de kilometri depărtare, Scar este şi aici, cu mine. Pentru că ăsta este exact genul de lucru pe care mi l-ar fi spus ea mie.

Capitolul 8

Theo poartă niște jeanși atât de mulați, încât parcă ar fi niște tatuaje făcute pe coapse, și o vestă din piele fără mâneci. Încep să cred că își alege hainele cu care se îmbracă zilnic ca și cum și-ar alege un costum pentru bal mascat. Astăzi este un motociclist musculos și surprinzător de arătos.

— Ia te uită, îți plac mușchii mei, nu? spune el, deschizând frigiderul.

Scoate două pahare elegante, pline cu suc natural proaspăt stors, și-mi întinde și mie unul.

— Bea ăsta, n-o să mai fii rahitică.

Sunt cocoțată pe unul dintre scaunele de la bucătărie, citind. Casa asta enormă m-a păcălit din nou, credeam că sunt singură acasă. Dacă aș fi știut că e și Theo, nu aș fi ieșit din cameră cu masca de argilă exfoliantă pe față. Nu e tocmai cel mai mișto look al meu, cu sau fără costum.

— Ce dracu' e chestia asta?

Iau o gură de suc, care este verde, învolburat și cu un gust revoltător. Mă lupt cu senzația de vomă.

— Varză kale, ghimbir, castraveți și suc de sfeclă. Probabil ar fi trebuit să-ți dau ceva cu mai multe fructe. Am uitat că nu ești o sucătoare avansată.

— „Sucătoare" avansată? Serios? Uneori, să vorbesc cu tine e ca și cum m-aș uita la un reality show. E amuzant, dar nu poate fi adevărat.

— Ăștia-s adevărați, baby, spune Theo, încordându-și mușchii impresionanți.

— Nu-i rău. Îmi place lookul de motociclist.

— Motociclist? Eu voiam să arăt a rocker.

— Și asta.

— Dar un rocker sănătos și musculos, nu un rocker secătuit și slăbănog, da?

— Categoric cel sănătos.

Theo pare ușurat și, pentru prima dată, îmi dau seama că nu e așa de încrezător pe cât lasă impresia. Acum, că știu la ce să mă aștept, îndrăznesc să mai iau o gură de suc. Ceva este ciudat de pur în scârboșenia acestui lichid. Nu mă pot decide dacă-mi place gustul sau îl urăsc. Același lucru îl simt și față de Theo.

— Mergi diseară la petrecerea lui Heather? O să fie nebunie. Tatăl ei și cu noua lui prietenă au plecat în Thailanda și ea a rămas singură într-un conac imens din Beverly Hills. Ai ei au tone de bani.

Stai, CN a folosit recent expresia „tonă de bani"

Dar asta nu înseamnă nimic, îmi spun.

Expresia e destul de comună, nu?

Mă uit la Theo și arăt cu degetul către masca mea:

— Ce părere ai?

— O, nu! Te rog să nu mă faci să-mi fie milă de tine ca să mă convingi să te iau cu mine, spune Theo.

— O invitație încântătoare, dar nu merg, mulțumesc. Am teme.

— Nu te cred. E sâmbătă seara.

— Nu am haine potrivite.

— Asta cred. Dar poate că putem face rost de ceva.

— Nu, serios, apreciez mila și tot restul, dar rămâne pe data viitoare.

— Nu ştii ce pierzi, răspunde Theo, apoi sare de pe scaun şi încearcă un salut cu pumnul. Să nu-mi fumezi toată iarba cât sunt plecat.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Sâmbătă seara

Eşti la petrecerea lui Heather?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: Aproape duminică dimineaţa, de fapt

poate că sunt. tu eşti?

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Nu chiar. AMR 2 ore.

Dacă aş fi acolo, nu ai şti şi tu?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: bine. ai câştigat. sâmbătă seara.

nu face pe şireata cu mine. Petrecerile lui Heather sunt IMENSE.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Te-ai dat bătut atât de repede.

Tu ești cel căruia îi place șiretenia.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: Îmi place că putem avea...

oare asta este prima noastră ceartă? ☺

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: ???

OMG, mi-ai trimis un emoji?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: ... două conversații simultan.

tehnic vorbind, ăla a fost un emoticon. la care ai răspuns cu OMG, așa că sunt destul de sigur că suntem chit. și nu că vreau s-o ard ca prin anii 2000, dar nu vrei să discutăm pe messenger? chestia asta cu împrospătarea e-mailului din două în două secunde e enervantă. deși o să-mi fie dor de titlurile date mesajelor noastre...

Eu: Gata.

Cineva/Nimeni: aaa, așa e mult mai bine.

Eu: Nu-i așa? Așa-i. Și nu că vreau s-o ard prea futuristic pentru tine, dar am putea să vorbim prin SMS-uri. Așa comunică oamenii normali.

Cineva/Nimeni: și să renunț la anonimat? nu, mersi. deci – sâmbătă seara. sau aproape duminică dimineața, nu contează. ești la petrecere sau nu?

Eu: Nu. Tu ești?

Cineva/Nimeni: am fost. nu mai sunt. acum sunt în mașină, vorbind cu tine cu degetele. stai, asta a sunat obscen. n-a fost asta intenția mea. cu excepția cazului în care ți-a plăcut.

Eu: O să te ignor.

Cineva/Nimeni: te rog să o faci. toată chestia asta cu anonimatul mă face să mă comport un pic cam prostește.

Eu: Toată treabă cu anonimatul ESTE prostească.

Cineva/Nimeni: este? nu sunt sigur. totuș, așa stă treaba.

Eu: „Totuș" nu e un cuvânt.

Cineva/Nimeni: inteligento. Te-ai sesizat doar de la o literă. Litera legii.

Eu: Eşti un tocilar şi spun asta cu tot respectul.

Cineva/Nimeni: te simţi mai bine? la începutul săptămânii păreai să treci printr-o perioadă nasoală. am fost îngrijorat.

Eu: Mult mai bine. Mulţumesc de întrebare. Tu? Totul e bine?

Cineva/Nimeni: da, destul de bine, cred. nu am cel mai grozav an.

Eu: Ştiu cum vine asta.

Cineva/Nimeni: ştii? eu sper că nu, pentru binele tău, dar suspectez că ştii. ai ochi trişti.

Eu: Am ochii trişti? Dar când mi-ai văzut ochii?

Cineva/Nimeni: nu i-am văzut. nu cu adevărat. voiam să zic de expresia ta, de fapt. ai o expresie tristă.

Eu: Nu am nicio idee ce să fac cu informaţiile astea. Botox?

Cineva/Nimeni: şi fata din Chicago se transformă în fată din LA. mai bine nu.

Mă opresc din scris și-mi pipăi fruntea cu mâinile. Am tendința să mă încrunt. Întotdeauna am făcut asta. Mama îmi spunea c-o să rămân cu riduri permanente, cum a pățit și ea. Însă ea avea doar un semn de exclamare, fix în mijlocul frunții. Trăda entuziasm, poate chiar bucurie. Nu griji.

Oare chiar par tristă mereu? Sper că nu. Nu vreau să fiu fata cea tristă. Nu sunt eu asta. De fapt, nu e adevărat. Mai adevărat este că nu vreau să fiu percepută așa.

Cineva/Nimeni: mai ești acolo? am spus ceva ce te-a supărat? doar ca să știi, îmi place expresia ta așa cum este ea.

Eu: Doar căzusem pe gânduri. Scuze.

Cineva/Nimeni: oh, nu face asta. poți să te lovești.

Eu: Așadar, povestește-mi despre petrecere. #petrecăreațăprinintermediar

Cineva/Nimeni: meh. o petrecere de liceeni obișnuită, cu excepția faptului că a avut nu mai știu ce DJ faimos de care nu am auzit niciodată și că a avut loc în casa tatălui lui Heather. toată lumea era cam varză.

Eu: Și tu?

Cineva/Nimeni: nu, eu conduc. n-am avut chef să iau un Uber. oricum, nu am vrut să stau prea mult.

Eu: Ai fost doar în trecere.

Cineva/Nimeni: nu știu. mi se pare totul atât de... stupid. Sau plictisitor, sau așa ceva.

Eu: Înţeleg. Era la fel și în Chicago. Doar că, știi tu, în locul unei case superelegante și al unui DJ faimos, petreceam la bowling. Dar tot așa era...

Cineva/Nimeni: ... stupid și plictisitor. dar asta nu e o descriere exactă. nesemnificativ. așa mi se pare, nesemnificativ și neimportant.

Eu: Și totuși de o importanţă vitală pentru toată lumea și, îndrăznesc să spun, poate chiar cu un pic de importanţă și pentru tine, ceea ce este și mai jenant. Are vreun sens ce spun?

Cineva/Nimeni: exact. de fapt, asta mi se pare important: să vorbesc cu tine.

Eu: Serios?

Cineva/Nimeni: serios.

Capitolul 9

Înainte să moară mama, eu și Scarlett vorbeam despre ce înseamnă *o zi perfectă.* Ce ar trebui să se întâmple din momentul în care mă trezesc și până când mă duc la culcare pentru ca acea zi să fie mai bună decât toate zilele de până atunci. Nu visam la lucruri imposibile. Cel puțin nu eu. Îmi doream să am o zi în care să nu mă lovesc cu degetele de la picioare de mobilă, să nu vărs ceva pe cămașă, să nu fiu timidă, stângace sau urâtă. Să nu pierd autobuzul sau să-mi uit hainele de schimb la sala de sport. Când mă uit în oglindă, după masa de prânz, să nu am resturi de mâncare între dinți și să nu am ceva în nas.

Normal, nu visam doar la ce să nu se întâmple. Mai presăram un prim sărut, deși nu aș fi putut să spun cu cine, un tip fără nume și fără față care, în fantezia mea, mă făcea să mă simt relaxată și drăguță. Poate că-mi imaginam că mănânc, înainte să plec la școală, la micul dejun, clătitele mamei, pe care mi le făcea mereu în forma inițialelor mele, chiar și atunci când eram deja mult prea mare pentru așa ceva. Și lasagna ei din legume la cină. Iubesc lasagna din legume.

Nimic nebunesc.

Sau, cine știe?, poate că era ziua de pizza la cantina școlii. Școala mea din Chicago avea pizza surprinzător de bună.

O zi perfectă nu trebuia să includă o escapadă fabuloasă în Caraibe, salturi cu parașuta sau o tură cu motocicleta, îmbrățișând spatele îmbrăcat cu o geacă de piele al cuiva, deși toate lucrurile astea și multe altele erau, desigur, pe lista lui Scarlett.

Mie însă mi-au plăcut mereu lucrurile simple.

Acum, după ce s-a întâmplat *totul*, nu mai știu cum trebuie să arate o zi perfectă. Acum, fără mama, cum să mai fie vreo zi perfectă?

Mă gândesc cum era înainte, *înainte înainte înainte*, și toate zilele acelea mi se par perfecte. Cui îi mai pasă de un deget lovit sau de niște muci în nas? Aveam o mamă, și nu doar o *<inserați mamă generică aici>*, ci *mama mea*, pe care o iubeam așa cum nu toată lumea își iubește mama. Adică știu că, dintr-un anumit punct de vedere, toată lumea își iubește mama, pentru că *mama e mama*, dar eu nu-mi iubeam mama doar pentru că era mama mea. O iubeam pentru că era cool, interesantă, iubitoare și mă asculta. Și pentru că îmi făcea în continuare clătite în forma inițialelor mele, pentru că ea a înțeles *întotdeauna* că nu voi fi niciodată prea mare pentru așa ceva, chiar dacă eu nu știam asta. O iubeam pe mama pentru că mi-a citit cu voce tare toate cărțile cu Harry Potter și, după ce le-a terminat, și ea a vrut să le recitească împreună cu mine.

Dacă am învățat ceva în acești ultimi doi ani, e faptul că amintirile sunt înșelătoare. Când citesc Harry Potter, nu mai pot auzi vocea mamei, însă mi-o imaginez lângă mine și, când nici asta nu mă ajută, îmi imaginez că cineva este lângă mine, cu brațul lipit de brațul meu, și mă prefac că asta e de-ajuns.

O iubeam pe mama pentru că era a mea.

Și eu eram a ei.

Și toată chestia asta cu aparținutul-una-alteia nu mi se va mai întâmpla niciodată.

Zilele perfecte sunt pentru oameni cu visuri mici, realizabile. Sau poate pentru noi toți, doar că ne dăm seama prea târziu. Acele zile ne par perfecte abia acum, pentru că ele conțin ceva ce am pierdut în mod irevocabil și nu vom mai putea să recuperăm vreodată.

Capitolul 10

— Ne pare rău, angajăm doar baristas* cu experiență la Starbucks, îmi spune tipul de la Starbucks când îl întreb despre un job cu jumătate de normă.

Pare să aibă puțin peste 20 de ani și să-și cheltuie toți banii câștigați din transformarea laptelui în spumă pe gel de păr.

— Asta e o slujbă serioasă. Noi o luăm foarte în serios.

— Stai, ce? întreb, pentru că rostește cuvinte pe care nu prea reușesc să le înțeleg.

— Îmi pare rău, îmi exersam replicile.

Îmi arată un scenariu ascuns sub ghișeu.

— Am o audiție mai târziu. Eu sunt, de fapt, actor.

Tipul cu cafeaua, al cărui nume, dacă e să am încredere în eticheta de pe pieptul lui, este Guy, îmi zâmbește, dar este un zâmbet lipsit de sinceritate, ca și cum mi-ar face o favoare.

— Am avut un rol secundar în noul serial *Filthy Meter Maids***.

— Mișto, îi răspund, întrebându-mă dacă politețea nu mă obligă cumva să-i spun că mi se pare că-l cunosc de undeva.

Nu pare deloc așa.

— Dar cum ai devenit barista la Starbucks dacă angajează doar baristas cu experiență la Starbucks? Vorba aia, ce-a fost mai întâi, oul sau găina?

---

* Un barista („barman", în italiană) este un angajat al unei cafenele care este responsabil pentru pregătirea și servirea cafelei (n.t.).

** Polițiste perverse (în traducere aproximativă) (n.t.).

— Ce?

— Adică tu cum ai reușit să te angajezi?

— A, da. Am mințit.

— Ai mințit?

— Am spus că am mai lucrat la Starbucks, ani de-a rândul.

— Și te-au crezut?

Mă gândesc să mă întorc acasă și să-mi modific CV-ul. Să adaug un rând, *„Starbucks, Oak Park, 2013-2014"*, și să revin mâine. Dar apoi mă gândesc la prima zi ca angajat Starbucks cu experiență inventată. Sunt convinsă că m-aș opări sau că ar țipa clienți frustrați la mine. Oamenii pot fi foarte răutăcioși înainte să-și bea cafeaua de dimineață.

— Probabil că sunt un actor foarte bun, spune tipul cu cafeaua și-mi zâmbește din nou.

Acum mi se pare că spune trei lucruri dintr-odată. Cuvintele pe care le rostește cu voce tare, cele pe care le exersează din scenariul de sub ghișeu și cele nerostite, transmise de zâmbetul lui: *„Cu plăcere"*.

După Starbucks, sunt refuzată la Gap, la taraba unde se vinde suc de fructe, la o brutărie cu produse fără gluten, pentru vegani, și la clubul Namaste Yoga. Sunt pregătită să mă dau bătută, când tocmai observ o mică librărie, purtând numele Book Out Below!*, ascunsă lângă un magazin cu haine de firmă pentru copii. Nu e niciun semn care să arate că angajează, dar tot merită să încerc.

Imediat cum intru sunt întâmpinată de mirosul de cărți și deja mă simt ca acasă. Așa mirosea casa mea din Chicago, a hârtie. Îmi încrucișez degetele în buzunar și spun o scurtă rugăciune în gând, apoi mă strecor pe lângă rafturile cu cărți până la casieria din spate.

---

* Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea dintre cuvintele „look" (privește) și „book" (carte). Expresia „Look out below!", care apare de obicei pe indicatoare de avertizare de pe șantiere, înseamnă „Atenție, cad obiecte!" (n.t.).

În mod normal nu m-aş grăbi aşa, mi-aş trece degetele peste copertele cărţilor, aş vedea dacă găsesc ceva interesant, ca să împrumut după aceea de la bibliotecă. Dar acum am nevoie de o slujbă, nu de materiale de lectură. Oricum, chiar şi fără niciun fel de viaţă socială, tot stau până târziu ca să-mi fac temele și să învăţ pentru PSAT. Şi, deşi am nevoie disperată de cafeină, nu am putut să-mi cumpăr nici măcar o Cola dietetică de la cantina aia stupidă a Liceului Wood Valley. (CN avea dreptate. Automatele pentru carduri de credit au o limită minimă de zece dolari şi eu am doar 8,76 dolari. Voiam să-i cer tatei nişte bani dimineaţă, dar Rachel era acolo şi nu am putut suporta gândul că ea va băga mâna în buzunar să-mi dea o hârtie de 20.)

— Te pot ajuta cu ceva, dragă? mă întreabă vânzătoarea.

Când îi văd faţa, realizez că nu am văzut nicio persoană cu riduri de când m-am mutat aici. Femeile din LA au toate pielea perfect întinsă, tenul acela în care au fost pompate tone de injectabile care le fac să pară fără vârstă, de nu-ţi poţi da seama dacă au 40 sau 70 de ani. Femeia aceasta, pe de altă parte, are părul alb prins în coc, linii în zigzag pe lângă buze și poartă un soi de tunică din in, care se vinde de obicei în magazine scumpe pentru hipsteri. Probabil că e de-o vârstă cu Rachel, deşi ar putea la fel de bine să facă parte din specii diferite. Acolo unde Rachel este dură, ea este delicată.

— Bună ziua. Faceți cumva angajări?

O pot auzi pe Scar șoptindu-mi: *„Invocă-ţi zeiţa interioară! Fii încrezătoare, puternică, impunătoare"*. De fapt, „impunătoare" este cuvântul favorit al lui Scar şi asta spune totul despre ea. Cuvântul meu favorit, pe de altă parte, este „gofră". Un mic dejun delicios, dar și un verb*.

* Cuvântul în limba engleză pentru „gofră", „waffle", este şi verb, cu sensul „a vorbi ambiguu, în doi peri" (n.t.).

Femeia m-a privit cu atenție, analizându-mi tenișii, eșarfa jerpelită, jacheta de piele şi părul prins într-o coadă ciufulită. Poate că ar fi trebuit să mă îmbrac mai profesionist, dar nu am niciun costum. Am împrumutat haine de la Scarlett ca să mă duc la înmormântarea mamei. Asta i-a stricat pentru totdeauna sacoul preferat.

— Depinde. Îți plac cărțile? mă întreabă femeia.

Pun rucsacul pe ghişeu şi îl deschid. Scot şase cărţi pe care le-am luat de la bibliotecă săptămâna trecută. Când ne-am mutat, mi-am făcut imediat abonament la bibliotecă. Mi-am spus că e singurul lucru care este sigur gratis.

— Asta citesc acum. *Tărâmul pustiit* și *Crimă și pedeapsă* sunt pentru şcoală, dar restul le citesc din plăcere.

— Citeşti o carte de nonficţiune despre Germania nazistă din plăcere? mă întreabă, arătând spre *Cei pierduți*, de Daniel Mendelsohn.

— Am vrut un pic de diversitate. Părea interesantă. E despre un tip care încearcă să afle ce s-a întâmplat cu familia lui.

— Aha. Şi partea a treia dintr-o serie apocaliptică pentru tineri, ceea ce arată că mergi dincolo de aparenţe. O, şi nişte Gloria Steinem*. Asta e de modă veche. Îmi place. Gusturi eclectice.

— Întotdeauna am citit. Este parte din ADN-ul meu, răspund și îmi țin respirația.

— Uite cum stă treaba..., spune femeia și deja pot auzi scuza cu care începe respingerea.

Nu, trebuie să ies câştigătoare din discuţia asta.

— Vă rog. Ascultați, nu am nevoie de o tonă de ore. Decât în cazul în care aveţi nevoie de cineva pentru o tonă de ore, situaţia în care puteţi conta pe mine. Vreau să zic că sunt flexibilă. Sunt

---

* Gloria Steinem este o jurnalistă şi activistă în domeniul socio-politic, recunoscută drept lideră şi purtătoare de cuvânt a mişcării feminist, din SUA în anii 1960 şi 1970 (n.t.).

disponibilă zilnic, după ore, și în weekenduri. Iubesc cărțile, iubesc librăria asta, chiar și numele amuzant (deși nu sunt sigură că semnul de exclamare e necesar) și cred că ne-am potrivi de minune. Eu. Aici. Am și un CV, dacă aveți nevoie.

Îmi scot CV-ul meu deplorabil, în care am trecut ca experiență în câmpul muncii diverse joburi, precum cea de babysitter, o perioadă scurtă la Claire's, vânzând agrafe de păr unor mucoase de șapte ani, și, desigur, cei doi iluștri ani la Smoothie King. Activități extracurriculare (anuar, ziarul școlii, clubul de fotografie, clubul de spaniolă, clubul de poezie), media anuală la FDR și o scurtă secțiune intitulată Interese și hobby-uri: cititul, scrisul, doliul. (Bine, ultimul nu e menționat. Dar ar trebui să fie, sunt o campioană în domeniu.)

A trebuit să schimb fontul în Courier de 16 puncte ca să întind CV-ul pe o pagină întreagă.

— La ce liceu ești?

— Wood Valley?

Răspund ca și cum aș pune o întrebare. La dracu' cu tine, trăncăneală nervoasă.

— Adică, sunt în clasa a XI-a acolo? Abia m-am mutat?

— Și fiul meu e la Wood Valley. E în clasa a XII-a. Îl cunoști? Liam Sandler?

— Îmi pare rău, abia m-am mutat. Nu cunosc pe nimeni încă.

— Îmi placi, îmi spune, cu un zâmbet care este exact opusul celui al tipului cu Cafeaua.

Liniștitor, nu doar un zâmbet de reclamă.

— Să vorbesc cu Liam. S-a plâns că vrea mai mult timp liber ca să repete cu formația lui. Dacă vrea să mai renunțe la ore, sunt ale tale.

— Mulțumesc mult. Numărul meu e trecut aici, vă rog să mă sunați. Oricând.

Nu îmi vine să plec, deşi e clar că asta ar trebui să fac. Soarta mea e legată acum de cea a unui elev de-a XII-a de la Wood Valley care vrea mai mult timp liber ca să bată-n tobe. Sper că vrea să repete în fiecare după-amiază şi în fiecare weekend.

Vreau să plec din casa lui Rachel şi să mă mut aici, să dorm acoperită cu cărţi şi să-mi fac supă la pahar cu apă de la dozatorul din colţ. Vreau ca femeia asta cu părul grizonant să-mi vorbească despre cărţi şi să mă ajute cu temele pentru acasă. Vreau să-mi spună c-o să mă descurc la PSAT, deşi nu fac meditaţii de două ori pe săptămână, ca Theo. Vreau să-mi spună că totul o să fie în regulă.

Şi dacă nu toate astea, măcar să-mi dea o reducere când cumpăr cărţi.

Îmi strâng cărţile şi mă îndrept către uşă, cu capul plecat. Scot telefonul şi-i scriu lui Scar.

Eu: Trimite-mi vibraţii pozitive. Librărie perfectă = job perfect. Îl vreau rău de tot.

Scarlett: Mai tare decât să faci smoothie-uri cu prietena ta cea mai bună?

Eu: Nici măcar pe aproape. Dar, dacă tot e să fiu singuratică, măcar să fiu înconjurată de prieteni imaginari.

Scarlett: Mi-e dor de tine, doamnă.

Cuvintele ei mă fac să mă simt mai bine şi îmi dau seama că

zâmbesc la telefon. Nu sunt singură, nu cu adevărat singură. Sunt doar izolată din punct de vedere geografic.

Nu scrie pe telefon în timp ce mergi. Asta e primul meu gând când mă trezesc pe podeaua librăriei, chiar lângă prag, cu o mână la fruntea care-mi zvâcnește dureros. Văd stele. Și nu stele în sensul de celebrități, cum mi-a promis tata atunci când încerca să mă convingă că mutarea la Los Angeles este un lucru bun, ci stele verzi, ca alea care indică o contuzie în desene animate. Nu am nici cea mai mică idee cum am ajuns pe jos. Sau de ce mă doare când întorc capul, cum de mi-au cedat genunchii sau de ce simt că sunt periculos de aproape să izbucnesc în lacrimi pentru a mia oară de când ne-am mutat în acest loc.

— Ești bine? aud o voce întrebând.

Nu mă uit în sus, nu încă, pentru că simt că dacă îmi mișc capul risc să vomit și ăsta e singurul lucru care ar înrăutăți lucrurile. Încă nu mă simt copleșită de rușine și aș prefera nici să nu ajung să o simt, cu atât mai puțin să o invoc.

— Nu te observasem.

— Asta-i clar, răspund și, dintr-odată, mă trezesc nas în nas cu un tip de vârsta mea care s-a lăsat pe vine ca să vadă cât de tare sunt lovită la față.

Are părul blond-murdar, destul de lung, ochi căprui-închis și urma unui coș în bărbie. O versiune mult mai arătoasă a lui Adam Kravitz, băiatul din vecini. Dulce, zăpăcit, probabil inteligent, politicos cu mama lui, genul de tip care va inventa ceva ca Tumblr atunci când va fi adult. Genul de tip pe care ai vrea să-l săruți, în special dacă te face să râzi, și pe care sigur nu te-ai supăra să-l ții de mână. Clipesc

şi privirea îmi cade din nou pe părul lui zburlit. Îl cunosc de undeva.

— Ce a fost asta? întreb.

— Asta e Earl, și arată spre un obiect voluminos pe care-l duce în spate.

— Earl?

— Chitara mea.

— Pe chitara ta o cheamă Earl?

Probabil că asta este cea mai puţin relevantă întrebare în situaţia de faţă. Ar trebui să cer o pungă cu gheaţă sau una cu mazăre îngheţată. Sau măcar o aspirină. Simt deja cum se formează un cucui.

— Da. Sigur eşti în regulă? Te-am lovit cam tare.

— O să supravieţuiesc.

Îmi întinde mâna şi mă ajută să mă ridic. Îmi dau seama că mă ţin mai bine pe picioare decât aş fi crezut.

— Îmi pare foarte rău. A fost vina mea.

Îşi bagă telefonul în buzunar (poate că şi el scria pe telefon în timp ce mergea) şi îşi reazemă chitara de unul dintre rafturi. Pe tocul chitarei are un abţibild cu WHVS. A, acum îl recunosc. Normal. El a fost martor la prima, dar nu şi ultima, mea umilinţă la Wood Valley. Tipul care a fost stagiar la Google şi care a călătorit prin India. Arată diferit acum.

— Aveam nişte versuri în cap şi am vrut să le scriu înainte să le uit.

— Stai, tu eşti Liam, nu-i aşa? întreb.

— Depinde. Vrei să mă dai în judecată?

Acum, că am înţeles cine este, îmi dau seama că seamănă cu mama lui. Acelaşi zâmbet generos. Mă întreb ce fel de muzică face formaţia lui. Fac pariu că e ceva în genul folk şi că nu cântă rău. Cu siguranţă *trebuie* să repete mai mult.

— Nu, îi răspund, cu un zâmbet.

— Ei bine, atunci ce pot face pentru tine? Clar îți sunt dator.

O aud iarăși pe Scar, tare și clar: *„Fii impunătoare"*. Și sunt.

— Am un job!, anunț când mă întorc la Rachel.

Sunt atât de bucuroasă, încât simt că trebuie să spun cuiva, chiar dacă acel cineva este fratele meu vitreg indiferent, care nu s-ar înjosi niciodată atât de mult, încât să facă ceva atât de pământesc precum să muncească. L-am găsit întins în pat, jucându-se pe laptop.

— Și, înainte să faci altă criză, nu e la Ralphs. E într-un loc în care tu și prietenii tăi nu ați intra niciodată, așa că nu ai de ce să-ți faci griji.

— Nu te-am văzut niciodată atât de entuziasmată. Ești chiar adorabilă. Deci? Unde n-o să intru niciodată? De fapt, stai, lasă-mă să ghicesc.

Lasă laptopul jos și își duce mâna la cap, ca și cum ar gândi profund.

— KFC?

— Nu.

— Terenul de baseball?

— Nu. Dar îmi place jocul ăsta.

— Locul ăla care vinde covrigei ridicol de delicioși.

— Nici măcar pe aproape.

Rachel bagă capul pe ușă și deja simt că mi se strânge stomacul, ca de fiecare dată când interacționez cu ea. Sunt destul de inteligentă încât să-mi dau seama că nu e vina ei, că sentimentele mele față de ea au prea puțin de-a face cu cine este ea în realitate, dar nu am ce să fac. Nu vreau să o cunosc, nu vreau ca persoana asta cu care tata a ales în mod inexplicabil să se însoare să devină parte din viața mea.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit chiote de bucurie!

Nu se poate abţine. Se uită de la Theo la mine şi de la mine la Theo, iar zâmbetul ei este atât de exagerat încât pot să-i văd plombele. Aproape că gândeşte cu voce tare: *„Poate că toată chestia asta se va termina cu bine, până la urmă".*

— Nimic, îi răspund şi aproape că mă simt vinovată atunci când văd cum zâmbetul îi dispare brusc.

Nu vreau să o amărăsc, dar chiar n-am chef să împărtăşesc şi cu ea bucuria mea. Şi să o las să se bucure de singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când ne-am mutat aici.

— Îmi pare rău. Vă las să discutaţi!, spune ea, ca de obicei, prea tare, apoi îşi vede de drumul ei.

Mă întreb dacă va trebui să discut despre asta cu tata, mai târziu, dacă ea îi va spune că am fost nepoliticoasă şi el o să-mi ceară să fiu mai drăguţă.

Chiar ar trebui să fiu mai drăguţă cu ea.

— Bine, mă dau bătut. Spune-i frăţiorului tău mai mare, spune Theo, părând să nu observe deloc felul în care am vorbit cu mama lui, sau poate doar nu-i pasă.

— Uu, asta sună atât de nasol.

— Nu-i aşa? Bine, unde te-ai angajat?

— La Book Out Below! Ştii, librăria?

— A, cât de potrivit. Dar să ştii că de fapt am fost pe acolo. Sunt foarte cult.

— Sunt sigur că eşti, îi răspund, pentru că ăsta este adevărul.

Theo a luat recent o notă mai mare decât mine la o lucrare de control la fizică, deşi ştiu sigur că nu a învăţat în seara dinaintea lucrării. Puştiul e foarte inteligent. De fapt, cu posibila excepţie a

gemenelor Tweedledee și Tweedledumber*, toți elevii de la Wood Valley sunt inteligenți. Sau cel puțin motivați. Aici e cool să depui eforturi la școală, ceea ce e amuzant, pentru că exact același lucru nu era deloc cool la Chicago. Conform proprietății de tranzitivitate**, ar trebui să fiu și eu cool aici. Pe de altă parte, eu pomenesc cu nonșalanță proprietatea de tranzitivitate, așa că poate sunt alte motive, mai valabile, pentru lipsa mea de popularitate.

— Deci... ce dracu' ai pățit la față?, mă întreabă Theo.

---

* Tweedledee și Tweedledum sunt personaje din romanul *Alice în Țara Oglinzilor,* de Lewis Caroll. Aceste nume sunt folosite de obicei pentru a descrie două persoane care se comportă similar. În plus, prin transformarea numelui Tweedledum în Tweedledumber, expresia include și un joc de cuvinte, întrucât „dumber" înseamnă „mai prost" (n.t.).

** Proprietate a unor relații logice sau matematice de a se transmite ca atare, prin termenii intermediari, între primul și ultimul termen al șirului de termeni ordonați pe baza acestei relații (n.t.).

Capitolul 11

Ethan: Eu. Tu. *Tărâmul pustiit.* Bibliotecă. Vineri, 3:30. E OK pentru tine?

Eu: Sigur.

Ethan: Beton armat.

Cum de reușește să facă o expresie ca „beton armat", posibil cea mai jenantă expresie inventată, să sune bine? Să mai scriu ceva, ca să prelungesc conversația? Mă pricep mai bine la scris decât la conversațiile față în față. Poate că asta este șansa mea să-i arăt cine sunt cu adevărat, că nu sunt ratata aia ciudată în care mă transform când sunt cuprinsă de nervozitate în preajma unor oameni. Oare o să mai am vânătaia asta hidoasă și vineri?

Sunt ridicolă. Nu e o chestie atât de importantă.

Doar lucrăm împreună la un proiect.

Nu te place. Și tu cu siguranță nu îl placi pe el.

Renunță, Jessie.

Maturizează-te.

Scarlett: Şcoala e de căcat fără tine. Astăzi a trebuit să stau cu Deena şi să-i ascult poveştile despre concursurile ei de gimnastică. Cum mai e capul tău?

Eu: Umflat. Albastru. Am urmat sfatul tău cu privire la pălărie. Am avut parte şi de insulte, şi de complimente.

Scarlett: Dacă aş fi fost acolo, le-aş fi făcut cadou fetelor alea un buchet de falange în plină figură.

Eu: Nu merită să rişti să-ţi răneşti pumnii.

Scarlett: Eşti bine? Mă îngrijorezi.

Eu: Nu-ţi face griji. Sunt bine. Încep să mă împrietenesc cu Dri.

Scarlett: Doar să n-o placi mai mult decât pe mine.

Eu: Niciodată.

Scarlett: Și ce face domnul Holmes?

Eu: N-am nicio idee. E întotdeauna cu monstrul vitreg. Prefer să nu mă bag.

Scarlett: Adam Kravitz m-a invitat la balul de început de an.

Eu: POFTIM??? Da' ți-a luat ceva până să-mi zici. Şi?

Scarlett: Vom vedea.

Eu: Cum te-a invitat?

Scarlett: SMS. Dar un SMS drăguţ. Ştii tu. E timid.

Eu: Fac pariu că sărută mai bine acum.

Scarlett: O să te anunţ. Poate. Ştii că m-a invitat pe mine doar pentru că nu eşti tu aici.

Eu: Nu e adevărat.

Scarlett: Cred că o să petrecem tot timpul împreună vorbind despre cât de dor ne este de tine.

Eu: Imposibil. Duceţi-vă la bal, bucuraţi-vă şi vă fericiţi!

Scarlett: Tocilaro.

Eu: Dacă aş folosi expresia „beton armat", aş părea o tocilară şi mai mare decât sunt, nu?

Scarlett: OMG. Serios, dacă nu cumva vrei să rămâi bătaia de joc a colegilor pentru totdeauna, NU FOLOSI EXPRESIA „BETON ARMAT".

Eu: Da, aşa mă gândeam şi eu.

* * *

Cineva/Nimeni: mişto pălăria.

Eu: Mulţumesc. De fapt, asta-i puţin cam sinistru. Tu ştii cum m-am îmbrăcat eu astăzi, dar eu n-am nicio idee cine eşti?

Cineva/Nimeni: blugi, un tricou, tenişi. la fel ca ieri şi ca mâine. nu ai pierdut nimic.

Eu: Nu asta era ideea.

Cineva/Nimeni: ce ai păţit la cap? vrei să bat pe cineva ca să te răzbun?

Eu: Ştii, asta-i a doua oară pe ziua de astăzi când cineva se oferă să-mi apere onoarea. Mă face să mă simt specială. Dar nu e nevoie. Vinovată a fost o chitară.

Cineva/Nimeni: AU!

Eu: Nu a fost prea plăcut. Nu sunt aşa stângace de obicei. M-am simţit ca un personaj dintr-o comedie romantică, doar că nu a fost nici romantic, nici amuzant. Şi, oricum, urăsc stereotipul ăsta.

Cineva/Nimeni: scuze de întârziere. căutam cuvântul „stereotip". sper să nu-ţi schimbi părerea despre mine.

Eu: Ha. Sunt o snoabă a cuvintelor. Pur şi simplu îmi plac.

Cineva/Nimeni: şi mie. cine s-a mai oferit să-ți apere onoarea? trebuie să-l bat și pe el?

Eu: ☺ Nu. Cea mai bună prietenă a mea de acasă, Scarlett.

Cineva/Nimeni: îmi place de ea.

Eu: Oare e ciudat dacă zic că probabil chiar ți-ar plăcea de ea?

Cineva/Nimeni: Nu.

Eu: Cum a fost ziua ta?

Cineva/Nimeni: bună. doar niște chestii pe frontul de acasă.

Eu: Vrei să vorbeşti despre asta? Sau, mă rog, să scrii?

Cineva/Nimeni: nu chiar. e vorba despre mama. ea... trece prin niște momente dificile.

Eu: da, ştiu ce înseamnă asta.

Cineva/Nimeni: să treci prin momente dificile? sau să ai o mamă care trece prin momente dificile?

Eu: Ambele, de fapt.

Eu: Adică... într-un fel.

Eu: Mă rog, e complicat.

Cineva/Nimeni: și eu. totul este al dracului de complicat.

Eu: Hei, care e cuvântul tău preferat?

Cineva/Nimeni: de ce.

Eu: Credeam doar că e ceva ce ar trebui să știu despre tine.

Cineva/Nimeni: nu, vreau să zic că „de ce?" sunt cuvintele mele preferate.

Eu: Sunt niște cuvinte frumoase. De ce.

Cineva/Nimeni: nu-i așa? așa e. nu sunt doar cuvinte, sunt o întrebare. și ale tale?

Eu: Gofră.

Cineva/Nimeni: ha. un mic dejun fantastic. și, desigur, dictionary.com îmi reamintește că înseamnă și a „vorbi sau a scrie într-un mod ambiguu".

Eu: Exact.

Cineva/Nimeni: cred că, într-o zi, ar trebui să mâncăm nişte gofre împreună.

Eu: fără nicio îndoială.

* * *

A doua zi stau la masă cu Dri şi cu prietena ei Agnes, care probabil că este Scarlett a ei. Încă sunt prea nouă aici ca să-mi dau seama unde se încadrează masa asta în ierarhia şcolii. Se pare că nu se aplică niciuna dintre vechile reguli. În Chicago, atleţii care se adunau sâmbătă seara în parcarea aleii de bowling ca să stea în maşinile decapotabile, să bea doze de bere ieftină şi să arunce cutiile goale spre tomberoane erau puştii populari, iar tocilarii de la clubul de teatru, cei care aveau piercinguri în cele mai nepotrivite locuri şi câte o şuviţă de păr vopsită în culori ţipătoare, ei erau doar... ei bine, tocilarii. Theo şi cu Agnes nici măcar n-ar fi avut loc în ierarhie. Aici e fix pe dos: teatrul e un curs real, cu note, *şi* o activitate extracurriculară, iar ambele sunt considerate cool.

Acasă nu eram nici atletă şi nici tocilară. Eram, în schimb, undeva la mijloc, în grupul de care orice şcoală are nevoie pentru a funcţiona eficient: albinele lucrătoare. Noi mergeam la orele avansate, scriam la ziarul şcolii şi la anuar şi eram membri în comitetul elevilor. Nu eram populari, chiar deloc, dar cel puţin eram indispensabili. (La şcoala mea era important să faci deosebirea între albinele lucrătoare şi papagali: papagalii sunt chiar şi mai penibili decât tocilarii, dar sunt prea ocupaţi învăţând limbaje de programare şi visând la mari afaceri pe internet pentru a le păsa de lucrul ăsta.)

Adevărul este că nu contează deloc unde din ce categorie fac parte Dri și Agnes, pentru că oricum e mult mai bine să mănânc cu ele decât să stau singură pe banca mea. Ăsta e un pas înainte.

— Cred doar că, dacă tot postează așa niște porcării pe Instagram, măcar trebuie să-și asume răspunderea, spune Agnes.

Habar nu am despre ce discută cu Dri, doar că fiecare dintre ele pare foarte dornică să-și impună punctul de vedere. Agnes e mignonă, cu părul vopsit roșu și prins în coc, cu ochelari cu ramă din plastic, asemănători cu cei ai lui Dri, și un nas care arată de parcă cineva l-ar fi strâns prea tare și ar fi rămas așa. Nu e frumoasă, nici măcar atrăgătoare, dar se poate spune că e drăguță. Ca și cum cineva ar fi luat un lucru în mărime naturală și l-ar fi refăcut în miniatură.

Bine, o să vă mărturisesc ceva. Ceva ce nu am spus nimănui, nici măcar lui Scar. De fiecare dată când fac cunoștință cu cineva, îmi pun pe ascuns inevitabil de răutăcioasa întrebare: este mai drăguță decât mine? Adevărul e că, de multe ori, răspunsul este „da", iar asta cred că face ca întrebarea mea să fie mai puțin ofensatoare. Știu că nu sunt urâtă, trăsăturile mele se încadrează în tiparul normal (nimic exagerat de mare, nimic prea mic), dar sunt cu siguranță diferită de fetele de aici.

Îmi imaginez sau, mai degrabă, *sper* că voi fi descoperită într-o zi, că voi fi *văzută* cu adevărat, nu doar ca prietenă, ca partener de studiu sau ca piesă de mobilier care se pierde în fundal, ci drept cineva care ar putea fi *plăcută*, poate chiar *iubită*. Totuși m-am obișnuit cu ideea că liceul nu este locul unde să se întâmple asta. Pasiunea pentru cărți nu e nici măcar în top zece lucruri pe care le apreciază băieții de liceu la fete. Dar sunt destul de sigură că sânii, pe de altă parte, sunt foarte sus în topul ăsta.

Dacă chiar vreți să știți: cupe B într-o bună zi.

Agnes probabil că poartă cupe A, dar se revanșează prin faptul că este adorabilă. Mă rog, până începe să vorbească.

— Tu ce părere ai, Jessie? Am dreptate?

Nici măcar nu ascultam. Mă uitam la toți ceilalți puști din cantină, la toți acești străini, la cât de intimă pare această scenă, noi toți așezați împreună, îndopându-ne cu mâncare. Întrebându-mă dacă locul acesta mi se va părea vreodată familiar. Și, recunosc, mă uitam și pe fereastră, la Ethan, Ethan Marks, de unul singur în fața Kafenelei, cu altă carte în mână, al cărei titlu nu-l puteam vedea.

— Dacă spui ceva pe internet, ar fi bine să fii dispus să-mi spui asta și în față, nu?, continuă Agnes.

— Probabil că da, răspund.

O „gofră" bună. Astfel de replici ambigue m-au salvat de multe ori în trecut, când eram căzută pe gânduri și nu urmăream conversația. Sunt destul de sigură că nu sunt de acord cu Agnes, fie doar și pentru că pare tipul de fată căreia îi place să exprime tot felul de sentințe ridicole. („Doamna Greene e o proastă. Mi-a spus că am plagiat doar pentru că am împrumutat câteva propoziții de pe blogul altcuiva. Aloo, se cheamă *pastișă*!?!" Sau: „Doar ariviștii poartă Doc Martens*". Sau: „Jessie, ți-ar sta așa de bine cu un pic de machiaj".)

— Agnes, uneori oamenii sunt mai timizi. Nu a spus nimic de rău. A zis doar că i-ai rănit sentimentele, ceea ce e adevărat. Pentru unii e mai ușor să scrie decât să-ți spună în față ceea ce vor să zică, continuă Dri.

Se uită spre mine, așteptând să o susțin, și mă întreb dacă nu cumva existența mea e o problemă pentru prietenia dintre ea și

* Marcă de încălțăminte și îmbrăcăminte din Marea Britanie (n.t.).

Agnes. Scar și cu mine stăteam mereu doar noi două la masă. Ca să fiu sinceră, nu știu cum m-aș simți dacă ar invita dintr-odată o străină să stea cu noi. Dri nu doar că m-a invitat, dar a făcut-o cu bucurie.

— Normal, nu știu toată povestea, dar știu că așa sunt și eu. Mi-e mult mai ușor să scriu, decât să spun lucrurile cu voce tare. Aș vrea să-mi pot trăi toată viața în scris...

Mă gândesc să le povestesc despre Cineva/Nimeni. Aș vrea să le pot explica de ce e mult mai ușor să „vorbesc" cu el, cum cuvintele curg mult mai liber decât ar face-o dacă aș fi față în față cu el. De asemenea, mi-ar prinde bine un pic de ajutor ca să-mi dau seama cine este el. Dar poate că nici nu vreau să știu. S-ar putea ca CN să aibă dreptate: anonimatul ăsta ne apropie. Ar fi mult mai greu să-i scriu cuiva pe care știu că o să-l revăd în ziua următoare. Mă întreb dacă e la fel și pentru el. Deși el știe cine sunt, dar faptul că nu trebuie să mă înfrunte zi de zi îl face să vorbească mai ușor cu mine.

Evident că Agnes nu are dreptate, cuvintele nu sunt mai puțin curajoase atunci când sunt scrise decât atunci când sunt rostite, și tocmai mă pregătesc să-i spun asta, tare și cu convingere, când aud pe cineva strigându-mă din cealaltă parte a cantinei.

— Jessie!

La început cred că strigă după altcineva, cum nu am alți prieteni în școala asta, dar vocea este foarte insistentă și vag familiară, așa că mă uit să văd cine e. Păr zburlit și un zâmbet.

— Bună, Jessie!, spune Liam ajungând în pas alergător lângă masa noastră, cu Earl pe umăr.

Își dă la o parte șuvițele de păr din ochi și apoi arată spre fruntea mea.

— Cum mai e rana?

— Aproape mi-a trecut. Dar, dacă apropii prea tare chitara aia de mine, va trebui să solicit un ordin de restricție, răspund.

Chiar și pentru propriile urechi, replica a sunat a flirt. Mă fac roșie ca focul. Nici măcar nu știu cum să flirtez. Mereu mă simt ca o impostoare. Și nici măcar nu vreau să flirtez cu Liam. Într-un fel, e șeful meu.

— Ha! Ascultă, rămâne cum am stabilit, noi avem repetiții în după-amiaza asta, da? O să ajung la librărie înainte de ora de închidere.

— Sigur. Mulțumesc mult pentru slujbă. Sunt cu adevărat recunoscătoare.

— Nicio problemă. Măcar atât pot să fac pentru tine după ce aproape te-am desfigurat.

Îmi zâmbește, mă salută cam ciudat, prefăcându-se că mă lovește cu pumnul în umăr, ceea ce chiar doare un pic, apoi dispare, cu Earl bălăngănindu-i-se pe spate.

— Nu pot să cred!

Dri mă strânge de mână cu forța unei menghine.

— De unde-l știi pe Liam Sandler?, mă întreabă, cu sprâncenele aproape atingându-i bretonul. Nu-mi vine să cred! Liam. Sandler.

— Relaxează-te, nu-i vreun Ryan Gosling, spune Agnes, dându-și ochii peste cap. N-o să înțeleg niciodată ce-ți place așa mult la el.

Dri o ignoră și așteaptă să-i răspund.

— M-am angajat la librăria mamei lui, practic din cauză că m-a lovit cu chitara în cap. Penibil, dar adevărat.

— Și?, continuă Dri.

— Și ce?

— Și tot restul?

— Tot restul, adică...?

— Ce a spus? Ce ai spus tu? Îmi poţi face cunoştinţă cu el? Ai auzit cum cântă formaţia lui? Doamne, Dumnezeule! Orgasmville.

— Meh! Adică, nu-i de lepădat, dar chiar aşa?

— Nu, aşa se cheamă formaţia. Orgasmville.

— Serios?

— Da. Şi este atât de drăguţ. *Trebuie* să-l vezi pe scenă. Sunt îndrăgostită de el de nici nu mai ştiu cât timp. Nu mi-a vorbit niciodată până acum. Niciodată.

— Tehnic, nu ţi-a spus nimic nici acum, o informează Agnes.

— A vorbit în apropierea mea, ceea ce e mai mult decât am avut parte în ultimii doi ani. Mă bucur şi eu de ce pot, spune Dri şi mă strânge şi mai tare de mână.

Şi asta doare. Ieeee!

— Are o prietenă, spune Agnes şi nu pot să nu mă întreb de unde nevoia asta să-i strice toată bucuria lui Dri.

Dacă Pete McManning, tipul din clasa a XII-a de care e obsedată Scar, ar fi vorbit atât de aproape de ea, aş fi ţipat de bucurie împreună cu Scar, deşi n-am înţeles niciodată de ce îi place aşa mult de el. Nu suport mustăţile subţiri, chiar dacă sunt dedicate cauzei hipstereşti.

— Mă rog. Gem poate să mă pupe în cur.

— Prietena lui e Gem?, întreb, realizând cât de multe lucruri trebuie să aflu.

Nu ştiu nimic despre şcoala asta. Dă-l încolo de cod de onoare, ar trebuie să existe o carte în care să se explice lucrurile de genul ăsta. Deci... Liam şi Gem. Ha! Dacă m-ar fi interesat, mi-aş fi dat probabil seama că Liam trebuie să aibă o prietenă, dar nu mi-aş fi închipuit că aceasta ar putea fi Gem. Şi nu pentru că ea e atât de frumoasă – chiar e genul care să aibă o prietenă sexy –, ci pentru că e atât de nesuferită. L-am crezut mai bun de atât.

— Ciudat, nu-i așa? E singurul lucru care nu-mi place la el, spune Dri.

— Dri e complet obsedată de el. Obsedată la propriu. S-a apucat să învețe să cânte la ukulele* ca s-o bage în seamă. Hashtag: eșec.

— Am trecut și eu printr-o fază. Mă rog, spune Dri și mă strânge în brațe. Aaaa! În momentul ăsta, ești persoana mea favorită din toată lumea!

Zâmbesc. Și mă prefac că nu observ cât de urât se uită Agnes la mine.

Cineva/Nimeni: cum a fost ziua ta., domnișoară Holmes?

Eu: Nu prea rea. A ta?

Cineva/Nimeni: bună. mi-am făcut temele sub formă de listă pentru că, știi tu, orice merge dacă le face mai interesante.

Eu: Chiar crezi că la facultate va fi mai bine? Cu adevărat mai bine?

Cineva/Nimeni: așa sper. dar, pe de altă parte, tocmai ce-am citit despre un tip care și-a pierdut un coi într-un incident implicând inițierea la o frăție...

Eu: Serios? Oare ce-i în neregulă cu unii oameni?

Cineva/Nimeni: îți poți imagina să-ți dorești atât de mult să fii plăcut, încât să fii dispus să renunți la unul dintre testicule?

---

* Ukulele este un instrument cu patru coarde, folosit ca instrument principal în muzica din Insulele Hawaii, Tahiti și Insula Paștelui (n.t.).

Eu: Nu-mi pot imagina nici cum este să ai testicule, nici ce ar însemna să renunți la unul dintre ele.

Cineva/Nimeni: nu mă lași să folosesc emojiuri, dar unul cu „eu inimă testiculele mele" ar fi adecvat pentru situația de față.

Eu: Știi ce „inimă" eu? Nutella. Și pantalonii de pijama. Și o carte extrafantastică. Nu neapărat în ordinea asta, dar toate împreună.

Cineva/Nimeni: extrafantastic? 2012 a sunat, își vrea cuvântul înapoi. apropo, mănânci Nutella direct din borcan, cu o lingură?

Eu: Așa obișnuiam să fac. Acum împart bucătăria cu Străinii, așa că nu mai pot. Am vrut să pun o etichetă pe borcan, dar tata spune că ar fi nepoliticos.

Cineva/Nimeni: Străinii?

Eu: Mama vitregă și fratele vitreg. Tu ai Străini?

Cineva/Nimeni: nu. structura mea parentală este încă intactă. mă rog, cel puţin legal. abia dacă se mai privesc unul pe celălalt.

Eu: De ce?

Cineva/Nimeni: e complicat.

Eu: Crezi că o să depăşim vreodată momentul „e complicat"?

Cineva/Nimeni: nu am nicio îndoială, domnişoară Holmes.

Capitolul 12

Planul lui Dri este să-şi trăiască viaţa indirect, prin intermediul meu, ceea ce e o premieră, pentru că nimeni nu a mai vrut să fie în pielea mea până acum. Niciodată. Mi-a spus să-i scriu imediat dacă Liam spune ceva interesant. De fapt, dacă spune orice.

— Vrei să înveţi prin SMS cum să foloseşti casa de marcat?

O întreb cu toată seriozitatea, după ce ieşim de la ultima oră, chiar înainte să sar în maşină şi să plec spre Book Out Below! Nu sunt sigură cât de intensă este obsesia lui Dri, dar, cum am avut parte şi eu de mai multe pasiuni ilogice, înţeleg nevoia de informaţii. Detaliile îţi permit să te prefaci că ştii mai multe despre persoana de care eşti obsedată, deşi nu o cunoşti deloc, de fapt.

— Poţi sări peste partea aia. Cu excepţia cazului în care face ceva drăguţ în timp ce explică. Caz în care, te rog, scrie-mi, îmi răspunde Dri, înţelegând, din fericire, că nu încercam să fac mişto de ea.

Deocamdată, Liam nu a spus nimic memorabil. De fapt, nu a spus nimic interesant. Casa de marcat este acelaşi model pe care-l aveau şi la Smoothie King, aşa că nu ar trebui să fie nicio problemă. Se pare că noua mea slujbă presupune în primul rând să stau la ghişeu şi să mă ridic atunci când clopoţelul de deasupra uşii anunţă intrarea unui client. Dacă e să mă iau după cât de rapid face Liam asta, e clar că-mi va intra în reflex foarte curând.

— Ce fel de muzici cântă formaţia ta?, întreb.

În mod intenționat nu spun Orgasmville, în primul rând pentru că nu cred că aş putea face asta fără să mă înroșesc toată. Logoul formației este litera O stilizată, cu aspect vaginal, cu o limbă ieșind din ea. Un fel de combinație între Rolling Stones şi Georgia O'Keeffe*. Se străduiesc prea mult cu numele ăsta. Nu pot să le dau puncte pentru subtilitate.

— Cred că rock. Un fel de. Îl știi pe Lou Reed**?

Dau din cap, deşi am auzit doar vag de el. Nu sunt unul dintre acei oameni care pot să intre în jocul de-a muzica, impresionând oamenii prin referințe la formații tot mai obscure.

— Ca el. Doar că mai modern. Și poate și mai bun.

Zâmbește, ca să văd că glumeşte. Nu e înfumurat, ca majoritatea băieților de-a doișpea, care ocupă prea mult spațiu când se plimbă pe culoarele şcolii bătând cu palmele în ușile cabinetelor, salutându-se prin gesturi complicate și comentând aspectul tuturor fetelor care au ghinionul să treacă pe lângă ei. Liam, în ciuda obiceiului de a-l flutura neatent pe Earl, este un pic mai reținut, genul de tip care ți-ar cere voie înainte să te sărute.

Eu: S-a comparat cu Lou Reed, dar într-un mod drăguț, autoironic.

Dri: E mai bun decât Lou Reed.

---

* Georgia Totto O'Keeffe (15 noiembrie 1887-6 martie 1986), artistă americană, considerată unul dintre cei mai mari pictori moderniști al secolului XX (n.t.).

** Lou Reed (2 martie 1942-27 octombrie 2013), muzician american, cunoscut mai ales ca fiind chitaristul și vocalistul formației The Velvet Underground, considerată deschizătoare de drumuri pentru formațiile de rock alternativ (n.t.).

Eu: Of...

Dri: Bine. Nu mai bun. Mai sexy.

— Cu cine vorbeşti?, întreabă Liam.

Îmi bag imediat telefonul în buzunar. Nu vreau să o fac pe Dri să se simtă jenată, deşi am impresia că el habar nu are cine este ea, dacă e să spun adevărul.

— Prietena mea, Dri. Mă rog, numele ei este Adrianna, dar toată lumea îi spune Dri.

Liam ridică din umeri. Nu e interesat.

— E drăguţă. Era cu mine la masă când ne-am întâlnit astăzi.

Din nou, nicio reacţie. Mă întreb ce părere ar avea dacă ar şti că ea ştie în ce zi e născut, la ce facultate dă şi care e mâncarea lui preferată de la cantină. Că, în capul ei, au o relaţie complexă şi încântătoare. Nici nu contează că e unilaterală. Ba chiar cred că lui Dri îi place mai mult situaţia asta. Există fete ca Gem şi Crystal, neînfricate când vine vorba despre băieţi, despre orificii şi despre secreţii, şi există fete ca mine şi ca Dri, terifiate de respingere, de mecanica actului în sine şi de unghiuri nefericite. Noi realizăm cât de departe trebuie încă să mergem pentru a ne numi femei.

Eu sunt stăpâna vaginului meu, atât teoretic, cât şi practic (ne tutuim, Vag şi cu mine – ideea lui Scar, apropo, nicidecum, nicidecum a mea), dar asta nu înseamnă că nu sunt îngrozită de apetitul lui. Pentru o clipă, îmi imaginez CV-ul aproape gol al lui Vag. La 16 ani: accesul interzis. Hobby-uri şi interese: romane romantice ieftine, strângerea de informaţii despre Ethan, Ethan Marks.

În mod ciudat, nu am nicio problemă în a-mi imagina cum ar fi

să fac sex cu cineva (să zicem că ar fi cu Ethan, Ethan Marks), dar e ca și cum mi-aș imagina că țin un discurs de acceptare al unui premiu Oscar. E ceva ce pot face perfect în imaginația mea, cu farmec, agilitate și cu doza perfectă de decență, dar e un discurs care nu doar că nu va fi niciodată ținut, dar probabil nici nu ar trebui să se ajungă acolo. Voi fi oare în stare să mă culc cu un tip, într-o zi, fără să mă simt teribil de stingherită și torturată și fără să mă întreb ce înseamnă toate astea? Probabil că da. Dar, deocamdată, gândul la o astfel de expunere mi se pare inimaginabil și, în primul rând, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, terifiant.

— Ești din Chicago, nu?, mă întreabă Liam.

Mă întreb de unde știe. Nu avem ore împreună, pentru că el este în clasa a XII-a. I-o fi spus mama lui? Este el Cineva/Nimeni?

— Da, abia m-am mutat aici.

— Și cum îți place?

Își strânge părul în coadă, apoi îi dă drumul și o ia de la capăt, mereu și mereu. Mișcările îi sunt atât de precise, încât e ca și cum m-aș uita la un Vine*.

— E OK. Cred că încă încerc să mă obișnuiesc.

— Da?

— Da, îi răspund, întrebându-mă dacă această conversație este destul de sclipitoare pentru a i-o povesti lui Dri.

Aș fi vrut să am lucruri mai interesante pe care să i le spun lui Liam. Teama de a nu spune tâmpenii mă face uneori să nu zic nimic. Și nu pare să aibă nici el prea multe de spus.

---

* *Vine* este o aplicație pentru telefoane mobile care permite utilizatorilor să creeze și să posteze videoclipuri scurte, cu lungimea maximă de 6 secunde, redate în buclă (n.t.).

— Știi tu, încă fac cunoștință cu oamenii de aici.

— Ar trebui să-ți fac cunoștință cu prietena mea, Gem. E supertare. Și ea e tot în clasa a XI-a.

— A, Gem. Da, o știu, avem cursuri împreună, răspund nonșalant, sperând că mi-a ieșit figura cu *„am o vagă idee cine este prietena ta"*.

Ce nu spun: *prietena ta e nașpa.*

— Nu-ți face griji, o să fie mai ușor. Întotdeauna e greu să fii tipul cel nou. De exemplu, formația mea. Ei erau împreună din generală și eu am intrat în formație abia anul trecut. La început a fost ciudat din cauza asta, a fost cam haos. Dar acum suntem ca frații. Ar trebui să vii să ne vezi în concert.

— Sigur. Abia aștept.

Și chiar așa e, pentru că atunci voi putea să o iau pe Dri cu mine și să ne consolidăm prietenia.

Eu: Spune că e cel mai nou membru în formație, dar acum se înțeleg ca frații.

Dri: Da. Oville a trecut printr-o perioadă tragică. O poveste foarte tristă. Dar acum sunt bine.

Nu sunt convinsă că o formație de liceeni poate să fi avut o perioadă tragică, dar sunt convinsă că voi afla totul până în cele mai mici detalii de la Dri mai târziu. Am impresia că puștii de la Wood Valley au destui bani încât să fie imuni față de poveștile cu adevărat tragice, dar, desigur, asta nu are cum să fie adevărat. Nu totul e de vânzare. Mi-aduc aminte de mama, cheală, practic putrezind pe dinăuntru, prea slabă ca măcar

să mă strângă de mână, și simt că mi se face rău. Întotdeauna mi-a fost mai ușor să-mi aduc aminte cum arăta bolnavă, probabil pentru că asta a fost cea mai recentă ipostază a ei sau, și mai probabil, cea mai impresionantă. Clipesc şi imaginea dispare.

— Avem un concert peste câteva săptămâni, la o petrecere. Nu e un chef imens sau mai ştiu eu ce. Doar o întrunire relaxată. Ar trebui să vii, spune Liam şi mi se pare că simt deja nerăbdarea.

E posibil să am, cu adevărat, ceva de făcut într-o sâmbătă seara. Va fi distractiv să mai ies din casă.

— E acasă la Gem.

Aha. Vezi să nu mă duc.

Eu: M-a invitat la o petrecere peste câteva săptămâni. Aveam de gând să-i spun că merg, dar...

Dri: TREBUIE SĂ MERGEM!

Eu: E acasă la Gem.

Dri: Şi ce dacă? Când Liam e prin preajmă, Gem e cu totul altă persoană. În special după ce o să vadă că vorbeşte cu tine.

Eu: Nu.

Dri: Cui îi pasă ce a spus despre blugii tăi? E vorba de Oville! O să-ţi placă la nebunie.

Eu: Dacă ajung să le spun vreodată Oville, împuşcă-mă.

Dri: Irascibilitatea nu-i totuna cu farmecul, să ştii.

Eu: Asta ştiu.

Dri: Bine. Atunci aşa rămâne. Scoate-ţi pantofii de dans, pentru că mergem!

— Cântaţi muzică pe care se poate dansa?, îl întreb pe Liam dintr-odată.

— Poftim?

— Nimic, îi răspund.

Capitolul 13

Ethan, Ethan Marks, e deja în bibliotecă atunci când ajung eu. Poartă tot tricoul cu Batman, desigur, şi se uită pe fereastră, captivat, deși nu am nici cea mai mică idee de ce anume. Nu văd decât același cer fără nori, gol. Îşi masează bărbia, ca şi cum l-ar durea de la toate conversațiile pe care refuză să le poarte. Mi-ar plăcea să-i pot atinge textura aspră a obrazului, să simt nodul de sub piele, acolo unde osul întâlneşte alt os.

Chiar am spus eu asta? Serios? Retrag tot ce am spus. Adică, sigur, e sexy. Dar e şi cam nesimţit şi, în plus, e pierdere de timp din partea mea să mă simt atrasă de singurul tip din toată şcoala pe care îl doresc toate fetele. Nu am nicio şansă.

Să iau un 10 la literatură şi asta e tot. Am multe de făcut: muncă, şcoală, PSAT. Pentru prima dată de când ne-am mutat, încep să simt că deţin controlul. Am un job, pentru că am nevoie de bani. O am pe Dri, care devine o prietenă adevărată, şi-l am şi pe CN, cu care discut zilnic. Cu CN „vorbesc" numai prostii, dar e amuzant să-l am la îndemână, în buzunar, oricând am nevoie.

— Bună, îi spun.

Mă aşez şi-mi ridic picioarele pe scaun, sub mine. Nonşalantă, relaxată, ca şi cum nu m-aş simţi deloc stingherită. Nu sunt o actriţă rea, se pare. Aproape că mă cred eu pe mine. Totuşi, când mă uit în jos şi observ un singur fir de păr castaniu răsărit pe glezna mea, simt că toată siguranţa se duce de râpă şi trebuie să depun toate

eforturile ca să nu mă reped să-mi acopăr gleznele cu blugii cât mai iute. *Relaxează-te, Jessie. Nu se uită la gleznele tale. Mișcările bruște te fac să pari agitată.*

— Bună, Jessie.

Zâmbetul a revenit și fața pare că i se luminează o secundă, doar pentru a se întuneca din nou aproape imediat.

— Eşti pregătită?

— Dap, răspund, și mă întreb dacă voi reuși vreodată să depășesc replicile monosilabice cu tipul ăsta.

Scarlett vorbește mai mult când e agitată, adrenalina o face să devină spirituală, nu înceată. Însă creierul meu este copleșit. Mă simt ca și cum mi-aș părăsi corpul.

Ethan miroase a lavandă și a miere. Miroase a proaspăt, nu ca deodorantul pe care-l foloseau toți băieții din Chicago, mirosul ăla chimic îngrozitor care rămânea în aer mult timp după ce ei plecaseră. Detergent de rufe sau apă de colonie, mă întreb? Oare Ethan își spală tricoul în fiecare seară? Probabil că are și el o Gloria care face lucrurile astea pentru el. Sau poate are alt tricou cu Batman pentru fiecare zi a săptămânii. Și, da, realizez că am început să vorbesc ca Dri, cea obsedată de Liam, adunând detalii pe care să le rumeg mai târziu.

Trebuie. Să. Mă. Opresc. Acum. Am un număr limitat de neuroni și aș face bine să îi economisesc pentru învățatul la PSAT.

— Citești poezie?, mă întreabă, fără a mi se adresa neapărat mie, ci privind pe fereastră.

Ethan contemplă din nou Marea lume de dincolo. E în altă parte. Nu ca mine, care-mi părăsesc trupul pentru a mă privi din afară, ci plecat cu totul în afară. Recunosc privirea. Aici, dar nu cu adevărat aici. M-am simțit și eu așa: fizic sunt acolo, prezentă, dar mai târziu, când mă gândesc la ce am făcut în acea zi, realizez că nu-mi amintesc

secvențe întregi din ceea ce am făcut. Un corp fără suflet. Ca mama, de fapt, acolo, undeva, localizabilă fizic, sub pământ, însă fără a fi, de fapt acolo. Absentă în toate felurile care contează.

— Uneori.

Un singur cuvânt. Din nou. Bine că nu mă ascultă.

— Adică îmi place poezia și am citit și *Tărâmul pustiit* cândva, dar nu prea am înțeles-o, știi? E un fel de amestec între toate vocile astea diferite.

— Exact. Am căutat pe Google și se pare că fiecare vers din poem se referă de fapt la cu totul altceva. E aproape ca și cum ar fi scris într-un soi de cod, îmi spune, privindu-mă.

Începe să-și revină. Sau o fi luat ceva? Iarbă? Cocaină? Ecstasy? Oare cu genul ăsta de tulburare am de-a face? Însă apoi își freacă ochii cu pumnii și-mi dau seama că e vorba doar despre clasica oboseală. Băiatul ăsta e epuizat. De ce nu doarme? Ce i se întâmplă noaptea, atunci când închide ochii?

Oprește-te, Jessie.

Mă forțez să mă concentrez.

— Bine, să începem cu primul vers: „Aprilie este luna cea mai nemiloasă, stârnind". Ce înseamnă asta? Știu că e poetic și chiar cool, mai ales partea cu stârnitul, dar de ce aprilie? De ce e mai nemiloasă decât alte luni?

— Nu știu. Dar eu cam urăsc luna aprilie, răspunde Ethan, apoi se întrerupe.

Se uită la mine cu coada ochiului, aproape furios. Nu a vrut să spună asta. I-a scăpat cumva. Dar ce voia să zică? Nu știu. Dar cum adică să urască luna aprilie? Eu uram luna ianuarie în Chicago, pentru că era al dracului de frig, dar aici nu e vorba despre vreme. Se scutură, ca și cum ar vrea să depășească momentul:

— Îți place să te plimbi? Ce-ar fi să facem asta în mers?

Ethan nu așteaptă să fiu de acord, doar își strânge cărțile și laptopul și se ridică. Îl urmez afară.

— Credeam că oamenii nu merg pe jos în LA, îi spun, după ce ieșim din școală.

Sunt mereu ușurată când aud sunetul ușilor școlii închizându-se în urma mea: am supraviețuit încă o zi. El își pune ochelarii Ray-Ban și acum e și mai greu de citit, deoarece nu pot să-i văd ochii.

— Gândesc mai bine mergând. Mă trezește. Vrei să știi ce am mai aflat de pe net?

Dau din cap, ceea ce e stupid, pentru că nici măcar nu se uită la mine.

— Sigur.

— Elliot nu își începuse poemul cu versul ăsta. Ezra Pound* i-a spus să taie începutul, vreo patruzeci de versuri. Deci toată treaba cu aprilie trebuia să vină mai târziu. Iar pe vremurile alea cred că a fost nevoit să taie și să lipească la propriu, gen cu o foarfecă și chestii de astea.

Închid ochii o clipă și, deși nu am nici cea mai mică idee cum arată T.S. Elliot, mi-l imaginez ca pe un bătrân alb cu monoclu, o pereche grea de foarfece și un tub de lipici.

— Nu-mi pot imagina cum e să scrii fără computer, mărturisesc. Când scriu pe hârtie, mi se pare că totul curge prea lent, sau așa ceva. Mintea mea e mai rapidă decât mâinile mele.

— Da, nici eu. Deci... mai spune-mi ceva despre tine ce nu știu încă.

Își înclină capul și, de data asta, chiar se uită la mine. Sunt recunoscătoare că și-a pus ochelarii și am parte de acest strat suplimentar

* Ezra Weston Loomis Pound (30 octombrie 1885-1 noiembrie 1972), poet american, reprezentant de marcă al modernismului literar al secolului XX și prieten al lui T.S. Elliot (n.t.).

de protecție. Privirea lui este prea puternică. Acesta este, cu siguranță, unul dintre multele lucruri care le fac pe fetele alea să revină mereu la fotoliul lui, unul dintre acele rare momente de conexiune oferite cu zgârcenie, ca niște mici cadouri. Poate că e așa în mod intenționat, prea multe asemenea daruri și nimeni nu l-ar mai lăsa în pace.

— Nu știu, nu sunt prea multe de spus.

— Mi-e greu să cred asta.

— Bine, sunt multe de spus, dar nu multe lucruri pe care ai vrea să le auzi.

Decembrie, asta e cea mai nemiloasă lună, îmi spun. *Aniversările mamelor moarte și veselia falsă de Crăciun. Și aprilie. Luna sfârșiturilor. Îmi place tricoul tău cu Batman, îmi plac ochii tăi înspăimântători și vreau să știu de ce nu dormi cât trebuie. Eu când închid ochii seara văd ultime momente și un rămas-bun imposibil.*

Dar nu mai visez. Tu mai visezi? Mi-e dor de vise.

— Dar tu?, îl întreb.

— „Liliacul dintr-un pământ mort, amestecând / Aducerile aminte și dorințele, trezind / La viață rădăcinile amorțite în ploi primăvăratice. / Iarna ne-a ținut la căldură, acoperind / Pământul în zăpada de uitare, și hrănind / Puțină viață cu tubercule uscate."

— Ai memorat *Tărâmul pustiit*? Serios?

— Aproape tot, da. Citesc poezie atunci când nu pot dormi. Îmi place să și memorez.

— Serios?

— Acum mi-e rușine. Nu te mai uita așa la mine, spune el, dar eu sunt cea a cărei față este roșie ca focul.

Mă uitam la el cu... ei bine, cu adorație. Tipul citește poezie. Din plăcere.

Să leșin, nu alta.

— Ştiu, e ciudat.

Zâmbeşte. Şi îi zâmbesc şi eu.

— Nu, e chiar foarte tare.

Vreau să îi ating umărul, dar mă abţin. *Cine e tipul ăsta?* Gata, m-am transformat în mod oficial în Dri. Vreau doar mai multe detalii. Tubercule uscate?

— Așa-i că e ciudat? Ce mama mă-sii sunt tuberculele astea?

Mai târziu, stau întinsă în pat, cu picioarele sprijinite de marginea lui mai ridicată, discutând cu CN.

CN: ai fost foarte tăcută astăzi. AŞADAR: CUM A FOST ZIUA TA? POVESTEŞTE!

Eu: Ia te uită. Îți merge tasta Shift. Ziua = nu prea rea. A ta?

CN: o zi bună, de fapt.

Eu: Spune-mi trei lucruri pe care nu le ştiu despre tine. Ştii tu, în afară de nume şi... tot restul.

Ha. Se pare că după-amiaza cu Ethan m-a făcut mai curajoasă. Necugetată. Când ne-am luat rămas-bun, lângă maşina mea, şi-a băgat mâinile în buzunar, s-a legănat înainte-înapoi pe călcâie şi mi-a spus „Pe curând" Pe curând. Două cuvinte care sună foarte bine puse împreună, unul lângă altul. Poetic.

CN: ok. (1) fac o brânză la grătar mortală.

Eu: Mortală?

CN: dap, atât de bună încât justifică folosirea cuvântului „mortală". (2) am trecut printr-o fază Justin Timberlake în clasa a VI-a. îi spuneam JT. gen „Yo, care-i treaba, e JT la radio!" mda. a fost nasol. nu a fost cel mai bun an al meu.

Eu: O să recunosc: eu încă trec printr-o fază Justin Timberlake. Şi trei?

CN: nu ştiu. cred că o să păstrez secret ultimul lucru.

Eu: Ei, haide. Tu ţii totul secret.

CN: spune-mi tu trei lucruri şi poate după aia...

Eu: (1) Am o teorie ciudată despre univers, în care nu cred cu adevărat, dar la care îmi place să mă gândesc, cum că suntem de fapt ceva mic şi insignifiant, ca nişte furnici, pentru o specie mai mare şi mai complexă. Ceea ce ar explica oarecum toate lucrurile accidentale care ni se întâmplă, ca uraganele şi cancerul. OMG, nu pot să cred că ţi-am spus asta. Nu am spus lucrul ăsta nimănui, niciodată. Nici măcar lui Scarlett. #ruşinată.

CN: e puţin ciudat, dar e posibil să fie genial. #impresionat

Eu: Nu-i aşa?

CN: să cauţi pe Google paradoxul lui Fermi. o să te dea pe spate. Şi 2...

Eu: (2) Am probleme cu tabla înmulţirii. Adică mă pricep la calcul diferenţial şi alte chestii, fără probleme, dar nu la aritmetica de bază.

Eu: Am căutat paradoxul lui Fermi. Cum de ştii lucruri de-astea aşa, fără niciun motiv?

CN: habar nu am. pur şi simplu le ştiu. 3...

Eu: Tu mi-ai spus doar două lucruri.

CN: (3) îmi placi.

Eu: (3) Şi tu îmi placi.

Rahat. Am făcut-o din nou, am apăsat butonul Trimite fără să gândesc. De cine îmi place? Cine-i persoana asta? Nu e o minciună. Îmi plac cuvintele lui. În cursul zilei abia aştept să vorbesc cu el, să aflu ce crede despre anumite lucruri. Dar să mă apuc să spun „Îmi place de tine", fără ca măcar să ştiu cine este, în condiţiile acestei lipse ridicole de echilibru (el ştie cine sunt, probabil şi unde stau), e pur şi simplu o prostie. E ca şi cum aş implora o luptă cosmică. Pot să-mi retrag cuvintele? Cum să fac asta? Sau să las pur şi simplu

lucrurile așa cum sunt și să mă bucur o clipă de faptul că un tip (da, realizez că spun asta cu speranța că este cu adevărat un tip de la Wood Valley și asta nu e doar un soi de glumă sau ceva și mai ciudat, gen un polițist care încearcă să prindă pedofili pe internet) mă place. *Pe mine*. Nu sunt sigură că a existat vreodată un tip care să-mi spună cuvintele astea: „Îmi placi". Cu excepția lui Leo Springer, care mi-a strecurat un bilet pe care scria *„Vrei să ieși cu mine???"* în clasa a VI-a și a fost, ulterior, prietenul meu 22 de ore, pentru că, deși i-am iertat folosirea excesivă a semnelor de punctuație, nu i-am putut ierta mâinile excesiv de transpirate. Desigur, după o vreme, când am aflat că are o problemă cu glandele, m-am simțit vinovată. Dă-o-n mă-sa! O să mă bucur de acest moment.

Nu. Lucrul ăsta e prea ciudat. Nu mă pot bucura.

M-am panicat.

Eu: Asta e prea ciudat. Nici măcar NU ȘTIU CINE EȘTI. S-o luăm mai încet.

CN: mai încet decât „îmi placi"? ok, dar nu sunt sigur ce înseamnă asta.

CN: în lumea mea, „îmi placi" înseamnă că sunt de părere că ești cool. relaxați-vă, domnișoară, nu vă cer în căsătorie.

Eu: Taci. Doar că... Lasă.

CN: doar că?

Eu: Nu mai contează. Serios, uită toată povestea.

CN: haide, spune-mi.

Eu: E ciudat că nu știu cine ești, în timp ce tu știi cine sunt eu. Nu e drept.

CN: viața nu e dreaptă.

Eu: Bine. Cum zici tu. Am treabă, vorbim altădată.

Las telefonul jos o secundă. Sunt furioasă. Dezamăgită. Deci nu mă place, doar crede că sunt cool. Nu e ca și cum aş fi spus că el crede că sunt cel mai minunat om de pe pământ, doar că... Mi-a plăcut să fiu plăcută, indiferent ce înseamnă asta.

CN: așteaptă, oprește-te. vino înapoi. îmi pare rău.

Eu: Şi?

CN: doar că... îmi place să vorbesc cu tine. să vorbim aşa. chiar vorbeam serios, îmi placi. în realitate, mi-e ruşine să vorbesc cu tine sau ceva de genul ăsta. să vorbim de-adevăratelea, față în față, ar fi prea diferit. și chestia asta funcționează, nu?

Eu: Da. Dar...

CN: uite, îți mai spun trei lucruri: (1) îmi plac muzica, jocurile video și cărțile mai mult decât oamenii. oamenii mă fac să

mă simt stânjenit. (2) când eram mic, dormeam cu o păturică pe care o denumisem... ești pregătită?... Păturică. și, în fine, încă dorm cu Păturică. (3) cu un an în urmă eram o cu totul altă persoană.

Eu: Cine? Cine erai?

CN: eram fericit. sau mai fericit. mai simplu. un pic mai normal, dacă există așa ceva.

Eu: Şi apoi...

O clipă foarte lungă. Aştept.

CN: apoi a murit sora mea. dintr-odată. poveste lungă. şi acum... ei bine, ştii cum e.

Eu: Da.

CN: mama ta a murit, nu? am voie să întreb așa ceva?

Eu: De unde ştii?

CN: Theo. Adică nu că mi-a spus el, dar cineva mi-a zis că ești sora lui vitregă, așa că am dedus eu. e ok că te-am întrebat asta? mi se pare că nu mai ştiu ce am şi ce nu am voie să le spun oamenilor.

Eu: E OK. Să mă întrebi, adică. Lucrul în sine... ei bine, nu e OK. Nu știu cum e. Este...

CN: da, este.

Eu: Așa e.

CN: cu cât timp în urmă?

Eu: 765 de zile, cinci ore, 22 de minute. Tu?

CN: 196 de zile, o oră, trei minute.

Eu: Și tu numeri.

CN: Și eu număr.

Mă gândesc la sora lui CN. Nu știu de ce, dar mi-o imaginez ca pe o fată de doisprezece ani, cu codițe, bolnavă. Normal, asta e doar imaginația mea. Am prea multe întrebări: ce vârstă avea? Cum a murit? Dar, până la urmă, ea nu este aici. Asta e tot ce contează. Întrebările sunt doar detalii neimportante.

Mai târziu. Nu acum. Poate o să întreb mai târziu.

CN: ieri am văzut un curcubeu și telefonul meu enervant nu mai avea baterie pentru că îți scrisesem ție și e ca și cum nu s-ar fi întâmplat, pentru că nu am făcut o poză. spune-mi, te rog, că l-ai văzut și tu.

CN: pentru că uneori simt că-mi pierd minţile. vreau să ştiu cu certitudine că s-a întâmplat cu adevărat. ştii senzaţia asta?

Mă opresc. Ieri, când mergeam spre serviciu, a plouat mai puţin de treizeci de secunde, prima ploaie pe care am văzut-o de când ne-am mutat aici, apoi vântul a împrăştiat norii şi, da, CN avea dreptate. Apăruse un curcubeu, arcuit pe jumătate de cer, atât de curcubeean în curcubeitatea lui, încât mă făcuse să mă simt ridicol, ca şi cum aş fi trăit într-un desen animat. Şi mi-e ruşine să recunosc, dar pentru o clipă am crezut că este un mesaj de la mama sau că *este* ea, cumva, într-un mod pe care nu am putut şi nici n-o să pot să-l explic. Am făcut o poză, dar nu m-am deranjat să o pun pe Instagram. Nu am vrut să par cine ştie ce „spirit liber", pentru că nu sunt. Chiar deloc. Oare să-i trimit poza lui CN?

Eu: L-am văzut şi eu.

Găsesc poza pe telefon. Nici măcar nu e nevoie să folosesc un filtru, deoarece, spre deosebire de restul lucrurilor din lume, poza e perfectă aşa cum este ea. Apăs pe Trimite.

* * *

Aveţi un mesaj de la Liam Sandler:

Liam: Poţi să lucrezi mâine, după şcoală? Am repetiţii.

Eu: Sigur.

Liam: Mi-ai salvat viața. ☺

* * *

Eu: Ai realizat vreodată cât de multe dintre expresiile pe care le folosim zi de zi sunt despre moarte? De exemplu, cineva tocmai mi-a zis că i-am salvat viața.

CN: da. pentru că... moartea e peste tot. sunt un om mort. mama o să mă omoare. m-am simțit ca în rai. dar știi care e partea cea mai nasoală? dacă cineva spune așa ceva în preajma mea, imediat se uită la mine ca și cum și-ar cere scuze. ca și cum m-aș simți ofensat sau așa ceva. deci... a cui viață ai salvat-o?

Eu: Doar am luat niște ore suplimentare la muncă.

CN: frumos din partea ta.

Eu: Nu am făcut-o din bunătate. Aș face orice pentru niște bani în plus.

CN: hmm... orice?

* * *

Aveți un mesaj de la Ethan Marks:

Ethan: Din dicționar: Tubercul – „tulpină subterană scurtă, groasă, rotundă a anumitor plante (precum cartofii), care are capacitatea de a produce o plantă nouă".

Un mesaj de la Ethan. La ora opt seara într-o joi. Ceea ce înseamnă că se gândește la mine, pentru că nu poți să-i scrii cuiva fără să te gândești mai întâi la acea persoană, nu? Sau poate se gândește la *Tărâmul pustiit*, ceea ce nu e același lucru, dar pe aproape. În mintea lui, eu și poemul suntem acum totuna. E bine așa. Ăsta-i genul de analiză ridicolă în care te pierzi atunci când ai o pasiune adolescentină ridicolă.

Și eu sigur nu am așa ceva.

Eu: Aha. Are sens, pe undeva... Partea cu hrănitul de puțină viață, cel puțin.

Ethan: Dar de ce uscate?

Eu: N-am nicio idee.

Ethan: Îmi place cuvântul „tubercul". Ar fi o insultă bună.

Eu: ??? Un exemplu, te rog.

Ethan: Gem și Crystal? Niște tubercule.

Deși știam că Ethan a auzit ce mi-a spus Gem prima dată – în fond, el era factorul care a declanșat replica *„Tu la ce te holbezi?"*, evenimentul care a convins-o cumva să mă urască din toată inima –, nu realizasem că aude și toate mizeriile pe care mi le șoptește în timpul orei de literatură. Minunat. Nu e de ajuns că sunt insultată zi de zi, acum aflu că tipul cel drăguț este martor la toate lucrurile astea...

Astăzi, țintele au fost abțibildurile de pe laptopul meu. Scarlett mi le-a făcut anul trecut, de ziua mea, și sunt extraordinare. Toate tatuajele pe care mi le-aș fi făcut dacă aș fi fost genul de persoană care se tatuează, adică fix ceea ce nu sunt. Sunt, în schimb, tipul de persoană care a discutat despre aceste tatuaje teoretice, în ciuda spaimei paralizante pe care o am atât față de ace, cât și față de angajamentele pe termen lung. Așa că am ales niște abțibilduri nedureroase, temporare: două personaje coreene care, jură Scarlett, înseamnă „Cele mai bune prietene", citatul *„Nu te minți pe tine însuți*"*, scris cu caractere gotice, și, în cele din urmă, un șarpe, care nu era pe lista mea, dar pe care l-a adăugat Scarlett crezând că mă va face să arăt mai dură, chiar dacă doar teoretic. Interpretarea genială a lui Gem: „Fac pariu că acolo scrie «ratată» în japoneză".

Eu: Clar, niște tubercule. Și mersi.

Ethan: Pentru ce?

Eu: Nu știu. Pentru că mi-ai luat apărarea, cred.

---

* Vers din William Shakespeare, *Hamlet, Prinț al Danemarcei*, traducere de Ion Vinea, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955 (n.t.).

Ethan: N-am făcut-o.

Eu: A, OK.

Ethan: Nu pari genul de fată care să aibă nevoie să fie apărată de alții.

* * *

Lui Dri îi place o fotografie cu voi două pe Instagram.

Fac clic. Dri și cu mine la masa de prânz. Agnes nu este în cadru. Oare a tăiat-o din poză? Nu-mi aduc aminte. Poate. Posibil. Așa cred. Asta nu ar trebui să mă facă fericită, dar mă face.

* * *

Scarlett: Nu că ai întrebat, dar rochia pentru balul de început de an a fost achiziționată. GALBEN FLUORESCENT.

Eu: Cu siguranță vei atrage toate privirile.

Scarlett: Nu am nevoie de rochie ca să fac asta.

Eu: Cum e Adam? Nerăbdător?

Scarlett: Așa cred. Are probleme majore cu coșurile. Nu doar unele mici, ci din cele mari, cu capete albe. Îmi vine să le atac cu unghiile și trebuie să depun toate eforturile ca să mă abțin.

Eu: Scârbos.

Scarlett: Păcat că așa ceva nu se ia în calcul drept serviciu comunitar.

Recunosc: fac o captură de ecran. Patru conversații dintr-odată. Patru oameni care au ceva să-mi spună. Adevărat, o conversație este despre muncă, una despre o lucrare pentru școală, una e cu Scarlett, care nu se pune, și alta este cu o persoană pe care nici nu o cunosc, dar tot o să le iau în calcul pe toate. Sunt o dovadă că încep din nou să am ceva ce seamănă a viață socială.

Capitolul 14

CN: trei lucruri cu care să-ți începi ziua: (1) sunt terifiat de zbor. urăsc fiecare secundă pe care o petrec într-un avion. omul nu ar trebui să zboare.

Eu: Nu-mi place să zbor, dar IUBESC aeroporturile. Locuri perfecte de observat oamenii.

CN: cele mai bune saluturi de întâmpinare și de rămas-bun.

Eu: Exact.

CN: (2) am fost vegetarian într-a VIII-a și a IX-a, dar am renunțat. de dragul șuncii.

Eu: Mmm, șuncă!

CN: (3) petrec mult prea mult timp jucând jocuri video. tu?

Eu: Nu prea mă pasionează jocurile video.

CN: tu: trei lucruri.

Eu: A, da. (1) În general nu-mi plac legumele, dar varza de Bruxelles are un loc special în inima mea.

CN: mmm. cu bacon.

Eu: (2) Îmi place să stau trează până foarte târziu. Urăsc diminețile. De ce trebuie să înceapă școala atât de devreme? DE CE?

CN: atunci e o onoare să vorbesc cu tine înainte de ora 8.

Eu: Trei căni de cafea. Gloria o face foarte tare. Ți-am povestit despre Gloria?

CN: ?

Eu: Este managerul gospodăriei familiei vitrege. La început am fost sceptică. E ciudat să ai pe cineva care face toate lucrurile astea pentru tine. Să nu spui nimănui, dar cred că am ajuns să o iubesc.

CN: independența este supraestimată. la fel și capacitatea de a trece spălarea hainelor la categoria „talente impresionante"

Eu: (3) Sunt stângace, dar, când aveam 12 ani, am decis că vreau să fiu dreptace, așa că m-am antrenat ca să fiu ambidextră. Dar acum mi se pare mai tare să fiu stângace, așa că am pierdut trei luni din viață degeaba.

CN: eu fac tot cu mâna dreaptă. TOT.

Eu: Asta a fost o încercare de aluzie sexuală?

CN: felul în care ai folosit cuvântul „încercare" mă face să cred că a fost un eşec.

Eu: #aluzieeşuată

CN: tocmai am repetat cuvântul „aluzie" de mai multe ori şi acum mi se pare că şi-a pierdut tot sensul. aluzie. aluzie. aluzie. aluzie.

Eu: Cuvânt distrus pentru totdeauna.

CN: Eşti dez-aluzionată?

Eu: Eşti un tocilar.

CN: da, sunt. dar e bine că afli asta despre mine de acum.

Capitolul 15

— Este doar sex. Nu înțeleg de ce se agită așa de mult toată lumea, spune Agnes și se rostogolește pe spate pe patul lui Dri, cu capul lăsat peste marginea patului, așa încât bretonul îi atârnă în jos.

Are o frunte înaltă. Bretonul, se pare, nu este doar o încercare de a părea drăguță în stil hipsteresc, are un scop clar. E vineri seara şi, în loc să stau acasă cu Harry Potter, sunt aici, mâncând chipsuri dintr-o pungă uriașă, răsfoind anuarul Liceului Wood Valley şi trăncănind cu Dri și Agnes, ca şi cum asta aş fi făcut întotdeauna în weekenduri. Şi nu pare deloc ciudat. Când încep să fiu un pic neliniştită la gândul că Agnes nu ar vrea să fiu şi eu aici, îmi amintesc că m-a invitat Dri. Şi când i-am răspuns că poate ar fi mai bine să rămân acasă și să învăţ, a adăugat şi îndemnul „haide, ratato". Aleg să cred că mi-a spus „ratată" pe un ton plin de afecțiune.

— De când eşti tu expertă?, îi spune Dri şi aruncă o pernă către Agnes. Nu-mi pasă ce spui. Tehnic vorbind, eşti încă virgină.

— Ba nu sunt! Tehnic vorbind, mi-am pierdut în mod clar virginitatea, răspunde Agnes, cu falsă indignare.

Parcă ar fi un cuplu de bătrâni care s-au certat pe tema asta de sute de ori şi cărora nu le mai pasă cine câştigă. Toată distracția este cearta în sine.

— Tehnic vorbind? Cum vine asta, întreb, uitându-mă la Agnes. Să nu-mi spui că eşti una dintre ciudatele alea care iau în calcul şi, ştii tu, ăăă, sexul oral.

— Normal că nu. Doar că a apărut o mică problemă cu penetrarea, spune Agnes și începe să chicotească. Dar se pune, sigur se pune.

Încep să râd și eu, deși nu prea mă prind.

— N-am înțeles nimic.

— Agnes a fost penetrată doar parțial. I-a strecurat juma' de puță.

— Juma' de puță, asta-i supertare, izbucnește Agnes în râs și în curând hohotim toate trei atât de tare, încât ne dau lacrimile.

— Chiar nu am nici cea mai mică idee ce înseamnă asta. Trebuie să-mi spui toată povestea.

— Bine, uite ce s-a întâmplat.

— Sau ce nu s-a întâmplat.

— Touché. Bun, deci vara trecută eram în tabăra de teatru și, da, știu, clișeu, bla-bla... Dar măcar nu s-a întâmplat la balul de absolvire. Mă rog, eu și cu tipul ăsta pe nume Stills ne sărutam lângă patul meu, pe jos, și dintr-odată îmi zic: *„S-o facem"*. Eram oricum cam plictisită de toată treaba cu virginitatea. Așa că facem rost de un prezervativ, pentru că, știți voi, siguranță înainte de orice, apoi începem s-o facem, să facem sex. Cu, știți voi, un pic de penetrare. Când, dintr-odată, tipul o ia complet razna. Se pare că se simte foarte apropiat de, citez, „frati-su Iisus" și ar vrea să aștepte până după ce se însoară.

— Nu pot să cred! Chiar așa a spus, „fratele meu Iisus"?

— Da. Umilitor din toate punctele de vedere. Mă rog, așa mi-am pierdut eu virginitatea. Se pune, nu? mă întreabă Agnes.

Îmi dau seama că am judecat-o înainte de vreme. E amuzantă, foarte sinceră și e dispusă să râdă de ea însăși. Înțeleg acum de ce ea și Dri sunt cele mai bune prietene.

— Eu zic că da, răspund, pentru că oricum e mult mai aproape decât am fost eu vreodată de a avea un penis introdus în mine.

— Dar și Dri are dreptatea ei. Clar mi-a strecurat juma' de puță. Dar tu?, mă întreabă Agnes cu atâta nonșalanță, de parcă ar întreba care-i cursul meu favorit la școală.

— Eu sunt încă virgină. Nu că aștept până după ce mă căsătoresc sau chestii de astea, doar că... Mda, nu am avut nicio ocazie s-o fac până acum, răspund, ceea ce de adevărat.

Ce nu spun: nu m-ar deranja dacă s-ar întâmpla cu cineva pe care să-l plac, pe care să-l găsesc atrăgător și care să mă placă și el, la rându-i. Presupun că nu-mi voi pierde virginitatea decât la facultate, pentru că atunci pare să se întâmple pentru toate fetele ca mine.

— La fel și la mine, spune Dri. Și, ca să revin la discuția inițială, nu spun că e ceva extrem de important, dar, hai să fim sincere, nu e chiar nimic.

Agnes spune:

— Soră-mea merge la Universitatea California și e ditamai curva, da? Și ea spune că se culcă cu toți tipii ăștia doar pentru că așa se simte stăpână pe propria sexualitate.

Agnes se ridică și stă față în față cu mine și cu Dri.

— Ba chiar a salvat o listă pe Evernote cu toți tipii cu care s-a culcat.

— Trebuie să-i admiri dedicația, spune Dri. Huța-huța pentru feminism!

Izbucnim din nou în râs și eu mă gândesc la cât de bine s-ar potrivi Scar în acest grup. Continui să răsfoiesc anuarul, căutându-l, fără a-l căuta de fapt, pe CN.

— Hei, pot să vă întreb ceva?

— Normal, spun Dri și Agnes în același timp.

Eu și Scarlett făceam la fel. Atunci spuneam că sunt momente în care mințile noastre se contopeau.

— Știți pe cineva dintre colegii noștri a cărui soră a murit?

Știu că nu ar trebui să încerc să-mi dau seama cine este CN, că dacă aș afla e posibil să distrug unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat în ultima vreme, dar nu mă pot abține. Tot ce am e bucățica asta mică de informație și încerc să o folosesc la maximum.

— Nu cred. De ce?, întreabă Dri.

— Păi, e vorba de tipul ăsta..., răspund, întrebându-mă cum să le povestesc fără să sune ciudat.

Despre mine și CN, despre cum ne scriem tot timpul, în ciuda faptului că nu știu cine este. Despre cum simt că el începe să mă cunoască, să mă *vadă*, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată.

— Toate poveștile bune încep cu „e vorba de tipul ăsta", chicotește Agnes.

— Șșt, lasă fata să vorbească, îi spune Dri.

Și vorbesc. Simt că sunt într-un spațiu sigur, nu în ciuda tachinărilor lui Agnes, ci mai degrabă datorită lor. Fetele astea sunt pe cale să devină, dacă nu cumva sunt deja, prietenele mele adevărate. Nu intru în detalii, ca noul nostru joc cu trei lucruri despre noi sau cum el mi-a spus să mă împrietenesc cu Dri. Jocul, cel puțin, ne aparține doar mie și lui. Dar mărturisesc că îmi place, orice o fi însemnând asta când e vorba despre cineva cu care ai vorbit doar virtual.

— Am impresia că vrei să-ți strecoare juma' de puță, spune Agnes.

— Am și eu dreptul să visez, nu?

* * *

Mai târziu, când mă întorc acasă la Rachel, îl găsesc pe Theo lângă ușa dormitorului părinților noștri, în mod clar trăgând cu urechea.

— Sper că nu-i asculţi cum fac, ştii tu, chestia aia nasoală. Te rog, te rog, te rog spune-mi că nu asta se întâmplă aici.

— Ugh! Scârbos. Nu. Şi taci un pic din gură. Se ceartă, îmi spune şi mă trage lângă el, cu urechea lipită de uşă, ca să-i aud şi eu.

Dar se pare că nu era necesar, pentru că, în curând, ei ţipă atât de tare, încât vecinii probabil că au stins televizorul renunţând la reality show-ul la care se uitau ca să îi asculte.

— Cred că se despart. Caz în care acest lung coşmar naţional se poate termina, îmi spune Theo.

— Lung coşmar naţional? Serios?

— Ce dracu', Rachel? A fost doar o cină nenorocită şi eu trebuie să învăţ pentru examen!, ţipă tata şi atunci îmi dau seama că e o ceartă serioasă.

Tata înjură foarte rar, de obicei alege doar tipul acela de înjurături false pe care le folosesc copiii, femeile din Sud şi Dri: paştele mă-sii, moaş-ta pe gheaţă, mama zmeilor de treabă şi altele asemenea.

— Era o cină de afaceri foarte importantă şi nu cred că e atât de deplasat dacă-mi doresc ca soţul meu să fie prezent. Suntem căsătoriţi, ai uitat? Este important pentru mine, spune Rachel.

Mi-aş dori să o pot vedea prin uşă. Oare stau jos sau în picioare? O fi Rachel tipul de femeie care să arunce cu lucruri, care să spargă obiectele ornamentale de mii de dolari împrăştiate prin casă? Oricum, cine are nevoie de o girafă de porţelan de doi metri înălţime?

— Mă rog, nu mai contează. Poate că e mai bine că nu ai venit.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Nimic. Nu înseamnă nimic.

Aha, e tipul pasiv-agresivă. Spune lucruri fără să le spună cu adevărat. Agnes ar urî-o.

— Ştim amândoi că nu e vorba despre examenul tău. Mi-ai spus că poţi lua examenul şi în somn.

— Bine, recunosc. Am vrut o seară pentru mine. O seară în care să nu simt că toţi prietenii tăi mă judecă. Crezi că nu văd cum se uită la mine? Cum te uiți tu la mine când nu sunt ei prin preajmă? Te-am lăsat chiar să mă scoţi la cumpărături şi să-mi cumperi haine scumpe, dar gata! E de ajuns!

Obrajii îmi sunt roşii ca focul. Mereu m-am simțit ca o străină la Wood Valley, dar niciodată nu mi-am dat seama că şi tata ar putea avea probleme cu adaptarea la viața din LA, că toată treaba asta e valabilă și-n afara liceului.

— Nimeni nu te judecă, spune Rachel, iar vocea îi devine blândă, liniștitoare. Toată lumea te place.

— Ce să zic!? Daţi-mă-n judecată că nu vreau să mă uit la nu ştiu ce film cu un lepros bengalez care cântă la harpă cu degetele de la picioare! Şi tu ai mare tupeu, să-mi spui ieri-seară ce băutură să-mi comand, de parcă aş fi un copil. Voiam o bere la friptură, nu un pahar de Cabernet la suprapreț! Îmi pare rău dacă asta îți zguduie prejudecățile de aristocrată. Lucrurile astea nu contează pentru mine.

— Încercam doar să te opresc, te făceai de râs, răspunde Rachel cu vocea tremurândă.

Lacrimile sunt iminente. Şi nu-mi pare rău pentru ea.

— Într-un loc ca ăla nu comanzi bere. Pur şi simplu nu se face. Încercam doar să-ți atrag atenția, ca să...

— Nu am nevoie de cineva să-mi atragă atenţia. Sunt un adult şi doar pentru că prefer un hamburger şi o bere în loc de cine ştie ce rahat de peşte organic de apă dulce nu înseamnă că sunt un barbar. Ştiai cu cine te căsătoreşti. Nu am încercat niciodată să mă prefac că sunt altcineva. Oricum, aveam impresia că aici e mişto să fii diferit.

Nu de asta mi-ai cumpărat tenișii ăștia ridicoli? E ca și cum ai dresa un animal de companie!

— Nu e nicio problemă să ai gusturi simple. Dar e cu totul altceva să fii de-a dreptul antiintelectual. Ai păți ceva dacă ai mai citi și tu câte o carte din când în când?, întreabă Rachel.

Mă înșelasem, nu va izbucni în plâns. Dimpotrivă, ridică miza, contraatacă.

— Vorbești serios? Acum îmi insulți inteligența? Nu te-am văzut niciodată *pe tine* citind o carte. Pe noptiera ta e doar revista Vogue. De fapt, singura persoană care citește pe aici este Jessie. E singurul om întreg la cap din casa asta.

— Jessie e singurul om întreg la cap din casa asta? Trezește-te, Bill. Nu are niciun prieten. Niciunul. Am fost încântată să o înscriu la Wood Valley, dar tu nu-ți faci griji pentru ea? Adolescenții trebuie să mai iasă în lume, să se distreze.

Aha, deci până la urmă eu o să fiu cea care plânge. Normal, așa se întâmplă tot timpul în ultima vreme. Îmi vine să urlu la ea, prin ușă: *„Mi-am făcut prieteni! Fac tot ce pot! Nu am nevoie de ajutor!"*. Nu e vina mea că mama a murit, că m-am mutat aici. Am fost nevoită să iau totul de la zero în toate modurile posibile. Tata a ales-o pe ea și, în mod și mai inexplicabil, ea l-a ales pe tata. Eu nu i-am ales pe niciunul dintre ei. Da, tata e doar un farmacist oarecare din Chicago, dar e inteligent, ce mama mă-sii? Chiar genial. Și ce dacă îi plac wrestlingul și filmele de acțiune? Mama iubea poezia și, chiar dacă tata avea gusturi diferite, s-au înțeles. L-a lăsat să fie el însuși.

Viața mea e un sandvici cu căcat, cu garnitură de burger vegetarian cu spermă. Nu mai am putere. Ochii îmi sunt împăienjeniți de lacrimi și mă las să alunec la podea. Theo se uită la mine.

— Mănâncă rahat când e furioasă. Ignor-o, îmi șoptește Theo. E din cauză că îi place să câștige orice conflict.

— S-a găsit cine să-mi dea sfaturi despre cum să-mi cresc copilul!

E vocea tatei.

— Puștoaica mea e minunată, să nu îndrăznești! Tu te-ai uitat măcar la Theo în ultima vreme? La cum se îmbracă, de parcă...

Tata se oprește, slavă Domnului. *O, tată, te rog să n-o spui.*

— De parcă ce?, întreabă Rachel. Fiul meu e homosexual. Și ce dacă?

Acum Rachel îl ațâță. Am impresia că își dorește să se certe cu el. Încep să cred că ar fi fost mai bine dacă i-aș fi auzit cum fac sex. Cearta asta este chiar mai intimă, expune mai multe despre relația lor. E chiar mai rău decât atunci când i-am văzut plângând în miez de noapte. Nu vreau să fiu atât de implicată în lucrurile astea de adulți. Totul e atât de futut.

Dintr-odată, încep să mă întreb dacă așa stau lucrurile atunci când oamenii se întâlnesc pe internet. O legătură fără context. Așa e foarte ușor să faci pe cineva să aibă o bună primă impresie despre tine, pentru că îi poți manipula. Iar ei nici măcar nu s-au întâlnit pe un site de matrimoniale, ci într-un grup online *pentru cei în doliu.* E greu să-mi imaginez o persoană ca Rachel apelând la internet pentru a-și alina tristețea. Pare întotdeauna atât de stăpână pe sine. Exact opusul cuiva care are nevoie de ajutor.

Deși nu prea sunt o admiratoare a ei, încep să înțeleg de ce tata a fost atras de ea. În ciuda faptului că viața a încercat să o dărâme, transformând-o într-o văduvă, Rachel a reușit să ia premiul întâi cu coroniță. Are succes, e destul de atrăgătoare și e bogată. Dar de ce s-o fi căsătorit cu tata? Nu e urât pentru un bărbat între două vârste și este un tip blând (mama obișnuia să spună că e cea mai norocoasă

femeie din lume pentru că l-a găsit și și-a putut construi viața cu el pe o fundație atât de stabilă), dar îmi imaginez că sunt milioane de bărbați ca el în LA, cu mai puține complicații și mai mulți bani. De ce l-a ales tocmai pe tatăl *meu*?

Când se certau părinții mei, obișnuiam să mă retrag în camera mea și să-mi pun căștile pe urechi. Nu-i ascultam, pentru că știam că certurile vor dura câteva zile, două sau trei cel puțin, timp în care ambii mă vor folosi pe mine ca să-și transmită mesaje între ei, ăsta fiind unul dintre dezavantajele de a fi singurul copil: *„Jessie, spune-i lui taică-tu că trebuie să te ia de la școală mâine"*. Sau: *„Jessie, spune-i mamei tale că am rămas fără lapte"*. Nu se certau des, dar când o făceau era exploziv și neplăcut.

„Totul trece, Jessie. Ține minte lucrul ăsta. Ceea ce ți se pare mare lucru astăzi, ți se va părea o prostie neînsemnată mâine", mi-a spus mama cândva, imediat după ce se certase destul de rău cu tata. Nu-mi mai amintesc de ce se certau, probabil din cauza banilor, dar îmi amintesc că s-a sfârșit brusc, la patru zile după ce a început. Pur și simplu s-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs. Mă gândesc des la asta, nu doar la cum s-a terminat această ceartă, ci la ceea ce mi-a spus. Pentru că sunt destul de sigură că s-a înșelat. Nu totul trece.

— Hai să stabilim ceva foarte clar.

Vocea tatei e joasă și guturală. Pare calm, aproape prea calm, așa cum i se întâmplă de obicei când este cu adevărat furios. Îți îngheață sângele-n vene.

— Eu nu sunt vreun țărănoi homofob și ignorant, așa că să nu îndrăznești să-mi vorbești așa!

— Bill!

— Las-o baltă. Ies să mă plimb. Am nevoie de aer și să fiu departe de tine, spune tata.

Eu și cu Theo fugim repede în capătul holului. Sigur, tata e conștient că țipau, dar e mai bine să nu vadă că noi doi aveam scaune în primul rând.

— Bine faci! Pleacă!, urlă Rachel. Și să nu te mai întorci!

Sunt în camera lui Theo. Am mai intrat o singură dată în camera lui, când i-am spus despre noul meu job, așa că profit de ocazie ca să mă uit mai atent în jur. Pereții sunt goi, nu are nici măcar o poză înrămată pe birou. Nu prea e nimic de văzut. Se pare că e un minimalist, ca mama lui.

— Crezi că o să divorțeze?, întreabă Theo.

Spre surpriza mea, simt că inima mi se frânge doar gândindu-mă la asta. Nu pentru că îmi place în mod special să stau aici, ci pentru că nu am la ce să mă întorc. Casa noastră nu mai este. Viețile noastre din Chicago nu mai sunt. Și, dacă ar fi să rămânem în LA și să ne mutăm în cine știe ce apartament micuț și trist, tata nu și-ar permite să mă mai țină la Wood Valley. Ar trebui s-o iau de la capăt din nou, în altă parte. Ar trebui să-mi iau la revedere de la pasiunea mea stupidă pentru Ethan, de la prietenia mea cu Dri și cu Agnes, de la... orice ar fi ceea ce e între mine și CN. Când Rachel i-a spus tatei să nu se mai întoarcă, voia oare să spună că ar trebui să plec și eu? O să fim dați afară?

— Nu știu, îi răspund.

— Ar simplifica lucrurile, spune Theo.

— Poate pentru tine. Eu nu am unde să mă duc.

— Nu e problema mea.

— Nu, nu este, îi zic și mă ridic.

M-am săturat de oamenii ăștia.

— Îmi pare rău, nu am vrut să sune așa. Crezi că tatăl tău voia să spună că sunt un... Nu mai contează.

— Nu ar fi spus asta. Nu e așa.

— Mă rog. Vrei să fumezi? Theo se întinde după foițele de rulat.

— Nu, mersi. Dar serios, nu ar fi spus nimic rău despre tine.

— Nu sunt așa de sigur.

— Îl cunosc pe tata. Ar fi spus cel mult că ai un stil bombastic, exagerat. Și, să fim serioși, asta e adevărat, îi spun, întrebându-mă dacă nu cumva am zis mai multe decât ar fi trebuit.

Îl privesc pe Theo în ochi, ca să înțeleagă că nu încerc să-l rănesc, doar sunt sinceră.

— Am știut că sunt gay încă de la grădiniță, așa că m-am gândit să mă comport ca atare, știi ce vreau să spun? Să le dau oamenilor spectacolul la care se așteaptă, îmi răspunde Theo, cotrobăind prin sertare. Nimeni nu trebuie cruțat de minunăția care sunt eu.

— Ferice de noi, îi răspund, zâmbind.

Încep să îl admir tot mai mult pe Theo. Abordează viața cu un entuziasm nebunesc, ca antidot la atitudinea laconică și indiferentă a adolescenților de la Wood Valley. Și sub toate astea se ascunde și un strat de bunătate care-l face autentic, în felul său exagerat.

— Deci... cu cine vorbești tot timpul?, mă întreabă, ceea ce mă face din nou să cred că ar putea fi CN.

Poate că a vrut să mă ajute pe ascuns, fără să trebuiască să înfrunte noua și bizara noastră situație familială. Poate că am interpretat totul greșit și flirturile lui CN sunt de fapt doar entuziasmul lui Theo. Sper că nu.

— Nu e treaba ta, îi răspund.

Replica mea nu pare să-l supere deloc.

— Dacă nu vrei să fumezi, poate vrei să scapi de stres mâncând? Am un baton Godiva pentru situații de urgență pe aici pe undeva.

În sfârșit, găsește ceea ce căuta în sertar: un imens baton de ciocolată.

— Absolut.

— Crezi că taică-tu a semnat un contract prenupțial?, întreabă Theo.

Și iarăși îl urăsc.

Capitolul 16

CN: trei lucruri: (1) am mâncat gofre la micul dejun, în cinstea ta. (2) după ce termin școala, vreau să subminez industria băuturilor. Adică avem doar apă, cafea, ceai, suc natural, sucuri acidulate și câțiva hibrizi dubioși. PUTEM MAI MULT! (3) obișnuiam să o visez tot timpul pe sora mea și mă trezeam zguduit, era nasol. dar acum nu o mai visez deloc și mi-am dat seama că asta e și mai nasol.

Eu: (1) Nici eu nu o mai visez pe mama, dar uneori uit că nu mai e. Mă gândesc: „uau, o să-i placă chestia asta, abia aștept să ajung acasă să-i povestesc". Și apoi îmi amintesc... Asta-i cel mai nasol. (2) Nu am mâncat gofre dimineață. Am mâncat granola din boabe de grâu organic de la Whole Foods, o chestie pe care o iubește mama vitregă. A fost delicios, dar, sincer, habar nu am ce rahat e o „granola". (3) Nu am folosit niciodată cuvântul „a submina" cu referire la nicio industrie. Până la urmă ce înseamnă asta? Sigur ai 16 ani?

CN: am 17 ani, de fapt. și acum am și o idee de un miliard de dolari: suc din boabe de grâu!

Eu: Tipic pentru un elev de la Wood Valley. Adică ce? O idee de un MILION de dolari nu era destul de bună?

După școală mă duc direct la muncă. Nu că evit să merg acasă. Nu chiar. Dar dacă lucrurile mele sunt deja împachetate în genți de voiaj, dacă Gloria, cu grijă și respect, mi-a împăturit hainele și mi-a pus sticlele de șampon în pungi etanșe, dacă tot experimentul Rachel + tata s-a terminat brusc? Puf, și totul dispare. Ce se va întâmpla cu mine?

Am luat micul dejun singură. Când Theo a trecut prin bucătărie ca să-și ia un suc, a ridicat o sprânceană, întrebător, și apoi a dat din umeri. Se pare că nici el nu are habar ce se întâmplă. După câteva minute a intrat și Rachel în bucătărie și a făcut dansul ei obișnuit de om ocupat, vorbind prea tare fără a i se adresa nimănui în special, poate vorbind cu ea însăși, de fapt, un derviș rotitor, plin de energie nervoasă și întrebări retorice.

— Cafea! Unde e cafeaua?, întreabă Rachel, deși cafeaua e exact în locul unde este mereu, în aparatul de făcut cafea.

Nu sunt sigură dacă e făcută de Gloria sau aparatul are o setare automată, dar aș paria pe prima variantă. Gloria se pricepe de minune să facă lucruri fără ca tu să o vezi că le face și, de asemenea, să facă toate lucrurile despre care nici nu știai că trebuie făcute. Recunosc, dacă e să plecăm, de Gloria o să îmi fie cel mai dor. Îmi spune Yessie, îmi așază pijamalele împăturite frumos sub pernă și insistă să mănânc tablete de calciu cu aromă de ciocolată.

— Și cheile, unde sunt cheile? În geantă... La dracu', unde-mi este geanta?

Ca și restul lucrurilor lui Rachel, se pare că și tata era dispărut în misiune. Câteva clipe, m-am panicat la ideea că e posibil ca el să fi plecat înapoi la Chicago fără mine. Atunci când cel mai rău lucru pe care ți-l poți imagina ți se întâmplă chiar ție, începi să ai impresia că ți se pot întâmpla și alte lucruri inimaginabil de rele. Dar nu are cum

să mă fi lăsat. Desigur, nu aş fi crezut niciodată că m-ar putea minţi că pleacă la o convenţie și să se întoarcă recăsătorit, în loc să revină încărcat cu eșantioane pentru prietenii lui de vârstă mijlocie, dar... Cu excepția ultimelor luni, a fost un tată bun.

— Ochelarii de soare?, întreabă Rachel, ceea ce mă face să realizez cât de tare a zguduit-o cearta de aseară, pentru că începe să pipăie albul strălucitor al blatului de bucătărie, ca și cum ochelarii ei de soare s-ar putea materializa din senin.

Chestia asta nu se întâmplă de obicei în timpul ritualului ei matinal.

— Pe cap, îi spun.

Sare și se uită la mine surprinsă, ca și cum vocea mea ar fi speriat-o și nu-și dăduse seama până atunci că eram acolo. Pentru o clipă pare tristă sau dezamăgită. Însă apoi, își trage ochelarii pe ochi și are jumătate de față acoperită, iar eu nu mai pot să descifrez nimic pe chipul ei.

* * *

Când ajung la serviciu, Liam este la ghișeu, mângâind corzile chitarei și cântând pentru un public format din zero persoane. Am avut dreptate: Book Out Below! nu are foarte mulţi clienţi. Câţiva clienţi vechi, un tip care tot răsfoieşte cărţile din secţiunea „Autoperfecţionare" fără a cumpăra ceva vreodată și cam atât.

— *Imagine*, huh? O piesă clasică.

Sunt surprinsă de vocea lui Liam. E blândă, sinceră, aproape dulce. Arată complet diferit cu chitara pe umăr. Încep să înțeleg sentimentele lui Dri față de el.

— Îmi pare rău, nu am auzit când ai intrat, spune Liam și îl așază pe Earl înapoi în cutia lui căptușită cu mătase purpurie.

E o mișcare grațioasă, una pe care sunt sigură că a mai făcut-o de mii de ori.

— Nu trebuie să te oprești din cauza mea.

Mă întreb dacă aș putea cumva să-mi scot pe furiș telefonul și să-l înregistrez pe ascuns pentru Dri, însă îmi dau seama că așa ceva ar fi prea ciudat și invaziv.

— Cânți bine. Adică, serios.

— Mersi. Aș vrea să dau la Universitatea de Muzică Berklee la anul, dar mama nu e de acord să plec atât de departe.

— Uau! Universitatea e în Boston, nu?

— Da. Sincer, mi-aș dori și mai mult să nu dau deloc la facultate și să încerc să mă lansez cu băieții din Oville. Dar mama m-ar împușca. Tot încerc să-i explic că asta au făcut cei de la Maroon 5, ei sunt de la Liceul Brentwood, știi, dar ea îmi răspunde doar cu „Maroon cine?"

Râd, încercând să mai găsesc ceva de spus.

— Deci... vii?, mă întreabă, scutindu-mă de un moment jenant.

— Poftim?

— La concert. La petrecerea lui Gem.

— Când ai spus că e?

Evident că știu precis când e. Dri și cu Agnes m-au convins deja că trebuie să mergem și m-am hotărât deja ce o să port. Ele zic că Gem și Crystal vor fi atât de amețite, încât nici nu-și vor da seama că suntem acolo.

— Sâmbătă seara. Nu e un concert adevărat, ca într-un club sau chestii de astea, dar o să fie distractiv, promit.

— Mișto. O să încerc să ajung.

Liam bate ușor cu palma în masă, o invitație să mă așez lângă el. Mă așez pe birou, picior peste picior, dar mă întorc în așa fel încât să mă sprijin cu spatele de perete. Examinez secțiunea de cărți pentru

copii din spatele capului lui, copertele colorate în culori aprinse. Ele nu sunt deloc timide.

— Astăzi lucrezi și tu?, îl întreb.

Sper că nu. Nu îmi place să lucrez cu Liam, mă simt stânjenită; e greu să faci conversație trei ore încontinuu. M-am săturat să aud povestea despre mâncarea de la Google, care, se pare, este fantastic de bună. Adică nu trebuie să discutăm tot timpul, slavă Domnului pentru iPhone-ul meu, pe care îl scot când încep să mă simt ciudat, dar nu e de ajuns. Acum, că știu cum stă treaba pe aici, nu înțeleg de ce trebuie să lucrăm amândoi deodată. Oricum nu e mai nimic de făcut.

— Da, dacă nu te deranjează. Am nevoie de bani, așa că...

— Aha. Vrei să plec eu, atunci?, întreb, cu inima strânsă.

Dri și Agnes merg la Coffee Bean în fiecare zi, după ore. Oricât cât de trist ar suna, îmi trebuie niște bani de frappé.

Și încă un lucru: nu vreau să merg acasă.

Dacă eu și tata trebuie să ne mutăm din nou, oare CN îmi va mai scrie? Îmi va spune, în sfârșit, cine este?

— Nu, m-am gândit că putem lucra amândoi. Mamei n-o să-i pese.

Mă întreb dacă-i este milă de mine, dacă mă privește de sus, așa cum face prietena lui, și de asta mă lasă să rămân. I-am observat și eu pe elevii cu bursă de la Wood Valley, îi poți recunoaște după haine și după cum stau împreună în grupuri de oameni fără țoale de firmă. Nimeni nu pare să îi bage în seamă. Ieri, o fată purta un tricou pe care scria GAP, cu litere mari. Gem nici măcar nu i-a arătat-o lui Crystal. Din motive care-mi scapă, eu par să fiu singura lor țintă.

— Ești sigur?, îl întreb.

Rahat. Întrebarea sună prea plină de speranță, chiar și pentru urechile mele.

— Sigur.

Apoi Liam îl ia din nou pe Earl și începe să cânte.

Dri: NU POT SĂ CRED. Îți cântă serenade CHIAR ACUM? SERIOS? Vin acolo.

Eu: Cred că sunt nişte piese originale ale Oville.

Dri: OMG. Stai, dacă apar acolo o să fie prea evident, nu? Uf! Poți să mă suni și să lași telefonul deschis?

Eu: Serios?

Dri: Nu, e prea obsesiv, chiar şi pentru mine. AAAH!

Eu: Aveai dreptate, chiar cântă foarte bine.

Dri: Mă omori.

Eu: Dacă te face să te simți mai bine, aş vrea să fii aici în locul meu. Eu am de făcut temele la mate. Ce bine ar fi dacă m-ar plăti cineva să fac temele...

Dri: Recunoaște: e sexy.

Eu: Nu e genul meu, dar...

Dri: Dar ce?

Eu: Să zicem doar că acum te înțeleg.

Liam începe un cântec nou, unul pe care nu l-am mai auzit până acum: *„Fata pe care nu o cunoaște nimeni, fata care strălucește pe ascuns, așa e, fata despre care nimeni nu știe că este a mea, doar a mea, doar a mea...”* Îmi place.

Scarlett: Oare ar trebui să fac sex cu Adam Kravitz după balul de început de an?

Eu: CE???

Scarlett: Mă gândeam doar că ar fi drăguț dacă mi-aș pierde virginitatea cu cineva care nu mă intimidează, știi? Apoi aș scăpa de asta și mi-aș vedea de lucruri mai importante.

Eu: Asta vrei? Să scapi?

Scarlett: Poate?

Eu: Nu spun că sexul e o mare chestie sau așa ceva, dar nu-i nici nimic, știi?

Îmi dau seama că am citat-o pe Dri, dar cred că are dreptate. Nu e nimic. Nu vreau să fac pe părintele îngrijorat, dar sunt tot felul de boli și mai există și posibilitatea de a rămâne însărcinată. Da, știu că Scarlett

ar folosi un prezervativ, în fond am văzut cu toţii *Însărcinată la 16 ani**, care este cea mai bună formă de contracepţie din toate timpurile şi totuşi... Adam Kravitz? Vecinul meu, Adam Kravitz? Singurul tip care s-a arătat interesat de mine. Dacă faptul că m-a sărutat o dată, când era beat, la bowling, într-o sâmbătă seara, se poate numi interes.

Dar nu povestea mea cu el e problema. Scarlett e liberă să-l lase să-i strecoare juma de puţă. Doar că am impresia că abordează situaţia cu o falsă nonşalanţă. Ea seamănă mai mult cu mine şi cu Dri decât cu sora lui Agnes, oricât de îndrăzneaţă ar părea. Există o diferenţă între a vorbi despre sex (şi chiar între a vorbi cu nonşalanţă despre sex) şi a-l face *cu adevărat*. Ca abstracţiune, sexul este simplu, doar părţi ale corpului atingând părţi ale corpurilor altor persoane, nimic mai mult, nimic mai puţin. Dar, pentru unii dintre noi, realitatea este mai complexă. Incitantă şi înspăimântătoare în egală măsură. Nu pot explica de ce, dar aşa mi se pare mie.

Scarlett: Nu te panica. Era doar o idee.

Eu: Nu mă panichez. Dacă vrei s-o faci, atunci fă-o. Dar să fii sigură că vrei, pentru că acelaşi argument pe care-l foloseşti ca s-o faci se aplică şi dacă n-o faci. După ce o faci, s-a terminat. Şi ştiu că nu trebuie să-ţi spun eu că trebuie să te protejezi.

Scarlett: Tenul lui Adam e mai curat acum. Cred că a început să folosească o cremă antiacnee.

* *Însărcinată la 16 ani* este o emisiune tip reality show difuzată de MTV. Fiecare episod prezintă povestea unei alte adolescente însărcinate şi felul în care înfruntă dificultăţile sarcinii la vârsta de 16 ani (n.t.).

Eu: O, vreau să văd. Trimite poze!

Scarlett: Mi-e dor de tine, J.

Eu: Și mie de tine, S. Nu ai nici cea mai vagă idee cât de mult.

Scarlett: ?

Eu: Tata și tipa din conac s-au certat rău de tot. A fost înfricoșător.

Scarlett: Și?

Eu: Nu știu. Pentru niște oameni abia căsătoriți, nu par foarte fericiți.

Scarlett: Părinții mei sunt căsătoriți de 18 ani și se ceartă TOT TIMPUL. Uneori am impresia că se urăsc. Dar ei spun că se iubesc.

Eu: Părinților tăi le place să se certe. E felul lor de a fi fericiți.

Scarlett: Probabil că n-o s-o fac cu Adam.

Eu: ?

Scarlett: Totuși s-ar putea s-o fac.

Traficul e aglomerat pe Ventura, așa că ajung acasă abia după opt. Gloria mi-a lăsat cina în bucătărie, o pulpă de pui la grătar gătită

perfect, fasole verde cu migdale, o porţie delicioasă de cartofi piure, toate expuse sub un capac de sticlă. Alături, tacâmuri de argint pe un şervet de postav. În Chicago, foloseam şervețele de hârtie. Mama era o bucătăreasă bună, un pic cam prea dispusă să experimenteze, dar tot mi-e dor de ciorbele ei îmbelşugate, totul amestecat în oală şi greu de identificat. Mașina tatei e pe alee, în faţa casei, dar cea a lui Rachel nu este şi nu aud niciun zgomot de sus, nici măcar basul ritmic care izvorăște de obicei din camera lui Theo. Mănânc singură, pe blatul de bucătărie, mă şterg la gură şi mă pregătesc să urc, când, dintr-odată, observ pe cineva stând pe terasă.

Tata.

Deschid uşile din sticlă şi ies afară. Imediat îmi cuprind umerii cu mâinile, pentru că mă întâmpină o briză rece şi un aer tăios care credeam că există doar în Chicago.

— Bună, îi spun, iar tata îmi răspunde cu aceeași privire pe care am văzut-o şi la Rachel dimineaţă.

Ca şi cum însăşi existenţa mea este surprinzătoare. Îmi vine să urlu: *„Sunt aici! De ce mă uită toată lumea atât de uşor?"*.

— Bună, draga mea. Nu te-am auzit intrând. Vino lângă mine.

Mă prăbușesc în șezlongul de lângă el. Aş vrea să-l întreb care e situaţia noastră, *dacă am fost daţi afară*, dar nu am curaj.

— Ce faci aici?, îl întreb.

— Doar mă gândeam.

— Au!, spun eu, iar tata zâmbeşte.

— Tocmai mi-am dat seama că sunt în sfârşit, oficial şi în toate felurile posibile, un adult veritabil. Dar, sincer, uneori uit lucrul ăsta, am impresia că am doar 22 de ani. Ştii ce vreau să zic?

Sper că ştie că nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? 22 de ani sunt mulţi pentru mine.

— Dacă te ajută cu ceva, sunt destul de sigură că ai 44 de ani. Din punctul meu de vedere, eşti adult de mult, mult timp.

— Bravo. Şi tu eşti aproape o femeie în toată firea, iar eu sunt tatăl tău. Dar, la dracu', uneori nu ştiu... Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru viaţa de adult. Pentru niciun aspect al vieţii de adult.

Vocea îi devine dintr-odată răgușită și tremurândă. După ce a murit mama, nu l-am văzut plângând niciodată, dar în acele prime luni avea mereu ochii umezi şi injectaţi, ca şi cum tocmai ce ar fi terminat de plâns, ascuns pe undeva.

Nu spun nimic, pentru că nu ştiu ce aș putea spune. Mama nu e aici ca să ne ajute.

Nici eu nu sunt pregătită pentru această viaţă.

— Aş fi vrut ca, atunci când erai tu mică, cineva să-mi fi spus: astea sunt cele mai frumoase momente. Chiar acum. Asta e cea mai minunată parte a vieţii. Eşti tânăr şi toate lucrurile sunt simple. Şi într-o zi toate astea îţi vor exploda în faţă, se vor duce la fund sau orice altă figură de stil ai vrea să folosești – mama ta ar şti exact care ar fi cea mai potrivită metaforă –, așa că relaxează-te şi bucură-te de viaţă acum. Când am început să lucrez, aveam tot timpul coşmaruri în care se făcea că le vând oamenilor medicamentele greşite. Că îi dau doamnei Jallorari Valium* în locul medicamentelor pentru inimă. Sau că i-am dat o doză greşită de litiu băiatului familiei Zackowitz. Eu şi mama ta am crezut... că partea asta a fost mereu uşoară.

Simt că umerii încep să i se zguduie, așa că privesc fix în faţă. Dacă o să înceapă să plângă, dacă are de gând să aleagă *fix momentul ăsta* ca să se piardă cu firea, după tot ce s-a întâmplat, după ce a luat de unul singur toate deciziile, să ne vândă casa, să se recăsătorească, să ne

* Valiumul, cunoscut şi ca diazepam, este un medicament din categoria benzodiazepinelor, folosit pentru tratarea anxietăţii, nevrozelor, insomniei etc. (n.t.)

mutăm aici, fără ca eu să nu am niciun cuvânt de spus, *niciunul*, eu nici nu îl voi privi. Îmi pare rău, dar n-o să-i ofer această satisfacție.

— O persoană înțeleaptă din familia noastră mi-a spus că lucrurile care nu te omoară te fac mai puternic, răspund.

Ăsta e cel mai bun lucru pe care îl pot spune. Un clișeu fără sens.

Nu pot spune cuvântul *„mamă"*.

Nici măcar asta nu pot face.

— Știu că nu e drept că tu ești cea care trebuie să mă liniștească pe mine, îmi spune, lăsându-și privirea să rătăcească pe dealuri, peste case, apoi înapoi la mine. Îmi dau seama că tu ești copilul dintre noi doi.

— Chiar sunt? Nu mi-am dat seama.

Strânge pumnii și îi duce la ochi, cât ai număra până la trei, și apoi îi lasă jos, ca și cum ar fi luat decizia să nu se mai victimizeze.

— Ești la fel ca mama ta. Un suflet bătrân. Când erai bebeluș, stăteai întinsă în pătuțul tău și te uitai fix la mine. Mi-aduc aminte că mă gândeam: *„Doamne, copilul ăsta se uită prin mine, ca și cum aș fi transparent"*.

Mă uit la el. Nu are dreptate, nu mă uit prin el. El este mai profund și mai complex decât i-ar plăcea să recunoască.

L-am văzut comandând Cabernet la friptură, de multe ori și cu plăcere.

— Tata?

Întrebarea îmi apare din nou în creier: *„Va trebui să plecăm?"* Dar renunț din nou.

— Nimic. Nu contează.

— Deci... la 44 de ani sunt deja bătrân?

Fața i se luminează. Și-a revenit din starea depresivă în care căzuse.

— Antic, îi răspund.

— Atunci aș face bine să-i spun Gloriei să adauge niște scutece

pentru bătrâni pe lista de cumpărături.

O glumă tâmpită, dar râd oricum. Pentru că pot şi pentru că măcar atât pot face pentru el.

Capitolul 17

CN: trei lucruri: (1) mă uit la ultima pagină a unei cărţi înainte să încep să o citesc. la fel și când mă uit la filme, încep cu ultima scenă. (2) mama are o întreagă farmacie în dulăpiorul cu medicamente. Xanax. Vicodin. Percoset*. toate chestiile bune. şi ia de toate, tot timpul. ca şi cum ar avea probleme. (3) mâinile tale sunt foarte frumoase.

Eu: Nu în ordine, dar... (1) Am moştenit mâinile mamei. Ea cânta la pian. Eu am renunţat după doar două lecţii, dar ar fi trebuit să continui. Uneori ascult bucăţile ei preferate și mă prefac că ea le cântă. Uau, nu pot să cred că ţi-am spus asta. (2) După ce încep o carte, trebuie să o termin orice ar fi, dar niciodată nu mă uit la final. Urăsc să știu dinainte cum se termină lucrurile. (3) Știi ce e ironic? Tata e farmacist. Serios. Așa că știu totul despre acele medicamente. Îmi pare rău pentru mama ta.

* * *

* Xanax este un medicament din clasa benzodiazepinelor, folosit în primul rând ca antidepresiv. Vicodin este un analgezic puternic, care conţine hidrocodonă şi paracetamol. Percoset este un analgezic care conţine oxicodonă şi paracetamol. Toate aceste trei medicamente pot provoca dependenţă (n.t.).

— Salut, tubercul uscat, îmi spune Ethan când mă întâlnesc cu el în bibliotecă.

Același tricou în fiecare zi, același fotoliu la Kafenea și acum aceeași masă, cea la care am stat și data trecută. Tipului îi place rutina.

— Serios? Așa stă treaba?, îi răspund, dar cu un zâmbet.

Îmi place abordarea asta familiară. Că mi-a găsit o poreclă.

— Parcă spuneai că ar fi o insultă bună.

— Am decis că trebuie să recuperăm cuvântul, îmi spune, strângându-și cărțile.

Se pare că ne plimbăm din nou. Lucrul ăsta mă face fericită, pentru că e mult mai ușor să vorbesc cu el atunci când nu îi văd ochii. Ethan arată diferit astăzi, aproape entuziast.

Poate Tubi? Tuberoni? Nu?

— Ai reușit să dormi și tu puțin sau ce-ai pățit?, îl întreb.

Se uită la mine, surprins.

— Poftim?

Își trece mâinile prin păr, făcând cărare prin acea dezordine perfectă. Vreau să-i ating părul, să i-l ciufulesc, cum a făcut Gem. Culoarea este atât de închisă, încât pare că sângerează.

— Nu știu. Doar că... de obicei pari foarte obosit. Astăzi ești mai energic.

— E așa de evident?, îmi răspunde, împingându-mă ușor cu umărul.

— Sincer? E ca diferența dintre Jekyll și Hyde.

Zâmbesc, ca să vadă că nu o zic cu răutate.

— Șase ore. Consecutive.

O spune cu mândrie, ca și cum ar fi câștigat un trofeu.

— Am probleme cu insomniile. „Eu citesc mult noaptea, și iarna plec spre sud."

— Poftim?

— Scuze. Citam din *Tărâmul pustiit*. Chiar citesc mult noaptea, dar iarna nu plec nicăieri. Mă rog, merg uneori să fac snowboarding în Tahoe. Deci ai citit?

— *Tărâmul pustiit*?

De ce nu pot să țin pasul cu el? Sunt o fată inteligentă. Dorm cel puțin șapte ore și jumătate în fiecare noapte. Și oare pot să-l rog să-mi atingă umărul din nou?

— *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde**.

— Nu.

— Ar trebui. E destul de interesant. Despre un tip cu dublă personalitate.

— Sunt sigură că te-ai regăsit în personajul principal.

— Ha!

— Ce părere ai de Tubilicioasa? întreb.

Discuția asta merge mai ușor decât de obicei.

— Tubilicioasă să-ți rămână numele, Jessie.

Se oprește și aștept să văd ce urmează.

— Holmes, continuă el.

Mai târziu, ajungem la Starbucks. Din fericire, nu la cel cu tipul ciudat. Ethan îmi cumpără o cafea cu lapte și vanilie și mă refuză cu un gest din mână atunci când mă ofer să o plătesc. Oare asta înseamnă că suntem la o întâlnire? Sau toată lumea știe că sunt dezavantajată economic, cel puțin după standardele Liceului Wood Valley? Și totuși e doar o cafea, iar Ethan pare a fi foarte galant. Învață poezii, ține ușa deschisă pentru mine și nu și-a scos nici măcar

* Nuvelă horror, scrisă de Robert Louis Stevenson și publicată în 1886. (n.t.)

o dată telefonul în timp ce stăteam de vorbă. Dar să fim serioşi: probabil că Ethan are o prietenă, o tipă cu un istoric sexual demn de o pariziancă, deschis, nonşalant şi variat. Ar trebui să o întreb pe Dri, dar mi-e prea ruşine. Să-l plac pe Ethan mi se pare prea banal.

— Presupun că nu mergi la petrecerea lui Gem de sâmbătă seara, îmi spune el, suflând în cafea.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt insultată de faptul că el presupune că nu voi fi nicăieri prin preajma celor mai populari elevi de-a unşpea şi-a doişpea sâmbătă seara. Şi de ce trebuie să le pomenească mereu pe gemenele minune? E jenant.

— De fapt, cred că o să merg.

Dau din umeri, încercând din răsputeri să las să se înțeleagă că mă doare-n cur de ele. Şi ce dacă nu le plac laptopul meu, jeanşii mei şi cam tot ce ţine de mine? Asta n-o să mă împiedice să merg.

— Serios? Mişto.

— Un prieten al meu cântă cu formaţia lui, aşa că...

Este exagerat să-l numesc prieten pe Liam, dar vreau ca Ethan să nu mă mai privească doar ca pe o victimă a lui Gem, ca pe o mare ratată.

— Te referi la Oville?

— Da.

— Pe cine cunoşti?, mă întreabă, pe un ton aproape vehement, ca şi cum ar fi absurd ca o persoană ca mine să cunoască pe cineva din formaţie.

Care dracu' e problema lui?

— Pe un tip pe nume Liam, de ce?

— Şi eu fac parte din Oville.

Normal. Normal că face. Rahat. Probabil că el şi Liam sunt cei mai buni prieteni şi acum Liam va afla că i-am pomenit numele ca şi

cum am fi tovarăși la cataramă sau așa ceva. Slavă Domnului că nu am pomenit de Oville. E îngrozitor.

— Serios? Tot timpul uit cât de mică e școala asta. Toată lumea cunoaște pe toată lumea, cu excepția mea.

— Să știi pe toată lumea e un lucru supraapreciat, spune Ethan.

— Tu la ce cânți?

— Chitară electrică și, uneori, voce, dar Liam este de fapt solistul.

— Cântă bine. Fac pariu că și formația e bună.

— L-ai auzit cântând?

Tonul ăla din nou... Oare e chiar atât de greu să creadă că sunt prietenă cu Liam?

— Ăă, da. Când repeta, știi?

— Liam cântă OK, îmi spune Ethan, apoi ia o gură de cafea.

Și încă una. Se răzgândește, se înmoaie.

— Nu, ai dreptate. Cântă bine.

— Și tu?, întreb, încercând să mai destind atmosfera, care mi se pare cam încordată.

Cu tipul ăsta fac mereu un pas înainte și doi înapoi.

— Nici eu nu cânt prea rău, spune Ethan.

Și iată-l, din nou, acel zâmbet inocent. Atât de luminos și de strălucitor, e ca și cum m-aș uita la soare.

Acasă, pe tava cu capac de sticlă: cod cu Miso*, o salată extravagantă cu boabe de soia verde și alune glazurate, orez cu nucă de cocos. Gloria știe să gătească mâncare japoneză? Păcat că sunt împotriva fotografierii mâncării, pentru că cina asta e clar demnă de pus pe

* Un condiment japonez, creat din boabe de soia fermentate, sare și ciuperci kōji (*Aspergillus oryzae*) (n.t.).

Instagram. Casa este la fel de întunecată, însă Theo stă la masa din bucătărie cu un pahar cu vin roșu în mână, ca și cum ar avea 40 de ani și a avut o zi proastă la muncă. Au trecut doar trei ani de când și-a scos aparatul dentar. Am văzut pozele.

— Situația la zi: tot nu-și vorbesc. Dar încă sunt căsătoriți, îmi spune Theo și îmi toarnă și mie un pahar cu vin, fără să mă întrebe dacă vreau.

Iau o gură, respirând pe nas, cum m-a învățat Scarlett. Nu e rău.

— Unde sunt?

— Dracu' știe. Terapie de cuplu? O cină de afaceri? Mama nu obișnuia să iasă atât de mult în oraș.

— Nici tata.

— Sunt amândoi niște idioți.

— Încetează.

— Sunt. Au crezut că pot pur și simplu să aplice metoda *<inserați un înlocuitor aici>* și să uite că persoana pe care o iubeau a murit. Până și eu sunt mai matur din punct de vedere emoțional decât ei.

Sorb din vin. Theo nu greșește.

— Ce se întâmplă acum?, întreb.

După doar două guri de vin, încep să simt furnicături în tot corpul, semn că alcoolul își face efectul.

— N-am nici cea mai mică idee. Dar nu aveam nevoie de rahaturile astea acum, știi? Ca și cum clasa a unșpea nu-i de-ajuns de stresantă.

— Dar tu de ce îți faci atâtea griji? Ai note maxime la toate materiile, ai meditatori pentru PSAT – da, ai auzit bine pluralul, meditatori – și sunt sigură că mama ta are câte un prieten al unui prieten în consiliile de administrație ale tuturor universităților. Viața ta e roz-bombon.

— Tocmai ai descris majoritatea elevilor de la liceu. Ştii câţi oameni acceptă Harvard de la Wood Valley? Doar cinci.

— Harvard? Serios?

— Ce?

— Nimic. Doar că... eu nici măcar nu m-am gândit vreodată că aş putea intra la Harvard. Cred că nimeni de la fostul meu liceu nu a intrat italice la Harvard, nici chiar şefii de promoţie.

Nu mai spun că, în Chicago, aş fi terminat prima sau a doua din clasa mea şi acum media mi-a scăzut prin simplul fapt că m-am transferat la Wood Valley. Aparent, cursurile pe care le-am făcut la Wood Valley nu asigură un punctaj la fel de mare. Încă un fel prin care mutarea asta îmi dă viaţa peste cap.

— Uau, mulţumesc pentru lecţia de viaţă, spune Theo şi, pentru o clipă, pare furios, furios la modul o-să-fac-o-nouă-criză-de-isterie, dar îi trece imediat şi se rezumă la un oftat.

— Vreau să spun doar că Harvard nu e alfa şi omega universităţilor, îi spun, ca şi cum m-aş pricepe la aşa ceva. O să intri oricum la o şcoală supertare.

M-am decis că îmi place vinul. Mă face îngăduitoare, blândă, iar cuvintele par să vină de la sine. Mă face să fiu mai puţin dură cu mine însămi.

— Tata a făcut facultatea la Harvard.

Face pe victima, sărmanul copil cu tatăl mort, ca şi cum s-ar aştepta să-l compătimesc. În loc să fac asta, doar izbucnesc în râs. Nu mă pot abţine, e amuzant.

— Ce? De ce râzi?

— Pentru că tatăl tău a fost la Harvard, îi explic.

— Şi ce e amuzant la asta?

— Pentru că ești un copil de bani gata.

Theo se uită la mine și începe să râdă și el.

— Ai dreptate. Și tatăl lui a fost tot la Harvard. Chiar că viața mea e roz-bombon. Știi tu, cu excepția faptului că sunt gay și că tata a murit. Dar în afară de asta... bine. Ai câștigat.

— Am o idee: trebuie neapărat să-ți faci un cont pe YouTube și să bocești în fața camerei: *„Bu-hu-hu, sunt gay! Bu-hu-hu, tata a murit!"*.

Glumesc. Theo zâmbește.

— Am deja unul. O să-ți trimit linkul.

Ciocnim paharele cu vin.

— Știi, poți să vii și tu la meditațiile pentru PSAT.

— Serios?, întreb.

— Nu te bucura prea tare. Doar lunea, nu și joia. Și joia se întâmplă toate lucrurile magice.

Capitolul 18

Eu: Trei lucruri: (1) Nu vreau să-ți provoc greață, dar am degetele de la picioare superlungi. Arată cam dubios. (2) Când simt nevoia să-mi plâng de milă, scriu poezii foarte proaste. (3) Urăsc desenele animate, chiar și cele de pe Adult Swim*.

CN: (1) ziua mea preferată din săptămână este miercurea. o admir pentru că e mereu la mijloc. (2) fac pariu pe 100 de parai că degetele tale sunt de fapt foarte drăguțe. (3) am trecut printr-o fază în clasa a IX-a în care îmi făceam unghiile cu ojă neagră. mda, credeam că sunt ATÂT DE COOL.

Eu: Mergi diseară la petrecere?

CN: nu face asta.

Eu: Ce să nu fac?

CN: nu încerca să îți dai seama cine sunt. te rog. nu încerca.

Eu: Nu înțeleg.

CN: ai încredere în mine, bine?

---

* Canal de televiziune american care difuzează desene animate pentru adulți (n.t.).

Eu: SĂ TE DISTREZI DISEARĂ LA BALUL DE ÎNCEPUT DE AN! Arăţi minunat.

Scarlett: Mulţumesc. Unul dintre cele mai bune selfie-uri pe care le-am făcut, dacă-mi este permis să spun asta.

Eu: Nu face nimic din ce nu aş face eu. De fapt, nu, îmi retrag cuvintele. DISTREAZĂ-TE.

Scarlett: Stai liniştită, asta intenţionez să fac...

Scarlett: Ai observat că am pus puncte de suspensie, da? Pentru că le-am pus intenţionat.

Eu: Am observat punctele de suspensie.

Scarlett: Bine. Voiam să fiu sigură.

Agnes foloseşte cel puţin cincisprezece pensule diferite ca să mă machieze. După ce termină, îmi strânge părul la spate şi mă întoarce cu faţa spre oglindă.

— Voilà!, spune ea, de parcă ar fi terminat o scenă de machiaj la o emisiune matinală.

Mă uit în oglindă şi îi zâmbesc feţei care mă priveşte, clipind.

— Uau!, exclamă Dri şi bate din palme, bucuroasă. Arăţi mi-nu-nat!

— Mulţumesc, draaagă!

Ne strângem una lângă alta, pentru un selfie de grup, pentru că arătăm toate cam prea bine. După ce reuşim să facem o poză care să ne placă tuturor (după doar trei încercări), Agnes o pune pe Instagram şi ne etichetează pe mine şi pe Dri.

Dri a fost de acord să fie şoferul, pentru că alcoolul oricum îi agravează simptomele de colon iritabil. Am aflat că Dri are o mulţime de „condiţii": colon iritabil, astm, sindrom de tunel carpian, miopie. Ne înghesuim toate trei în maşina mamei ei şi pornim radioul. Mă simt ca o adolescentă normală, pe drum spre o petrecere normală într-o seară de sâmbătă normală. E posibil, măcar pentru o scurtă perioadă, să mă fi scuturat de tristeţea apăsătoare a doliului.

Gem trăieşte într-un conac. Pe un deal. În spatele unei porţi. Mascat de un gard viu de trei metri înălţime. Facem o drumeţie în jurul casei ca să ajungem în curtea din spate, plină de oameni întinşi pe canapelele din piele grupate în jurul unei piscine imense. Barul elaborat este prevăzut cu un grătar integrat şi o scenă reală este construită pe gazon, cu tot cu un sistem audio profesionist. Sunt uşurată, ştiind că Gem şi Crystal probabil că nici nu mă vor observa aici.

— Bem ceva?, întreabă Agnes şi, fără să aştepte răspunsul meu, mă apucă de încheietură, eu o apuc pe Dri şi ne îndreptăm toate trei spre barul plin de sticle cu băutură, probabil furate de elevi din rezervele părinţilor lor.

— Îmi faci cunoştinţă cu Liam, da?, mă întreabă Dri.

— Normal, îi răspund. Adică nu-l cunosc prea bine, dar dacă-l văd...

Câteva minute mai târziu, cu băuturile în mână, amestecate de Agnes, roşii şi foarte tari, dăm o tură în jurul piscinei. Sunt fericită că

le-am lăsat pe noile mele prietene să-mi aleagă țoalele. Am pe mine rochia neagră scurtă pe care am purtat-o la balul de anul trecut, cu bijuterii de la Dri și o pereche de sandale foarte decupate.

Simt niște mâini care-mi acoperă ochii și îmi înăbuș impulsul de a țipa.

— Ghici cine?

— Bună, răspund.

Dau mâinile deoparte și mă întorc pentru a-l vedea pe... Liam. Oare speram să fie Ethan? Bine, da, cam speram. Liam mă pupă pe obraji, ceea ce e ciudat, pentru că nu ne pupăm ca salut la librărie.

— Bună, repet, salutându-l de două ori.

Bună-bună. Serios, Jessie? Nu poți mai mult?

— Hei, îmi spune cu o voce răgușită și nesigură.

E beat, îmi dau seama, însă nu știu cât de tare. Nu se clatină, dar se sprijină cu o mână de umărul meu. Are ceea ce eu și Scarlett am numi degete-penis. Dri ar spune că sunt masculine.

— Sunt foarte fericit că ai venit. Spectacolul trebuie să înceapă.

— Tare.

Observ că Dri stă chiar lângă mine.

— Liam, o cunoști pe prietena mea Dri? E cea mai tare. Voi doi aveți practic aceleași gusturi muzicale.

— Yo!, zice și ridică o pălărie imaginară către ea.

Dap, foarte beat. Liam nu e tipul care să salute așa. Dri încremenește, pentru că Liam Sandler vorbește cu ea și, deși a visat la momentul ăsta de foarte, foarte multe ori, realitatea este foarte diferită de fantezie. Agnes îi dă un cot ca să o scoată din apatia care o cuprinsese.

— Bună!, îi răspunde Dri. Oville este... Adică voi cântați foarte, foarte bine.

— Suntem aici să vă încântăm, îi spune, un pic cam înfumurat.

Poate că nu e chiar atât de diferit de ceilalți băieți de-a doișpea, până la urmă. Se aude un fluier de undeva.

— Ăsta e semnalul, doamnelor. Ne vedem mai târziu, Jess?

Liam se îndreptă spre scenă și, după ce nu ne mai poate auzi, Dri mă prinde de mână.

— Asta chiar s-a întâmplat? O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

— E foarte beat.

— Cum ți-ai dat seama, Sherlock?, mă întreabă Agnes și mă privește cu subînțeles prin spatele lui Dri.

Nu sunt sigură ce vrea de fapt să-mi spună.

— Să ne apropiem de scenă.

Ne prindem din nou de mână și, conduse de Dri, ne strecurăm prin mulțime pentru a găsi un loc de unde să vedem scena mai bine.

— Ce e?, o întreb în șoaptă pe Agnes.

— Nimic, îmi răspunde, dar e genul de „nimic" care înseamnă ceva.

Ajungem mai în față, de unde se vede toată trupa pe scenă, ceea ce înseamnă că îl văd și pe Ethan, iar stomacul mi se strânge. Are o chitară electrică de culoare albastră, părul lui e și mai ciufulit decât de obicei și arată ca un star rock adevărat, în ciuda emblemei Batman de pe piept. Pare că s-a născut ca să fie pe scenă, născut ca să audă cum fete jalnice ca subsemnata îi strigă numele din public. Privirile ni se întâlnesc, o secundă, apoi încă una și încă una, dar trebuie să mă uit în altă parte pentru că... Dumnezeule, nu-mi mai este frig!

Vreau să mă uit la el din nou. Nu vreau nimic mai mult în viața asta decât să mă uit la el și să se uite și el la mine, dar știu că are

lucruri mai importante de făcut, cum ar fi să cânte la chitară și să se soarbă din priviri cu alte fete, și nu pot suporta asta.

— Nu-i așa că-s minunați?, întreabă Dri, chiar dacă nu au început încă să cânte.

— Arată ca o formație adevărată, îi spun, și nici că puteam să fiu mai departe de adevăr.

Nu arată ca o formație adevărată. Arată ca niște zei ai rockului.

— Vreau să zic că nu arată a puști de liceu.

— Nu-i așa? Credeam că o să se destrame anul trecut, după ce a murit Xander, dar apoi a apărut Liam și i-a luat locul...

Dri se oprește, pentru că începe muzica și nu am șansa să întreb mai multe. Cine e Xander? E puștiul despre care mi-a spus Theo că a luat o supradoză de heroină? Oare i-am înțeles complet greșit pe Liam și pe Ethan? Trăiesc oare vieți de staruri rock, cu ace în brațe și fete aproape dezbrăcate care le fac sex oral în rulota cu care merg la concerte? De asta arată Ethan atât de epuizat, de la prea multe petreceri?

Oville încep cu o piesă alertă. Mulțimea știe versurile și toată lumea începe să danseze cu brațele în aer. Liam transpiră și cântă din toți rărunchii: *„Am încercat, am plâns, te-ai ascuns și apoi o luăm de la început. De la început. Am încercat, am plâns, te-ai ascuns și apoi o luăm de la început"*.

Versuri simple, poate, dar nici nu îmi dau seama când încep să dansez, hipnotizată. O fi alcoolul de vină (nu poate, sigur), dar îmi dau seama că mă holbez la Ethan. Nu-mi pasă dacă observă, dacă o să creadă că sunt vreo obsedată smintită, el este pe scenă și atrage privirile oricum. Pentru o secundă, simt că ochii lui mă fixează, pot jura că se uită la mine. Mă apucă tremuratul, dar apoi se uită în altă parte, în mulțime, și încep să cred că totul a fost doar în imaginația mea.

* * *

— Noi suntem Oville și o să ne întoarcem un pic mai târziu, spune Liam și sare de pe scenă în timp ce mulțimea îi aclamă asurzitor.

Mă întorc spre Dri și o apuc de umeri.

— Ai avut dreptate în ceea ce-i privește, îi spun. Doamne Dumnezeule!

— Nu-i așa?

— Of, nu începe și tu, spune Agnes și-și dă ochii peste cap, deși acum câteva clipe dansa și ea cot la cot cu noi.

— Nu despre Liam. Ci...

— Nu despre Liam ce?, îl aud pe Liam, aflat din nou lângă mine, febril, transpirat, exaltat.

Slavă Domnului că nu mi-am terminat propoziția. Nu vreau ca Ethan să afle că simt o pasiunea paralizantă față de el prin intermediul lui Liam.

— Nimic. Ați fost minunați. Serios, îi spun, făcându-i un semn lui Dri să zică și ea ceva.

Însă înainte să apuc să mai spun ceva, apare Gem în fugă și practic îi sare în brațe lui Liam, se înfășoară în jurul lui. Îl sărută într-un mod exagerat, de îi putem vedea toți limba.

— Uau, pentru ce a fost asta?, spune Liam și o lasă ușor pe pământ.

Nu mai pare beat. Poate că efectul băuturii a trecut de la atâta cântat.

— Baby, ați fost demențiali!

Gem îl cuprinde iarăși cu brațele, de parcă am avea nevoie de încă o demonstrație că ea este prietena lui. *Ne-am prins. Ți-o trage.*

— Mersi. Hei, o știi pe Jessie? Ții minte că ți-am povestit despre ea? Lucrează la Book Out Below!, zice Liam.

Gem se întoarce spre mine și zâmbește. Pare atât de sinceră, încât primul meu gând, pe lângă dezgust, este că sigur va fi faimoasă într-o zi. Fata asta știe să joace teatru. Normal că Liam o place pe Gem: nu a cunoscut-o niciodată cu adevărat. Mă întreb ce ar spune dacă ar ști că ea își bate joc de mine zilnic.

— Ești nouă, nu? Parcă facem literatură împreună, nu?

Pură inocență. Dau din umeri, incapabilă să-i răspund. Agnes îmi pune o altă băutură în mână și, deși nu am de fapt nevoie de ea, o dau pe gât.

— Liam, îmi place noua secvență pe care ai adăugat-o în *Înainte să plec*. E de efect, spune Dri și îi sunt atât de recunoscătoare că a intervenit în discuție, încât îmi vine să plâng.

— Crezi? Lui Ethan i s-a părut un pic cam exagerat.

— Nu, era necesară o pauză acolo. Era prea multă tensiune.

— Exact asta am spus și eu.

— Lee-lee, trebuie să plecăm. Crystal ne cheamă, spune Gem și încearcă să-l tragă după ea, ca și cum ar fi un câine care încearcă să adulmece ceva dezgustător.

— Vin într-o secundă, spune Liam.

— Haide, vreau să-mi faci specialitatea ta, vodcă cu Red Bull.

Gem spune asta ca și cum ar fi o invitație, ca și cum i-ar cere să o lingă, nu să-i prepare o băutură. Cum face asta? Cum reușește să facă orice cuvânt să sune ca o aluzie sexuală? Oare o fi ceva ce pot învăța să fac și eu sau e un talent înnăscut, doar un bonus la bagajul ei supraîncărcat de caracteristici genetice pozitive?

— Chiar fac nişte cocktailuri geniale. Ne vedem mai târziu?

Liam ne zâmbeşte larg, atât de larg, încât Dri poate acum să şteargă *„vreau să-mi zâmbească Liam Sandler"* de pe lista de dorinţe.

CN: arăţi minunat.

Eu: eşti aici? unde eşti?

Nu-i bag în seamă complimentul, pentru că e prea uşor să minţi. Poate că Agnes are dreptate: scrisul chiar e diferit de vorbit. Mama îmi spunea că sunt frumoasă şi eu ştiam întotdeauna că spunea asta cumva la modul general, din perspectiva cuiva pe care propriul corp l-a trădat şi, poate, ca pe un fel de mesaj de interes public, un mod de a-mi consolida încrederea în sine dărâmată. Mama lui Scarlett, pe de altă parte, îi spunea lui Scarlett că ar fi minunată dacă ar da jos vreo trei kilograme, ceea ce era crud, normal, dar şi specific, ca şi cum mama ei credea că merită o evaluare sinceră.

Mă uit de jur împrejur. Într-un colţ văd un tip înalt şi arătos, cu ochelari şi un tricou gri, uitându-se la telefonul din mâna lui. Îmi ia o clipă să-l recunosc: el a fost prima persoană pe care am văzut-o la Wood Valley, băiatul cu tricou gri care a urcat pe Kilimanjaro. Cel care şi-a petrecut vara cucerind munţii şi construind şcoli în Tanzania. Mă îndoiesc că ar putea fi CN. Despre CN îmi imaginez că stă mai mult pe acasă, nu cred că e genul care şi-ar petrece vara urcând pe munţi, dar merită totuşi să investighez posibilitatea.

— Cine e tipul ăla?, o întreb pe Dri.

— Caleb. Agnes a mers cu el la balul de început de an, ca prieteni. E cool. De ce?

— Încerc să-mi dau seama cine ar putea fi CN.

Dri se urcă brusc pe unul dintre șezlonguri, încercând să vadă mai bine lumea de la petrecere. Încerc să o trag jos. Nu vreau ca el, oriunde ar fi, oricine ar fi, să vadă că încerc să-l descopăr. Dri are multe calități, dar subtilitatea nu este una dintre ele.

— Cred că vreo trei sferturi din tipii de la petrecerea asta trimit mesaje chiar acum, îmi dă ea raportul. Ar putea fi Caleb totuși. E și el un pic cam ciudat.

— CN nu e un ciudat.

— Sigur. Pentru că să vorbești cu cineva toată ziua prin mesaje anonime nu e ciudat deloc.

CN: bună încercare. mă pricep să mă ascund la vedere. port cu mândrie camuflajul.

Eu: Bine. Te distrezi?

CN: sunt un pic cam plictisit, de fapt, și de aceea îți scriu.

Eu: Sau ai putea să vii să vorbești cu mine, știi tu, FAȚĂ ÎN FAȚĂ.

CN: într-o bună zi. nu astăzi.

Eu: Nu avem petreceri de astea în Chicago. Cu formații adevărate, adică.
CN: ți-a plăcut Oville?

Eu: Au fost fantastici.

CN: ei, erau și mai buni cândva...

Eu: Am impresia că am băut prea mult.

CN: și eu.

Eu: Atunci hai să ne întâlnim. Haide. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Nici măcar nu trebuie să vorbești cu mine...

CN: ce vrei să spui?

Eu: Nu știu. Te-am avertizat că sunt beată.

CN: vechea scuză, „eram beată".

Eu: Nu e o scuză. E o explicație.

CN: Ador faptul că folosești cuvintele cu atâta precizie.

Eu: Nu înțeleg. Care e rostul?

CN: ?

Eu: Toată vorbăraia asta. Ți-e rușine să fii văzut cu mine? Ești îngrijorat că n-o să-mi placi? Nu înțeleg.

CN: niciuna din cele de mai sus. doar că asta îmi place. mult. chestia asta cu schimbul de mesaje funcționează. sunt prea beat ca să-ți explic acum.

Eu: Vechea scuză, „eram prea beat".

CN: promit că ne vom întâlni. în curând.

Eu: Tot spui asta.

CN: știi la ce mă gândesc uneori?

Eu: la ce?

CN: știi șuvița aia de păr care îți intră mereu în ochi, cea care face și nu prea face parte din breton? vreau să o ridic cu degetul și să ți-o trec peste ureche. vreau să pot face asta. când ne întâlnim, vreau să ne cunoaștem atât de bine, încât să nu mă simt stânjenit când fac asta.

Eu: Ești atât de ciudat.

CN: nu ești prima persoană care îmi spune asta.

Eu: Măcar sunt prima care îți spune că îmi place ciudățenia ta?

Mă uit din nou la Caleb, încercând să-mi imaginez cuvintele lui CN formulate de el, încercând să mi-l imaginez făcând un gest romantic, cum ar fi să-mi treacă părul peste ureche. Să înțeleagă că un astfel de gest necesită un grad de intimitate. Nu, imaginea asta nu e corectă. În schimb, mi-l imaginez pe Caleb ca un viitor președinte de fraternitate, tipul care urlă la un puști care vrea să intre în frăție, încurajându-l să

dea berea peste cap. Deci probabil că băiatul cu tricou gri care a urcat pe Kilimanjaro nu este CN. Dar cine dracu' este, atunci?

— Sunt beată, le anunţ pe Dri şi Agnes.

— Ne-ai spus deja, îmi răspunde Dri. De vreun milion de ori.

— Îmi pare rău. Se pare că sunt tipul de beţiv căruia îi place să le spună oamenilor cât de beat este.

— Este încântător, spune Agnes, cu umorul ei sec. Şi eu sunt un pic cam ameţită. Nu aşa varză ca tine totuşi.

— Nu sunt varză...

Mă uit în jos. Sunt varză?

Mi se pare că totul a încremenit în jur, cu excepţia creierului meu, care face tumbe în interiorul capului. M-am mai îmbătat, însă de obicei eram doar eu şi cu Scarlett. Se pare că nivelul meu de toleranţă este de două cocktailuri speciale Agnes.

— Sunteţi amândouă varză, zice Dri.

Ne îmbrăţişează pe amândouă, lucru pentru care sunt recunoscătoare, nu de alta dar simt că am probleme cu echilibrul.

— Crezi că e posibil să-ţi placă doi băieţi deodată?

Asta e una dintre acele întrebări jenante pe care nu aş îndrăzni niciodată să le spun cu voce tare dacă aș fi trează. Poate că nu ar mai trebui să beau.

— Normal. Mie îmi plac câte cinci tipi deodată, spune Agnes. Îmi place varietatea. Plus că-mi cresc exponenţial șansele.

— Deci, de cine îţi place? De CN, evident, dar de cine altcineva? Te rog, te rog, nu spune Liam.

Sunt pe punctul să o spun cu voce tare, să-i răspund: *Ethan*. Ştiu că voi avea, în sfârşit, toate detaliile despre el, pentru că Dri nu e genul care să păstreze secrete: o să-mi spună povestea vieţii lui, cum era în

clasa a VI-a, dacă are o prietenă, dacă e un nemernic. Poate că mă va ajuta chiar să ne apropiem de el, ca să-l pot saluta. Deocamdată, singurul nostru contact în seara asta a fost după spectacol, un „bună" care nu a fost nici nepoliticos, nici prietenos şi nici o invitaţie să vorbim mai mult: aceeaşi expresie ternă pe care o afişează pentru toată lumea. Am crezut că depăşisem această fază, dar se pare că mă înşelasem.

Exact în momentul când sunt pe punctul să-i rostesc numele – „Ethan", un cuvânt foarte frumos, nu credeţi? – ,Gem vine spre mine cu o falcă în cer şi una în pământ.

— Să stai deoparte de prietenul meu, târfo!, ţipă, apropiindu-se foarte tare de faţa mea.

Acum suntem nas în nas (o expresia pe care nu credeam că voi avea ocazia să o folosesc vreodată).

— Ăăă...

Aş vrea să pot da timpul înapoi şi să nu mai beau cele două cocktailuri, pentru că acum mi-e greu să înţeleg ce se întâmplă. De ce ţipă Gem la mine? M-am obişnuit cu insultele ei pasiv-agresive şoptite, pe care mă pot preface că nu le-am auzit. Nu pot face asta când îmi urlă în faţă. Şi „târfă"? Serios?

— Poftim?, reuşesc să articulez.

Îmi vine să-mi şterg respiraţia ei de pe faţă, o combinaţie de alcool şi ceapă. Şi mai vreau să fiu undeva foarte departe de ea, preferabil sub plapumă, în patul meu. California este epuizantă.

— Stai. Dracului. Departe. De. Liam, spune Gem şi apoi îşi aruncă părul pe spate, cu un gest teatral, ca o fată rea din filme, şi se îndepărtează.

Îmi retrag cuvintele. Nu e o actriţă bună. Exagerează.

Mă uit în jur să văd dacă a mai văzut cineva faza, dar suntem doar eu, Dri şi cu Agnes, stând în cercul nostru în curtea imensă.

— Sfinte Sisoe, chestia asta s-a întâmplat cu adevărat?, exclamă Agnes şi izbucneşte în râs.

— Nu e amuzant, îi spun, deşi aş fi vrut să fie. Ce rahat a fost asta?

— Gem şi-a cam pierdut minţile de când tatăl ei a fost arestat anul trecut. A apărut în toate tabloidele, spune Agnes. Nu că înainte ar fi fost normală, dar de atunci a devenit o scârbă de mare clasă. Aud că s-ar putea să ajungă la puşcărie.

— De ce a fost arestat?, întreb, deşi de fapt nu-mi pasă.

O urăsc. Niciun fel de poveste tragică de Wood Valley n-o să mă facă să-mi fie milă de ea.

— Tatăl ei a solicitat serviciile unei prostituate, spune Dri. Şi mai e şi o chestie despre o fraudă fiscală.

— Serios?

— Nu contează, zice Agnes.

— Spune-mi un singur lucru, mă întreabă Dri şi pot să aud teama din vocea ei. Mai devreme, erai cumva pe punctul de a spune că-l placi pe Liam?

— Nu, normal că nu, îi spun, dar nu pot să-mi dau seama dacă mă crede.

Eu: Sunt BEATĂ.

Scarlett: Şi eu.

Eu: Te distrezi?

Scarlett: FANTASTIC.

Eu: Şi eu.

Chiar şi în starea în care sunt, realizez că mint. Mâinile îmi tremură. Dinţii îmi clănţănesc. Vreau acasă. Nu, *acasă* nu mai există. Îmi ponderez aşteptările. Vreau doar să mă bag în pat.

Îl mai văd pe Ethan o dată înainte de a pleca de la petrecere, pe drum spre uşă. E întins pe unul dintre şezlonguri. Sunt destul de sigură că doarme. *Bravo lui*, îmi spun. *Are nevoie de somn.* Trebuie să depun toate eforturile ca să-mi stăpânesc pornirea de a-i da deoparte părul de pe frunte.

Capitolul 19

Eu: Trei lucruri: (1) Mă doare capul. (2) Camera se învârte în jurul meu. (3) Nu mai beau în viața mea.

CN: (1) intenționez să-mi petrec toată ziua jucând pe Xbox, cu pauze ocazionale pentru a mânca pizza, preferabil cu vinete (lucru pe care multă lume nu-l înțelege. dar nu mă interesează, dați-mă-n judecată. nu-mi place pepperoni. nu mi-a plăcut niciodată, n-o să-mi placă niciodată.) (2) m-am trezit devreme, așa că am ascultat Flume* toată dimineața. (3) mama încă doarme, de parcă ea ar fi adolescentul din casa asta.

Eu: Ești american, nu?

CN: da, de ce?

Eu: PEPPERONI! Să nu-ți placă pepperoni e ca și cum nu ți-ar plăcea plăcinta cu mere.

CN: analogia asta va fi și la PSAT?

Eu: Așadar, EȘTI în clasa a unșpea?

---

* Harley Edward Streten, cunoscut sub numele de scenă Flume, este un producător și muzician din Australia (n.t.).

CN: relaxează-te, Nancy Drew*.

Eu: Astăzi îmi fac temele. Simt că matematica îmi trage șuturi în fund.

CN: și ce fund minunat.

Eu: Taci.

CN: asta se cheamă că te-am depersonalizat? scuze.

Eu: Ți-am spus în ultima vreme că ești un ciudat?

CN: parcă țin minte că ai spus ceva de genul ăsta.

Eu: Și mai târziu mă duc la muncă. Tu lucrezi?

CN: nu. părinții mei nu mă lasă. preferă să-mi dea o alocație și să mă lase să mă concentrez pe învățat.

Eu: Cât de specific pentru Wood Valley. Sunt fericită că îți susțin dependența de Xbox.

CN: știu că părem cu toții ridicoli pentru tine și cred că ai dreptate să crezi asta. unde lucrezi?

Eu: Nu sunt sigură că vreau să-ți spun.

---

* Nancy Drew, adolescenta detectiv, este personajul principal al unei serii de romane polițiste foarte populare în SUA (n.t.).

CN: ?

Eu: Prea obsesiv.

CN: ieri mă implorai să ne întâlnim și astăzi îmi spui că sunt obsedat?

Eu: Nu te imploram.

CN: scuze. am ales cuvântul greșit. îmi cereai.

Eu: Ghicește.

CN: unde lucrezi?

Eu: Da.

CN: ok, dar să-ți pun câteva întrebări mai întâi. (1) îți place? (2) te întorci acasă murdară?

Eu: (1) De fapt, da, îmi place mult. (2) NU!

CN: cafenea?

Eu: Nu.

CN: The Gap.

Eu: Faci mișto de mine?

CN: nu! de ce?

Eu: Nu contează.

CN: m-am prins. am uitat că ești o tocilară căreia îi plac cărțile. Barnes & Noble. am dreptate??? sigur am dreptate.

Eu: Pe aproape. Book Out Below! Pe Ventura. Ar trebui să vii să mă vizitezi.

CN: atât de schimbătoare. acum vrei să te vizitez?

Eu: Poate că da. Poate că nu.

* * *

Eu: Așadar...

Scarlett: Dacă trebuie să știi...

Eu: TREBUIE, TREBUIE

Scarlett: Himenul meu este intact.

Eu: Sunt convinsă că puteai să-mi spui asta într-un mod mai puțin explicit.

Scarlett: Știu, dar nu ar mai fi fost atât de distractiv.

Eu: Sunt mahmură.

Scarlett: Şi eu. Şi faţa mea este toată rănită de barba lui Adam. Cred că a exersat mult după ce te-a mozolit pe tine.

Eu: Ce te face să spui asta?

Scarlett: Omule, BĂIATUL ĂSTA ŞTIE SĂ SĂRUTE.

Când cobor, tata e în bucătărie purtând un şorţ pe care scrie „CHEF BITCH". Presupun că îi aparţine lui Rachel, dar ar putea la fel de bine să fie al lui Theo. Se aude şi muzică, o piesă country, vreo odă sentimentală închinată camionetelor şi pantalonilor scurţi din blugi. Asta e ceea ce Scarlett numeşte MOA: Muzică pentru Oameni Albi.

— Clătite, dragă?, întreabă tata, plin de o veselie matinală extrem de enervantă.

Arată de parcă n-ar avea ce căuta în bucătărie. Ăsta era rolul mamei mele. Blaturile de marmură, de obicei imaculate, sunt acum pline de gem şi de făină. Se simte oare ca acasă aici, destul de confortabil încât să pornească aragazul şi să gătească clătite în picioarele goale? Eu mă simt ciudat şi când folosesc cuptorul cu microunde. Nu vreau să las indicii la locul crimei, în interiorul său, şi nicio altă urmă a existenţei mele în această casă.

— Ăăă...

Oare voi fi în stare să mănânc micul dejun fără să vărs? Nu am de ales. Nu am refuzat niciodată haleală şi nu vreau ca tata să devină suspicios cu privire la cât am băut.

— Sigur, îi spun.

Ce nu spun: *„Ce se întâmplă? Rămânem aici? Dintr-odată ești foarte fericit sau toate astea sunt doar o piesă de teatru?"*

— Ai făcut micul dejun? S-ar putea să fie o premieră.

— Gloria e liberă azi.

— Aha.

— Ascultă, trebuie să vorbim.

Stomacul mi se strânge și simt un gust de vomă în gură. În mod clar, toată treaba cu gătitul este doar un trist dar de plecare. Tata și Rachel se despart și noi trebuie să plecăm. Descâlcesc ceea ce nu ar fi trebuit niciodată încâlcit. De asta am acum parte de tot spectacolul ăsta fals: e doar o cale să mă liniștească înainte să-mi dea veștile. Îmi sprijin fruntea pe blatul rece. La dracu' cu toate. Cui îi pasă dacă află că am băut? El are păcate mult mai grele. De fapt, are noroc că nu am avut niciodată energia să mă răzvrătesc. Ar trebui să câștig un premiu pentru Cel mai obedient copil. O statuie de aur înfățișând un bărbat curajos sau un soi de placă pe care să o agăț pe perete.

Acest mic dejun probabil că este o ultimă încurajare înainte să pornim la drum. Mi se pare logic ca tata să profite de ultima șansă de a folosi aparatul de gătit Viking, tigăile de lux și sticlele cu ulei organic de nucă de cocos presat la rece care pulverizează cantitatea ideală de ulei. Ar trebui să fug sus și să mă spăl pe mâini cu săpunul ăla delicat cu monogramă, care are încă eticheta cu prețul pe el. Să aflu și eu ce știe să facă un săpun care costă 100 de dolari.

— Iată, astea îți vor potoli greața.

Tata pune o stivă de discuri perfecte pe o farfurie și mi le așază în față. Au un miros surprinzător, nu ca lucrul în sine, ci ca o reprezentare a lucrului ideal. Ca niște lumânări cu aromă de clătite.

— Te rog să-mi spui că nu ai condus aseară, spune tata.

— Normal că nu. Dri a condus.

— Dri?

— Am prieteni, tată.

Nu fi așa surprins. Credeai că n-o să mai vorbesc cu nimeni în viața mea?

Nu știu de ce sunt atât de răutăcioasă, dar nu mă pot abține. Pentru prima dată de când mă știu, cuvintele o iau înaintea gândurilor.

— Nu, doar că... Mă bucur pentru tine, atâta tot. Știu că nu a fost ușor.

Izbucnesc în râs. Nu un râs propriu-zis, mai mult un nechezat răutăcios. Nu, chiar nu a fost ușor. Nimic nu mai este ușor de mult, de foarte mult timp. Chiar și seara trecută, prima mea încercare de a mă distra de când ne-am mutat, s-a terminat cu o blondă sociopată numindu-mă târfă.

— Bănuiesc că am meritat asta, spune tata.

— Și acum ce facem? Plecăm?

— Ce? Nu. De ce spui asta?

Tata pare cu adevărat surprins. Oare nu a realizat că întreg Los Angelesul l-a auzit certându-se cu Rachel? Că a recunoscut, practic, că toată treaba asta a fost o greșeală imensă? Nu știe că am petrecut o săptămână întreagă pregătindu-mă psihologic pentru o altă plecare?

— Te-ai certat cu ea.

— A fost doar o ceartă, Jessie, nu sfârșitul lumii.

— Dar ea a spus...

— Câteodată uit că ești doar o adolescentă. Dar îmi amintesc cum, la vârsta ta, totul are dimensiuni uriașe, este *exacerbat*.

— Să nu îndrăznești să îmi vorbești tocmai tu pe tonul ăsta superior, îi spun.

Îi vorbesc pe un ton tăios și, desigur, sunt o ipocrită. Îl acuz pe

el că îmi vorbește pe un ton superior, când eu mă comport ca o adolescentă tipică, toată numai sarcasm și bosumflări.

Dar mai dă-l dracului.

Serios.

Dă-l Dracului.

Tata suspină, ca și cum eu aş fi cea dificilă, ca și cum ceea ce spun eu nu are sens.

— Ea a spus „pleacă și nu te mai întoarce". Am auzit-o.

— Nu-i mai spune „ea". Rachel. Numele ei este Rachel. Şi oamenii spun multe tâmpenii când sunt nervoşi.

— Oamenii fac lucruri tâmpite și când sunt în doliu, cum ar fi să se căsătorească, să se mute în cealaltă parte a țării și să-i doară în cur de copiii lor.

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

Acum urlu. Nici nu știu când mi-am pierdut controlul. Dar s-a întâmplat. Furia e aici, o masă solidă, fierbinte și masivă. Primitivă.

— Vrei să pleci? Asta îmi spui?

Mă gândesc la CN, la Dri și la Agnes, la Ethan cu chitara lui electrică albastră și la saluturile lui indiferente. Nu, nu vreau să plec. Dar nici nu vreau să mă simt așa. Ca un intrus în casa altcuiva. Dacă o să vomit astăzi, ceea ce e destul de probabil, nu vreau să-mi fac griji că o să-i murdăresc baia lui Rachel. Nu vreau să simt că există un risc constant de a fi dată afară.

Nu, niciunul dintre lucrurile astea nu sunt importante. Ce vreau cu adevărat? Vreau să-l pocnesc pe tata în față, să-l lovesc cu pumnul în nas, să simt că i-l zdrobesc, să-l fac să sângereze. Să-l lovesc cu picioarele și să-l văd cum se strânge și geme și urlă cuvintele „îmi pare rău".

Senzația asta e nouă. Furia asta. Întotdeauna am găsit căi de a

evita durerea, niciodată nu am lăsat-o să mă cuprindă în felul ăsta.

Tata nu mai pare fragil acum, nu ca aseară, nu ca în aproape toate zilele din ultimii ani. De ce trebuie să fiu eu mereu cea care se comportă cu mănuşi?

— Nu spun nimic, las-o baltă, tată. Despre ce voiai să vorbim?

Am pumnii strânşi. Sper că mă pot abţine şi că nu-l voi lovi.

— Voiam doar să văd ce mai faci. Cum e școala. Să văd cum îţi merge. Ştiu că am fost ocupat în ultima vreme. Şi seara trecută nu am apucat nici măcar să te întreb dacă ai avut o zi bună. M-am simţit prost din cauza asta.

— Ocupat? Pot număra discuţiile pe care le-am avut de când ne-am mutat pe degetele de la o mână.

Furia rămâne pură şi roşie, ca băuturile de aseară. Are vreo idee cum a fost viaţa mea de când ne-am mutat aici? Ciudat că-l interesează abia acum, când am început să mă descurc.

Prea puţin, prea târziu.

— Eu doar... Uau. Nu ştiam...

— Ce nu ştiai, tată? Că mutarea asta o să fie dificilă pentru mine? Tu vorbești serios?

— Hai să...

— Hai să ce, tată? Să vorbim despre asta mai târziu? Sigur, bună idee.

Împing farfuria pe blat, mă abţin să nu i-o arunc tatei în faţă şi ies din bucătărie trântind uşa după mine.

— Probleme în paradis?, întreabă Theo.

Normal, chiar atunci coboară scările, în timp ce eu urc câte două trepte deodată, în salturi. Tremur de furie, vibrez în ritmul ei. Am un gust amar în gură, de fiere. Îmi imaginez o ţintă nouă, pumnul meu atingând falca lui Theo. Să-i distrug faţa aia drăguţă.

— Du-te dracului, îi spun.

Dă din umeri, neimpresionat.

— Nu-ţi stă rău furioasă, să ştii.

* * *

Mai târziu, la Book Out Below!, beau ceai şi mă joc *Candy Crush* pe telefon. Doar doi clienţi până acum, dintre care unul a fost un nesimţit care a făcut poză la o carte pe care voia să o cumpere de pe internet. E după-amiază târziu, aproape seară, şi mă simt plictisită şi singuratică, când, dintr-odată, se aude clopoţelul: un client nou. Ridic brusc capul, deja un reflex bine întipărit, şi tresar surprinsă.

Caleb.

Băiatul cu tricou gri, care a urcat pe Kilimanjaro. Cel pe care l-am văzut scriind sms-uri la petrecere. Cu excepţia lui Liam, niciun coleg de la şcoală nu a mai păşit în librăria asta până acum, nici măcar Dri, deşi mi-a promis că mă vizitează. Şi tocmai ce i-am spus lui CN unde lucrez, dimineaţă. Aşa că nu e nevoie de cine ştie ce puteri de deducţie ca să înţeleg că el trebuie să fie, în sfârşit în faţa mea. Inima mi se strânge. Deci ea este persoana în faţa căreia m-am confesat în ultimele două luni. Aştept să mă cuprindă dezamăgirea, însă nu se întâmplă asta.

În schimb, mă simt dezorientată, ca şi cum i-aş fi cerut cuiva indicaţii, dar aş fi uitat să-l ascult şi acum realizez că mă simt la fel de pierdută. Mi-e greu să-mi imaginez cuvintele lui CN ieşind din gura acestui tip. E atrăgător, chiar sexy, dar într-un mod normal, obişnuit. Generic. O variantă de rege al balului pe care o găseşti în orice liceu din America. Fără nimic special. Ce să-i spun? Să mă prezint? Să fac pe proasta? Să mă prefac că asta e doar o coincidenţă imensă?

Poartă același tricou gri ca și ieri-seară și ca în prima zi de școală, când l-am aplaudat pentru că s-a cățărat pe un munte. Probabil că i s-a făcut milă de mine, probabil că a simțit că am nevoie de ajutor, din moment ce nu eram în stare să găsesc nici măcar sala de curs. Sper măcar că nu a observat smocul de iarbă pe care-l aveam lipit de turul pantalonilor.

Nu pot să cred.

Tipul cu tricou gri, cel care a urcat pe Kilimanjaro.

— Bună, Liam este aici?, mă întreabă, zâmbindu-mi complice, ca și cum am ști amândoi care e poanta, deși toată situația asta nu mi se pare cine știe ce amuzantă – dar jenantă.

De asta nu a vrut să ne întâlnim până acum? Pentru că știa că o să fie o întâlnire atât de penibilă și de aleatorie?

— Ăă, nu, îmi pare rău. Nu lucrează astăzi.

Jessie, ăsta e CN. Poți mai mult.

— Aha. Am impresia că telefonul meu este la el. Mi l-am pierdut aseară, la petrecere. Ești la Wood Valley, nu?

— Da. Eu sunt Jessie, îi spun, întinzându-i mâna, într-un mod prea oficial, îmi dau eu seama o clipă prea târziu.

Are degetele lungi și pielea uscată, iar felul în care îmi strânge mâna este ușor feminin. Nu prea se potrivește cu vocea.

— Caleb. Îmi pare bine.

— Și mie, îi răspund zâmbind, încercând să-i transmit din priviri lucrul pe care nu am curajul să i-l spun prin viu grai: *știu că ești tu.*

Jucăm un joc ciudat, dar nu mai ciudat decât să ne scriem mesaje anonime.

— Și, cum îți place până acum? Școala, adică.

— S-ar putea spune că încă încerc să mă obișnuiesc.

— A, da, mișto, mișto...

Caleb se întoarce, pregătit să plece (o fi și el la fel de nervos ca mine?), și, dintr-odată, simt o nevoie disperată să-l fac să rămână, să rămânem conectați. Simt că deja am stricat totul. Nu a fost nevoie decât de treizeci de secunde de discuție față în față.

Să-l întreb despre Tanzania? Acolo e Kilimanjaro, nu?

— Vrei să ieșim la o cafea cândva?

Chiar am spus asta? Cu voce tare? Respiră adânc. Ia-o încet.

— Vreau să spun... încerc doar să-mi fac prieteni noi, atâta tot.

Pare surprins, înclină capul ca și cum ar încerca să mă vadă mai bine. Mă măsoară din cap până-n picioare și nici măcar nu o face într-un mod subtil.

Toată treaba asta e vag insultătoare.

Nu mai am nicio îndoială că ar trebui să ne rezumăm la mesaje online.

— Sigur, de ce nu? Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? întreabă, cu un rânjet misterios.

Aceeași întrebare pe care i-am pus-o și eu ieri. Sunt gata să răspund, am un milion de lucruri de spus, dar se pare că era o întrebare retorică, pentru că el deja a ieșit pe ușă.

CN: cum a fost la muncă?

Eu: Frumos din partea ta să mă vizitezi.

CN: amuzant.

Eu: Nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi.

CN: ?

Eu: ?

CN: ok, să trecem peste asta. am petrecut atât de mult timp cu Xbox-ul meu astăzi încât m-am plictisit. #n-aşficrezutniciod atăcăaceastăzivaveni

Eu: Ai bătături în palme?

CN: n-o să fac gluma evidentă. nu-i aşa că eşti mândră de mine?

Deci aşa o să procedăm. Ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Poate că e mai bine aşa. Poate că CN/Caleb a avut tot timpul dreptate: este mai bine să ne scriem.

Vorbitul faţă în faţă? Prea supraapreciat.

Capitolul 20

— Poemul ăsta e nesimțit de lung, spune Ethan. Şi e cam enervant și complicat. Nu reușesc să deosebesc vocile între ele.

Suntem la Starbucks, la acelaşi Starbucks, pe care îl consider acum al nostru, lucru pe care nu l-aș recunoaște față de Ethan într-un milion de ani. Beau din cafeaua cu lapte pe care mi-a cumpărat-o fără să mă întrebe dacă vreau, la fel ca săptămâna trecută. Și-a amintit chiar că îmi place foarte fierbinte. A fost atât de nonșalant, a comandat, a scos un card de credit din portofel, încât nici măcar nu m-am simțit prost că nu m-am oferit să plătesc. Poate că data viitoare o să spun ceva de genul „Mă ocup eu" sau „Fac eu cinste". Sau poate că nu.

— Sunt de acord. Adică, eu scriu poezii îngrozitoare, dar măcar eu scriu cu propria voce. Sunt cine sunt cine sunt. Indiferent dacă-mi place sau nu.

— Un trandafir e un trandafir e un trandafir. Jessie e Jessie e Jessie.

— Nu-mi spune că ai citit Gertrude Stein*?, întreb.

Mamei îi plăcea mult Stein, așa că, atunci când s-a îmbolnăvit, asta îi citeam. În primul rând din *Autobiografia lui Alice B. Toklas*, dar și poezie. Așa am aflat despre „Emily cea sacră", un poem liniștitor ca un cântec de leagăn, din care face parte versul „un trandafir e un

* Gertrude Stein (1874-1946) a fost o celebră romancieră, poetă, dramaturgă și colecționară americană. Stein a devenit celebră în 1933, după apariția unui volum de memorii intitulat *Autobiografia lui Alice B. Toklas*, scris din perspectiva partenerei ei de viață, Alice B. Toklas (n.t.).

trandafir e un trandafir". Nu e un vers din Shakespeare, cum aş fi spus dacă ar fi trebuit să ghicesc.

Alte lucruri pe care le-am aflat: chimioterapia te orbeşte. Îţi fură părul şi te orbeşte. Mama nu mai putea nici măcar să citească spre sfârşit.

Un trandafir e un trandafir e un trandafir.

— Nu foarte mult. Doar *Toklas*. Că tot veni vorba despre a scrie cu vocea altcuiva.

Cum găseşte timp să citească totul? Dacă nu aş fi insistat să lucrez şi eu la proiect, sunt convinsă că *ar fi putut* lua 10 de unul singur. De fapt, dacă stau şi mă gândesc mai bine, s-ar putea ca nota să fie mai mică din cauza mea.

— Mama era profesoară de engleză la o facultate în Chicago şi îi plăcea să citeze din Gertrude Stein. Îi spunea G.S., ca şi cum ar fi fost prietene. De fapt, când a împlinit patruzeci de ani, eu şi tata i-am cumpărat o ediţie originală din *Pământul e rotund*. E o carte bizară, pentru copii. Ce ciudat că mi-am amintit chestia asta acum...

Mă uit pe fereastră, încercând să-mi regăsesc echilibrul. Nu vorbesc cu nimeni despre mama, nici măcar cu Scarlett. În niciun caz cu tata. Să vorbesc despre ea e ca şi cum aş recunoaşte că ea nu mai este, un salt în necunoscut. Înseamnă să recunosc ceea ce e de neconceput.

Dar vorbim despre Gertrude Stein, ceea ce înseamnă că vorbim despre mama, aşa că, nu ştiu, cuvintele parcă s-au rostit singure.

Ethan se uită la mine, parcă aşteptând un semnal. Realizez că nu îl deranjează tăcerea. Pe el nu îl deranjează nimic.

Ethan e Ethan e Ethan.

— Voiam să-ţi spun că îmi pare rău pentru mama ta. Oamenii vorbesc pe aici... Mă rog, e de căcat. Ştiu că asta e foarte departe de adevăr, dar aşa este, e de căcat că oamenii mor şi nu putem face

nimic să oprim asta. Da, voiam doar să-mi fac curaj şi să-ţi spun că îmi pare rău.

— Mersi, răspund, cu nasul în cana de cafea.

Nu sunt destul de curajoasă să-l privesc în ochi. Nu ştiu ce aş vedea acolo: milă sau empatie. Dar o să trec şi „curajos" pe lista mea secretă de calităţi ale lui Ethan, pe lângă „sincer" şi „corect". Pentru că aşa este, e de căcat, iar el este prima persoană care-mi spune asta. Toată lumea de la FDR a mormăit câte-un „condoleanţe", probabil pentru că aşa le-au spus părinţii că trebuie să facă, şi toţi erau uşuraţi în mod evident după ce pronunţau cuvântul. Au bifat căsuţa, puteau trece mai departe, chiar dacă eu nu puteam. Nu îi învinovăţesc. Moartea face totul ciudat.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta. Doar că urăsc felul în care, atunci când se întâmplă aşa ceva, oamenii se prefac că nu s-a întâmplat nimic, pentru că este penibil şi înspăimântător şi ei nu ştiu ce să spună. Dar să nu ştii care e cel mai bun lucru de făcut nu e o scuză ca să nu faci nimic. Deci...

— Deci, răspund.

Îndrăznesc: îl privesc în ochi.

— *„Am să-ţi arăt spaima într-un pumn de ţărână."*

— Aha, deci nu sunt singurul tocilar care învaţă *Tărâmul pustiit* pe de rost. Prima parte se cheamă „Îngroparea morţilor", ştii?

— Ştiu.

Zâmbesc, pentru că îmi place Ethan şi felul în care nu îi este teamă de nimic, cu posibila excepţie a somnului. Şi un zâmbet este, din anumite puncte de vedere, un alt mod de a spune mulţumesc.

— Normal că ştii, răspunde, zâmbindu-mi la rându-i.

***

O oră mai târziu, suntem tot aici. Tema pentru săptămâna asta este gata de mult, o pagină plină cu referințe repetate ale lui T.S. Eliot la țărână, așa că acum doar pierdem timpul, trăncănim. Poate că vom deveni prieteni cu adevărat, nu doar parteneri de studiu.

— Nu mi-ai spus ce părere ai despre Oville, spune Ethan după ce-și umple cana cu cafea pentru a treia oară.

Îi place cafeaua neagră, fără mofturi. Cafeină pură, fără complicații.

— Sincer? Ați fost fantastici. Sunteți toți foarte talentați.

Dacă m-ar chema Gem sau Crystal, probabil că aș fi fost mai inteligentă și m-aș fi prefăcut că sunt indiferentă. În schimb, m-am transformat într-o admiratoare înfocată. Dar nu contează. Au fost indiscutabil foarte buni.

— Mi-aș dori să cântăm în casa mea de oaspeți, să nu dăm concerte, dar se pare că nu e decizia mea. Asta făceam înainte...

O spune de parcă „înainte" începe cu majusculă. Înainte și După.

— Înainte de ce?

— De nimic. Adică înainte ca Liam să intre în formație. El ia lucrurile foarte în serios, vrea o carieră muzicală adevărată, pe când eu vreau doar să cânt niște muzică și să pierd vremea.

Ethan folosește un bețișor ca să amestece în continuu cafeaua, un obicei fără sens, pentru că nu e nimic în cană care să trebuiască amestecat.

— Ai trac?

Se gândește o clipă, ca și cum i-aș fi pus o întrebare importantă, care merită un răspuns precis.

— Nu chiar. Doar că mă simt, nu știu cum să explic, mai singur atunci când lumea se holbează la mine. E o treabă care mă izolează de lume. Și este epuizant.

— Aveam impresia că majoritatea artiştilor simt exact invers. Că scena e singurul loc unde nu se simt singuri. Toată lumea vrea să fie tipul de pe scenă.

Ethan ridică din umeri.

— Când sunt spectator la un concert şi este aglomerat şi nu mă bagă nimeni în seamă şi rămân doar eu şi muzica... *atunci* nu mă simt singur. Cred că sunt cam mizantrop.

— Serios? Spune-le asta tuturor celor de la Wood Valley.

— Poftim?

Oare chiar nu-şi dă seama că toate fetele din şcoală îl doresc? Că oamenii *stau la coadă* ca să îi vorbească?

— Ei haide, în pauza de prânz parcă ai avea un harem în jur.

Din nou, spun prea multe. Serios, am nevoie de lecţii ca să învăţ să flirtez.

— A, nu, asta nu are nimic de-a face cu mine. Este din cauză... Nu contează. Poveste lungă.

Vreau să îi răspund: *„Am tot timpul din lume"*, dar îmi dau seama că lucrurile sunt foarte clare pentru el. Când vrea să vorbească, o face. Când nu vrea, nu vrea. Nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să insist.

— Cine vă scrie versurile?

Ce vreau să întreb, de fapt, este cine a scris „Fata pe care nu o cunoaşte nimeni", dar nu vreau să recunosc că ştiu toată discografia Oville. Dri mi-a trimis toate piesele lor, însă asta e piesa pe care am ascultat-o încontinuu, de atât de multe ori, încât aş muri de ruşine dacă ar afla cineva. La magazin, Liam a cântat doar refrenul, care e simplu, contagios şi înşelător, pentru că restul melodiei este ceva complet diferit. Meditativă, minunată, disperată.

Un poem, de fapt. O elegie.

— Depinde de melodie. De obicei, eu. Unele sunt scrise de Liam. A, şi mai e şi tipul ăsta, Caleb, care nu face de fapt parte din formaţie, dar mai pierde vremea cu noi, uneori, şi mai scrie şi el piese.

Ridic brusc capul. Caleb? El o fi scris „Fata pe care nu o cunoaşte nimeni"? Dacă aşa este, totul începe să aibă sens. CN este tipul de persoană care să scrie versuri de neuitat, melancolice, însă nu şi genul care să urce pe scenă şi să le cânte cu voce tare, în faţa publicului.

— Caleb e tipul ăla înalt, nu?

— Da, îl cunoşti?

— Nu cu adevărat. Într-un fel... Am făcut cunoştinţă ieri, la muncă.

— Aha. E prieten bun cu Liam.

Se pare că Ethan ştie că lucrez la librăria mamei lui Liam. Probabil că i-am spus săptămâna trecută, când am menţionat că îl cunosc pe Liam. Sau i-o fi spus Liam? Căcat! Oare au vorbit despre mine? Încep să îmi transpire palmele: mi-i imaginez pe Ethan şi Liam râzând de felul în care am încercat să las impresia că eu şi Liam suntem buni prieteni.

Oare de asta mi-a spus Gem că sunt o târfă? O fi crezând toată lumea că sunt obsedată de Liam? Poate asta crede Liam? Sau Ethan? Sau Caleb?

— Oare o să înţeleg vreodată şcoala asta?, îl întreb pe Ethan.

E obositor să încerc să înţeleg modul în care toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Cel mai bun prieten al meu de aici este CN (sau ar fi momentul să-i spun Caleb?) şi relaţia noastră se bazează exclusiv pe mesaje scrise. Dacă nu ar fi Dri, să-mi povestească istoria completă a tuturor, aş merge din gafă în gafă.

— Nu, spune Ethan. Eu n-am înţeles-o şi-i cunosc pe oamenii ăştia de când eram la grădiniţă. Dar ştii ce am înţeles?

— Ce?

— Nu trebuie s-o înțelegi.

— Nu?

— Nu, deloc.

— Serios?

Învârt bețișorul în cană. Care este goală, ceea ce înseamnă că acum eu amestec aerul într-o cană goală. Trebuie să-mi țin mâinile ocupate. Dorința de a-i atinge părul lui Ethan, sau măcar mâinile, a devenit aproape incontrolabilă. Vreau să-i mușc lobul urechii, care poartă cicatricea unei găuri de cercel. Vreau să-l întreb cum de poate fi totodată atât de cald și atât de rece, cum poate să mă facă acum să mă simt atât de sigură pe mine, ca un prieten adevărat, în vreme ce la petrecere nu a catadicsit să-mi spună mai mult de două silabe, doar acel „bună" indiferent.

— Serios. Cui îi pasă de toți căcănarii ăștia? Unii dintre ei sunt persoane minunate, majoritatea nu sunt și, la sfârșitul zilei, trebuie doar să fii tu însăți. Dacă nu te plac, dă-i în mă-sa.

— Jessie e Jessie e Jessie.

— Exact. Jessie e Jessie e Jessie.

Bine, recunosc: sunt tristă când Ethan se oprește din a-mi rosti numele.

Acasă. Sau, mai precis, în locul în care mănânc și dorm. Pe tava cu capac de sticlă: pui Marbella... sau pui Marsala*, sau ceva care începe cu „M", sparanghel și orez sălbatic.

---

* Puiul Marbella este un fel de mâncare din pui marinat în ulei, oțet, măsline, prune și diverse condimente, fiert apoi la cuptor în vin alb. Marsala este un fel de mâncare din piept de pui acoperit cu făină, sare, piper și oregano, prăjit în unt și servit cu sos de vin Marsala (n.t.).

CN: cum a fost ziua ta?

Eu: minunată, de fapt. a ta?

CN: memorabilă.

L-am văzut o singură dată pe Caleb astăzi. Era sprijinit de dulapul lui, pe culoar. Când m-a văzut, m-a salutat cu telefonul în mână, apoi i-a șoptit ceva tipului care stătea lângă el, un băiat de-a doișpea care avea tenul pâslos al unei marionete Muppet. Presupun că salutul lui cu telefonul înseamnă ceva de genul: *„Haide să vorbim pe telefon, nu față în față"*. Oricum, nu a mai spus nimic care să indice că ar vrea să transformăm sugestia mea de a ieși la o întâlnire într-o realitate. Dar, treizeci de secunde mai târziu, telefonul meu sună.

CN: trei lucruri: (1) Hendrix este cel mai extraordinar chitarist al tuturor timpurilor. mai bun chiar și decât Jimmy Page. (2) câteodată, când ascult muzică, simt că trupul îmi devine mai ușor. (3) câteodată, când mă joc pe Xbox, nu mai simt nimic.

Eu: Ce-ți place mai mult? Muzica sau Xbox-ul?

CN: aa, bună întrebare. pentru mama, fără îndoială, dulăpiorul cu medicamente este un fel de Xbox, nu? așa că o să spun muzica, pentru că nimic nu mă sperie mai mult decât posibilitatea de a mă transforma în mama.

Eu: şi în realitate?

CN: Xbox.

Cred că este clar că eu şi cu Caleb nu vom discuta niciodată la o masă, cu nişte băuturi calde în faţă, nu ne vom spune niciodată cu voce tare: „CN este Caleb şi Caleb este CN". Şi poate că e mai bine aşa. Poate că am spus deja prea multe lucruri înspăimântătoare în mesaje şi, ştiind tot ce am recunoscut deja, cu câtă sinceritate ne-am scris, vorbitul faţă în faţă a devenit imposibil.

Este trist totuşi, pentru că am început să apreciez genul lui special de atractivitate. Să stau faţă în faţă cu el nu m-ar face să mă simt atât de emoţionată, ca atunci când mă întâlnesc cu Ethan. Caleb este ca o pictură mai fadă, mai simplă, mai bine echilibrată. Ca pereţii alb-pe-alb ai lui Rachel.

Eu: Ziua ta a fost memorabilă? Memorabilă = bună? Sau memorabilă = rea?

CN: bună. ce-ai găsit pe tavă în seara asta?

Eu: Nişte pui fandosit. Şi la tine? Să nu-mi spui că iar ai mâncat sushi? Încep să-mi fac griji că o să te otrăveşti cu mercur.

CN: mama a gătit, de fapt, ceea ce este... ciudat. a fost bun totuşi. macaroane cu brânză. era felul meu favorit de mâncare când eram mic. se pare că încă este.

Eu: Frumos din partea ei.

CN: a încercat să-și ceară scuze. ca și cum știe că a fost absentă.
Eu: Ți s-a părut că este, știi tu, lucidă?

CN: greu de spus, dar cred că da. o să-mi dau voie să cred asta. cel puțin pentru o seară.

Eu: Bine faci.

CN: Și totuși știi care-i primul simptom al intoxicației cu mercur?

Eu: Care?

CN: optimismul.

În noaptea asta, îi visez pe Ethan și pe Caleb, ambii în camera mea, așezați pe divanul meu. Par să fi făcut schimb de tricouri, Ethan îl poartă pe cel gri, iar Caleb, pe cel cu Batman. Niciunul nu vorbește cu mine. Caleb se joacă pe telefon, îi scrie cuiva, poate mie, dar nu mie, cea din cameră, iar Ethan cântă la chitară, pierdut în niște melodii complicate, pierdut ca atunci când se uită pe fereastra bibliotecii. Stau în spatele lor, privindu-i în tăcere și admirându-le cefele foarte diferite, încercând să nu mă simt deranjată de faptul că ei nici nu realizează că sunt și eu aici.

Capitolul 21

— Ce părere aveţi despre o şuviţă roz? Aşa, într-o parte?, întreabă Dri şi-şi trece degetele prin părul castaniu ciufulit.

Stăm afară în timpul pauzei, cu feţele întoarse spre soare ca nişte flori flămânde din desene animate. Acum port ochelari de soare, Dri şi Agnes m-au ajutat să aleg o pereche de ochelari ieftini, şi îi iubesc. Simt că mă transformă, ca şi cum aş fi o altă persoană cu nişte bucăţi pătrate de plastic care-mi acoperă ochii.

— Roz?, întreabă Agnes.

— Roz cu semnul exclamării? Cum poartă P!nk*?, întreb.

— Poate, răspunde Dri. Oricare. Ambele.

— Nu.

Agnes îi vorbeşte direct, nu-i oferă nicio şansă. Un veto pur, exact cum a făcut Scarlett atunci când mă gândeam să-mi pun un piercing în proeminenţa aceea din faţa urechii. De fapt, m-a pus să caut pe Google cum se cheamă acea partea a corpului, spunând că nu mai vrea să mă mai audă vreodată spunând cuvintele „proeminenţa din faţa urechii". N-o învinovăţesc.

Se pare că se cheamă tragus, un cuvânt care sună vag obscen. Nimeni nu ar trebui să vrea să-şi găurească *tragusul.*

— Dar dacă mă vopsesc roz complet? Tot capul.

— Nu ştiu, îi spun. Mie-mi place părul tău aşa cum e.

---

* Alecia Beth Moore, cunoscută sub numele de scenă Pink (uneori scris P!nk), este o cântăreaţă americană, câştigătoare a două premii Grammy (n.t.).

— De ce? De ce ai vrea să-ți faci așa ceva?, întreabă Agnes.

Nici eu și nici Dri nu avem tupeul să-i spunem lui Agnes că părul ei roșu este la fel de artificial pe cât ar fi și cel roz al lui Dri. Totuși roșul lui Agnes pare să se potrivească, pe când rozul ar fi complet inadecvat pentru Dri. Nu e tocmai o linie clară de demarcație între roșu și roz când vine vorba despre culoarea părului.

— Pur și simplu vreau o schimbare.

— Asta e ca atunci când ai vrut să înveți să cânți la ukulele. Vrei doar să fii băgată în seamă, spune Agnes, fără menajamente, dar cu blândețe. Înțeleg.

— Simt că... nu știu, în ultima vreme simt că sunt invizibilă. Ca și cum, cu excepția voastră, nu ar remarca nimeni dacă, de mâine, nu aș mai veni la liceul ăsta, spune Dri, întinzându-se pe spate, privind vastul cer albastru, atât de albastru, încât nu există nici măcar un singur nor.

Mă gândesc să-i spun că CN mi-a spus să mă împrietenesc cu ea, că el a observat cu siguranță cât de tare și de amuzantă este, dar îmi este rușine. Vrea să creadă că prietenia noastră s-a născut în mod absolut natural.

— Sincer, aș da orice să fiu invizibilă. Gem și Crystal nu vor să mă lase în pace.

— Dă-le-n mă-sa, spune Agnes. Și-ar dori ele să fie atât de cool ca tine.

— Nu sunt cool. Sunt exact opusul conceptului de cool.

— Ba ești cool. Acum, că te cunosc, îmi dau seama că ești ceva mai mult decât cool. Reușești cumva să transmiți senzația asta că ești o dură, cineva care este mai presus de toate. Și ești atrăgătoare. În lumea lui Gem, nimeni altcineva nu are voie să fie atrăgătoare.

— Serios? Despre cine vorbim aici?

— Este doar geloasă că te place Liam. Și sincer? Și eu sunt geloasă că te place Liam, spune Dri.

— Liam nu mă place. Pur și simplu lucrez la librăria maică-sii.

— Da, sigur.

— Nu, serios, suntem doar colegi. Şi, ca să fie totul clar, mie nu-mi place de el. Nu în modul ăla, cel puțin.

Sper că Dri mă crede. Am nevoie să mă creadă.

— Atunci ești cu capul. Pentru că e fantastic.

— Te rog să nu-ți vopsești o șuviță roz pentru Liam Sandler, spune Agnes. Nu merită.

Atunci îl văd pe Ethan traversând peluza, cu o cafea în mână, îndreptându-se spre parcare, deși e abia ora prânzului. Şi, ca de fiecare dată când îl văd așa, *„în sălbăticie"*, cum îmi place să spun, simt că am reușit să-l fac să apară prin magie, ca și acum l-am invocat pur și simplu pentru că m-am gândit la el. Şi mă gândeam la el, pentru că asta fac mai tot timpul. Pot să vorbesc despre păr roz sau despre Liam Sandler, dar ce gândesc cu adevărat este *Ethan e Ethan e Ethan.*

Mă întreb unde pleacă și dacă o să se întoarcă la timp pentru ora de literatură. Sper că da. Nu prea vorbim când suntem la școală, dar îmi place să știu că este în spatele meu, că aș putea să mă întorc oricând și să-i zâmbesc, dacă aș îndrăzni. Nu că voi îndrăzni vreodată.

Rahat. M-a prins uitându-mă la el. Sper că e destul de departe încât să nu fi văzut zâmbetul meu adorator. Face semnul păcii spre mine înainte să se urce în mașină.

— Dar Ethan Marks, pe de altă parte...

În sfârșit, le mărturisesc prietenelor mele ce simt. I-am spus lui Scarlett, normal, dar ea nu a fost colega lui de la grădiniță, așa că nu se pune.

Oare ar fi trebuit să fac și eu semnul păcii spre Ethan? Nu, nu e un gest care să-mi iasă mie. E ca „beton armat".

— Serios? Îți place Ethan! Eram prieteni în școala generală, exclamă Dri și mă prinde de mână, plină de un entuziasm de fetiță. Sau poate este doar ușurată că nu-l vreau pe Liam. Înclină capul, gândind cu voce tare.

— Totuși să recunoaștem: nu e cea mai originală alegere. Și...

— Și e un pic defect, spune Agnes.

— Și nu a ieșit niciodată cu nimeni din școala asta. Niciodată, zice Dri și simt o înțepătură în inimă.

Nu că aș fi crezut că am o șansă, dar... Acum mi se pare o imposibilitate tehnică.

— Dar e clar genul care să frângă inimi. Fără nicio îndoială, conchide Agnes.

CN: trei lucruri. (1) când îți citesc mesajele, le aud în cap rostite de vocea ta. (2) dacă aș fi animal, aș fi un lemur. bine, probabil că asta nu e adevărat, dar aveam chef să folosesc cuvântul „lemur" astăzi. și, înainte să o zici tu, da, știu, sunt un ciudat. (3) serios vorbind? mi-ar plăcea să fiu un cameleon, să-mi schimb culorile în funcție de mediu.

Eu: (1) Am văzut *Footloose** (remake-ul, nu originalul) de mult prea multe ori. Dar este atât de emoționant. O LEGE ÎMPOTRIVA DANSULUI. Și se luptă și câștigă. Să leșin, nu alta. (2) Nu sunt tocmai cel mai bun șofer. Toată treaba asta de aici cu „fă la stânga când se aprinde lumina roșie a semaforului" mă sperie. (3) Doar ca să știi, nu mai vreau cafea.

---

* Film american clasic din 1984, refăcut în 2011, despre un adolescent care se mută din Chicago într-un mic orășel în care dansul și muzica rock sunt interzise (n.t.).

CN: bine, nu mai pupi cafea!

Eu: Poftim?

CN: o glumă. din *Seinfeld*?

Eu: Nu e amuzantă.

CN: e doar cafea, relaxează-te.

Eu: Bine.

CN: îmi pare rău, am uitat cât de tare te enervezi când îți spun să te relaxezi.

Eu: Nu mă enervez.

CN: ești nervoasă chiar acum. pot să simt asta în vocea ta virtuală.

Eu: Când îi spui cuiva să se relaxeze, dai de înțeles că ai impresia că este prea susceptibil. Eu nu sunt prea susceptibilă.

CN: uau. înțelegi cam multe dintr-un simplu „relaxează-te". înseamnă doar s-o lași mai moale. sau că nu-i mare lucru. uiți că sunt din California. noi spunem mereu chestii de genul ăsta aici.

Eu: Namaste*.

CN: așa mai vii de acasă. acum nu-mi mai scrie și fugi la oră, o să întârzii.

— Târfo!

Gem ascunde insulta sub un strănut. Am ajuns la ora de literatură și CN are dreptate, am întârziat. Toată lumea e aici, cu laptopurile deschise, privind cum Gem mă acoperă cu înjurături și cu microbi în timp ce mă îndrept spre locul meu.

— Curvo!, strănută Gem din nou, deși nu înțeleg de ce are nevoie de această metodă elaborată de disimulare.

Toată lumea o poate auzi, chiar și doamna Pollack.

— Graso! Urâto! Curvo!

Prefă-te că porți căștile antifonate ale lui Theo. Că nu observi că Crystal, Dri sau Theo te privește. Nu, nu te uita, uită că și Ethan e aici, revenit de oriunde o fi fost, urmărindu-te cu niște ochi plini de milă.

Nimic mai rău decât mila.

Aproape am ajuns. Doar să trec de Gem. Pot face asta.

Dar nu pot face asta. Pentru că, dintr-odată, nasul meu lovește cu un zgomot îngrozitor banca și mă trezesc întinsă pe podea, cu burta lipită de parchet. Capul meu e acum la doar câțiva centimetri distanță de converșii lui Ethan.

— Te simți bine?, mă întreabă.

Nu-i răspund, pentru că nu știu dacă mă simt bine. Sunt întinsă pe jos, mă doare toată fața, mult mai rău decât atunci când Liam m-a

---

* *Namaste* este o formulă de salut folosită inițial în zona Indiei, constând dintr-o ușoară plecăciune, cu palmele lipite în dreptul pieptului (n.t.).

lovit cu tocul chitarei, şi toată clasa se uită la mine. Gem şi Crystal râd fără reţineri, hohotind ca nişte vrăjitoare din desene animate, şi mie îmi este teamă să mă ridic. Nu-mi dau seama dacă îmi curge sânge din nas, dacă nu cumva sunt întinsă într-o baltă de sânge la picioarele lui Ethan. Dar ştiu că fundul meu este întins pe parchet ca o lingură de unt în tigaie, într-un unghi nerecomandat privirii, în special nu a lui Ethan.

Slavă Domnului că mă doare atât de tare. Durerea alungă senzaţia de umilinţă.

Gem mi-a pus piedică. Normal că a făcut-o. Sunt atât de proastă, merit să fiu aici, mirosind podeaua.

Ethan se apleacă şi îmi întinde o mână, ca să mă ajute să mă ridic. Respir adânc. Cu cât mă ridic mai iute, cu atât se va termina mai repede toată povestea. Ignor mâna lui Ethan. Nu mă pot gândi la ceva mai îngrozitor decât să-l umplu de sânge, nimic mai rău decât ca ăsta să fie felul în care ne atingem prima dată. Mă sprijin de podea, pe ea mă pot bizui. Uşor, reuşesc să mă ridic în fund, apoi în picioare şi, ca o *grasăurâtăcurvă* ce sunt, mă prăbuşesc pe scaun. Nimic graţios în mişcările mele.

— Îmi curge sânge?, îi şoptesc lui Dri.

Dă din cap, însă privirea ei şocată îmi spune că ceea ce s-a întâmplat este exact atât de îngrozitor şi de ruşinos pe cât îmi imaginez. Ba nu. Mai îngrozitor.

— Vrei să mergi la cabinetul medical?, mă întreabă doamna Pollack, aproape în şoaptă, ca şi cum nu ar vrea să atragă şi mai mult atenţia asupra mea.

— Nu, îi răspund, deşi aş da orice pentru o pungă cu gheaţă şi o aspirină.

Doar că nici nu-mi pot imagina cum ar fi să mă ridic din nou, să

trec pe lângă Gem şi apoi pe culoar. Să aud râsetele din spate imediat ce se închide uşa clasei. *Nu, mulţumesc.*

— Bine. Atunci, înapoi la *Crimă şi pedeapsă*, spune doamna Pollack, făcând linişte în clasă.

Îl simt pe Ethan în spatele meu, dar nu mă pot întoarce, nu pot rosti nici măcar un „mulţumesc" deplorabil, pentru că nu ştiu cum arată faţa mea şi mi-e teamă că voi începe să plâng.

Aşa că ţin capul aplecat. Ca şi cum aş avea puterea de a deveni invizibilă atât timp cât evit să-i privesc pe ceilalţi în ochi. *Nimic de văzut aici.* Mă gândesc la CN, cum vrea să devină un cameleon, să se piardă în fundal. Reuşesc cumva să rezist toată ora, cu ochii ţintiţi pe banca din faţa mea. Cineva a sculptat în lemnul băncii cuvintele *„Axel iubeşte Fig Newtons***"*. Serios? Cineva a vandalizat banca doar ca să-şi mărturisească dragostea faţă de nişte prăjituri? Dacă nu cumva a existat cândva un elev pe nume Fig Newtons. Ceea ce nu ar fi imposibil, având în vedere că sunt trei Hannibal, doi Romeo şi doi Apple. Imediat ce sună clopoţelul îmi iau ghiozdanul şi mă îndrept spre ieşire. Nici măcar nu o aştept pe Dri.

— Jessie, putem sta un pic de vorbă?, întreabă doamna Pollack exact când eram pe punctul să evadez.

— Acum?

Vreau să ies, să plec cât mai departe de toţi oamenii ăştia, să găsesc un loc unde să fiu singură şi să plâng, de preferinţă cu un pachet de gheaţă pe nas. Încerc să mă concentrez asupra lui Axel şi a iubirii sale pentru Fig, am scris o întreagă poveste tragică de dragoste în imaginaţia mea, însă nu reuşesc. Mă bântuie cuvintele lui Gem. *Târfă. Curvă. Grasă. Urâtă.* Ca nişte versuri de melodie, săpate adânc

---

* Fig Newton este numele comercial al unui desert umplut cu cremă de smochine (n.t.).

în creierul meu. Sună bine chiar și când le repet întruna: *Târfă. Curvă. Grasă. Urâtă.* Poate că ar trebui să ofer aceste versuri băieților de la Oville.

— Da, dacă nu te superi.

De fapt, chiar mă supăr. Mă supăr foarte tare, dar nu găsesc nicio cale să spun asta cu voce tare. Doamna Pollack mă invită să mă așez pe un scaun din fața clasei, așa că mă așez și aștept să iasă restul elevilor. Theo. Crystal. Gem. Dri. Observ că Ethan ezită o secundă, parcă încercând să se decidă dacă să spună ceva (mie sau doamnei Pollack?), însă se răzgândește, bate cu cartea din mână în scaunul pe care stau, ca și cum mi-ar transmite un mesaj secret, și iese și el. Acum sunt doar eu și fața ei îngrijorată și nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta decât să pot trece de următoarele șase minute fără să plâng. *Te rog, Doamne,* îl implor, deși nu m-am lămurit încă ce relație am eu cu Dumnezeu, *te rog, dă-mi putere să termin conversația asta fără să mă fac de râs mai mult decât am făcut-o deja.*

Aici nu mă pot holba la declarația de dragoste a lui Axel, dar mă holbez în schimb la un portret al lui Shakespeare, un bărbat care poartă guler bufant, cu un citat dedesubt: *„A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea**".

Nu, de fapt nu asta e întrebarea. „A fi" este singurul lucru care nu depinde deloc de noi.

— Nu am făcut nimic, spun, deși realizez că nu are niciun sens.

Nu e supărată pe mine, este clar că eu sunt victima, dar aleg să fiu furioasă, ca să nu plâng. Furia e mai puțin umilitoare. Furia e mai potrivită pentru felul în care mă percepe Agnes: dură și indiferentă.

Doamna Pollack își trage un scaun și se așază cu fața spre spătar. Și ea vrea să fie cool și nonșalantă. Ca și cum s-ar crede elevă, nu profesoară.

---

* William Shakespeare, *Hamlet, Prinț al Danemarcei,* traducere de Ion Vinea, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955 (n.t.).

— Voiam să văd cum îți merge. Dacă vrei să discutăm despre ceva.

— Nu. M-am împiedicat. Se mai întâmplă.

Îmi șterg nasul cu mâna. Ochii îmi sunt plini de lacrimi, dar încă nu m-au trădat scurgându-mi-se pe obraji. Așteaptă pe marginea prăpastiei. Dacă o să-mi scriu vreodată autobiografia, așa o să-i spun: *Pe marginea prăpastiei.*

— Să te muți la o școală nouă poate fi dificil.

— Sunt bine.

— Și nu-mi place s-o spun, dar fetele, în special, pot fi foarte crude la această vârstă.

— Sunt bine.

— Nu sunt sigură ce aș putea face. Pot să vorbesc cu directorul Hochman. Avem o politică de toleranță zero față de violență.

— Sunt bine.

— Dar am impresia că lucrul ăsta nu ar face altceva decât să complice situația. Tatăl lui Gem este un sponsor important al școlii și...

— Serios, sunt bine.

Se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva. Ce vrea de la mine?

Târfă. Curvă. Grasă. Urâtă.

— S-a întâmplat ceva între voi două? Ceva care să o fi făcut să-ți spună toate acele lucruri? Încerc doar să înțeleg, îmi spune, și își sprijină bărbia pe perna formată din brațele ei sprijinite pe spătarul scaunului.

Ca și cum ar încerca să spună: *„Doar pălăvrăgim ca între fete, nu-i nicio problemă”.*

— Mă întrebați dacă am făcut ceva care să justifice faptul că Gem mi-a pus piedică și că mi-a spus că sunt târfă, curvă, grasă și urâtă? Serios? Asta mă întrebați?

Uit că femeia asta e responsabilă pentru o şesime din media mea generală, că mă poate împiedica să obţin o bursă de merit la facultate. Ar trebui să fiu amabilă, însă simt cum mă cuprinde furia şi nu pot să-i rezist. Este o reacţie naturală.

— Nu am vrut să spun... Îmi pare rău, încerc doar să înţeleg.

Acum arată ca şi cum aş fi nedreptăţit-o, ca şi cum e pe punctul să izbucnească în lacrimi. Ca şi cum ea este cea care şi-a spart nasul în faţa întregii clase.

— Răspunsul este nu. Nu m-am atins de niciun tip din şcoala asta. De fapt, nu m-am atins niciodată de niciun tip, nicăieri. Nu că asta ar fi justificat reacţia unei colege de a-mi spune curvă sau târfă. Cât despre partea cu grasă şi urâtă? Presupun că asta e subiectiv.

Dacă nu aş fi fost atât de supărată, aș fi profitat de ocazie ca să mă bucur de faptul că, pentru prima dată, am găsit exact cuvintele pe care le căutam. Dar nu sunt în stare să mă bucur. Simt că vreau să fug în lume.

— Aveţi nevoie de IMC-ul* meu? Sunt convinsă că putem rezolva cumva.

— Nu asta am vrut să spun. Nu am vrut să...

— Am terminat aici, da?, întreb.

La dracu' cu toate.

Nu e ca şi cum aş fi avut vreo şansă să iau note extraordinare la Wood Valley. Şi sunt destul de sigură că bursa de merit este doar un vis. Cel puţin un mister a fost rezolvat: Gem poate spune şi face orice pentru că tatăl ei a mituit administraţia şcolii. Bănuiesc că e doar unul dintre beneficiile fraudei fiscale.

* Indicele de masă corporală (IMC) este un indicator statistic pentru masa unei persoane raportată la înălţimea persoanei respective (n.t.).

— Încerc doar să ajut cumva, spune ea. Nu vreau să înrăutățesc situația...

Dar nu mai aud restul predicii doamnei Pollack, pentru că deja am ieșit pe ușă.

Capitolul 22

Capul în pământ. Mai am câţiva metri până la maşină. *Jessie, poţi s-o faci.* Zece metri. Mâinile îmi tremură, dar le ţin în buzunar ca să nu vadă nimeni. Îmi continui drumul. *Nu se uită nimeni la tine*, îmi spun. *Nimeni nu te vede.* Cinci metri. *Aproape am ajuns.* O să mă urc în maşină, o să bag cheia în contact, voi pleca şi nu mă voi opri până când nu se aprinde martorul pentru benzină. Mă voi îndrepta spre est, voi găsi autostrada spre Chicago. Voi ajunge la Scarlett exact la ora când mama ei pune pe masă celebrul ei kimchi*.

— Hei, eşti bine?

Îi văd pantofii înainte să-i văd faţa, cureaua chitarei peste piept, dar asta doar pentru că nu vreau să mă uit mai sus şi să-l privesc în ochi. Liam este ultima persoană din lume pe care vreau să o văd acum, poate cu excepţia îngrozitoarei lui prietene. Dar măcar dacă aş fi văzut-o pe Gem, aş fi găsit o cale să o fac să sângereze. Aş fi zgâriat-o cu unghiile. I-aş fi spart nasul ăla creat pe cale chirurgicală, cu o valoare exprimată în cel puţin şase zerouri. I-aş fi distrus dinţii ăia din porţelan.

— Te rog. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

Lacrimile seamănă, într-un fel, cu urina. Nu poţi să te ţii pentru totdeauna. Maşina mea e la cinci metri distanţă. Câţiva paşi şi pot să plec şi să mă duc să plâng undeva, fără să ştie nimeni. Abia aştept să trec graniţele statului.

---

* Kimchiul este o garnitură tradiţională coreeană picantă, acră şi sărată, preparată din varză, ridichi şi alte legume, asezonate cu condimente şi mirodenii alese (n.t.).

Îmi imaginez indicatorul: „PĂRĂSIȚI STATUL CALIFORNIA"

— Ei, așteaptă. Ce s-a întâmplat?, întreabă Liam și îmi pune mâna pe umăr, oprindu-mă.

Dau din umeri, însă mă ține strâns.

— Vrei să sun pe cineva? Sau te pot ajuta altfel?

— Nu. Știi ce vreau să faci? Vrea ca tu și prietena ta să mă lăsați dracului în pace.

Sunt furioasă. Poate nu pe Liam, dar asta nu e relevant în momentul ăsta. Atacurile lui Gem și ale lui Crystal erau mai subtile și mai stupide, ținte erau hainele sau stickerele cu tatuaje de pe laptop. Nu mă afectau. Acum, pentru că am vorbit două minute cu Liam la o petrecere, au devenit ceva cu totul și cu totul diferit. Îmi pare rău, dar discuțiile astea mărunte nu merită. Clar nu merită.

Închid ochii și, pentru o clipă, joc jocul care mă calmează uneori: *ce aș fi făcut acum dacă aș fi fost în Chicago și nu ne-am mai fi mutat?* Aș fi la ședința de redacție a ziarului școlii sau poate la cea a anuarului, decupând fotografii și alegând fonturi. Nu aș fi fost fericită, asta nu. Dar nici nu m-aș fi simțit așa.

— Despre ce vorbești?

Liam pare confuz. Mă întreb dacă nu cumva e cam prostuț. Dri spune că el și Gem sunt împreună de șase luni, respectiv cu cinci luni și douăzeci și nouă de zile mai mult decât ar fi avut nevoie ca să-și dea seama că prietena lui e o vacă nesimțită.

Liam îl dă jos pe Earl de pe umăr și-l sprijină de o mașină. O Tesla. Serios, un oarecare puști de la Wood Valley conduce o Tesla. Cine dracu' sunt oamenii ăștia?

— Las-o moartă. Te rog, lasă-mă în pace. Faptul că-mi vorbești nu mă ajută deloc, ba din contră.

— Nu înțeleg.

— Vrei să știi de ce sunt supărată? Du-te și întreab-o pe Gem, îi răspund, reușind în sfârșit să mă apropii de mașină.

— Stai... Poți să lucrezi astăzi?

Normal că nu plec astăzi spre Chicago, nici cu mașina, nici cu avionul. Nu voi vedea niciun indicator, nici real și nici metaforic. Evadarea este doar o fantezie. Mai întâi ar trebui să fac economii. Momentan nu am bani nici măcar pentru un plin de benzină.

Mă dezumflu. Nu voi fugi, nu mă voi ascunde.

Asta este viața mea, chiar asta, aici.

Aici.

— Da, voi fi acolo.

Mă urc în mașină, bag în marșarier și plec de acolo, atât de rapid, încât e posibil să fi lăsat urme pe asfalt.

Aștept până când școala abia se mai vede în oglinda retrovizoare, abia apoi izbucnesc în hohote de plâns.

CN: m-am uitat ieri la *Footloose*. ambele versiuni. în cinstea ta.

Eu: și?

CN: nu au niciun sens. nu poate nimeni să emită o ordonanță locală împotriva dansului. asta ar fi o restricție a libertății noastre de expresie garantată prin constituție. ca să nu mai zic de toată treaba cu separația bisericii de stat.

Eu: Of.

CN: și chiar dacă reușesc să las deoparte imposibilitatea de a crede în acest element MAJOR al intrigii... ei bine...

Eu: CE?!?!

CN: nu sunt nişte filme prea bune.

Eu: O, nu, dar spune-mi ce crezi cu adevărat...

CN: dar mi-a plăcut ideea că ţie îţi plac filmele astea. are sens ce spun?

Eu: Nu prea, dar e de-ajuns. Am o zi de căcat. Mă gândesc să fug înapoi în Chicago.

CN: NU!

Eu: Ha. Îmi place când foloseşti majuscule. Ziua ta cum a fost?

CN: mama a zăcut toată ziua pe canapea. i-am adus prânzul, nici nu s-a atins de el. este plecată atât de departe, încât nici nu mă poate privi.

Eu: Îmi pare rău, aş vrea să te pot ajuta cumva. Dar tatăl tău?

CN: se gândeşte să o trimită la dezintoxicare, dar, sincer, nu medicamentele sunt adevărata problemă. adică, sunt şi medicamentele de vină, dar sunt mai mult un simptom decât problema în sine.

Eu: Ce vrei să spui?

CN: a pierdut un copil. nu prea poţi să-ţi revii din aşa ceva.

Eu: Dar încă te are pe tine.

CN: de ce a fost ziua ta atât de rea?

Eu: Nimic important. Doar una din zilele alea...

CN: să nu pleci din LA. te rog. nu ai cum. promiţi?

Mă opresc. Ce poate însemna o promisiune faţă de Caleb? Am trecut peste faptul că mi-a respins oferta de a ieşi la o cafea, că s-a retras şi mai tare în carapace, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Totuşi aş minţi dacă aş spune că refuzul încăpăţânat de a ieşi cu mine, în persoană, nu m-a rănit.

Şi, din nou, astăzi nu m-a salutat pe culoar. Doar un alt salut cu telefonul.

Îmi spun că este doar speriat că ar putea să distrugă conversaţia noastră nesfârşită, dar eu îmi spun multe lucruri pe care nu le cred cu adevărat.

Aşa că mint.

Eu: Promit.

Când ajung la muncă, mama lui Liam este la casă. Sunt extrem de

ușurată că nu trebuie să dau ochii cu Liam. În loc de bună ziua, îmi înmânează o cutie cu cărți și mă roagă să le aranjez pe rafturi.

— Sigur!, îi răspund, examinând cărțile din cutie.

O mulțime de ghiduri financiare. *Cum să devii miliardar peste noapte. Cum să stăpânești piața. Bani, acum!* Mă îndrept spre raftul pe care mama lui Liam a pus eticheta „ÎMBOGĂȚEȘTE-TE ACUM!" și încep să aranjez cărțile în ordine alfabetică, după autor. Sunt tentată să iau o carte pentru tata, dar apoi îmi amintesc că (1) nu ne mai vorbim și (2) tata ar putea să scrie o astfel de carte, deși cred că ar fi cam scurtă: *Căsătorește-te cu cineva bogat.*

— Îmi place că ești plină de energie, îmi spune mama lui Liam după ce termin rapid de aranjat cărțile.

Acum aș face orice ca să stau ocupată, să nu mă gândesc la ce mi s-a întâmplat dimineață. Îmi zâmbește cu zâmbetul lui Liam. Lucrez aici de câteva săptămâni, dar tot nu am reușit să țin minte cum o cheamă. Pentru mine, ea este mama lui Liam sau, uneori, doamna Sandler. Fac pariu că dacă ar fi să mă întâlnesc cu ea în altă parte, în afara librăriei, nici măcar nu aș recunoaște-o. Seamănă mult cu mamele din Chicago: părul aranjat simplu, se îmbracă în stilul cât mai comod și eficient, dar nu pentru a fi, neapărat, atrăgătoare. Ca o mamă reală, nu ca o actriță la pensie.

Încerc să mă gândesc la zâmbetul lui Caleb, dar nu cred că l-am văzut vreodată. Și asta are sens. CN nu e tocmai genul care să zâmbească des. Totuși îmi pot imagina cu ușurință zâmbetul lui Ethan, felul în care pune stăpânire treptat pe chipul lui, de la stânga la dreapta, ca o propoziție perfectă.

Trebuie să încetez cu obsesia asta pentru Ethan. Nu e sănătoasă.

— Ești bine? Pari un pic cam... răvășită, îmi spune doamna Sandler, întinzându-mi un șervețel. Vrei să vorbim despre asta?

Rahat! Am uitat că am cochetat cu rimelul dimineață. În ciuda reținerii mele față de machiaj, Agnes mi-a promis că dacă flutur o baghetă magică peste gene, lucrul ăsta o să-mi schimbe viața în bine. Acum nu mai știu unde este doar rimel scurs și pe unde sunt vânătă.

— Nu prea.

Mă întreb dacă doamnei Sandler îi place prietena fiului ei, dacă a cunoscut-o măcar pe Gem. Oare Liam trebuie să țină ușa dormitorului deschisă când Gem îl vizitează? Totuși mă îndoiesc. Astea sunt reguli învechite din partea central-vestică a Americii, nu se aplică în LA, locul unde puștii fumează iarbă fără să se ascundă, conduc mașini noi, cumpărate direct de la reprezentanțe, și au părinți care donează bani ca să-i scape de probleme. Probabil că mama lui Liam îi cumpără prezervative și glumește cu el, în timp ce mănâncă sushi comandat prin telefon, despre cum nu vrea să-i aducă acasă niște Liam mai mici.

Mă gândesc la mama lui Caleb, la orizontală pe canapea, atât de drogată, încât nu poate să mănânce prânzul. Ce i-o fi adus? Mă întreb cum arată mama lui, dacă și ea este înaltă și frumoasă, dacă și ea preferă să poarte haine gri.

— Acum e mai bine?, o întreb pe doamna Sandler după ce mă șterg pe față.

Șervețelul este negru și, probabil, plin de lacrimi sărate.

— Mult mai bine. Ești o fată foarte frumoasă. Și pe dinafară, și pe dinăuntru. Știi asta, nu?

— Mulțumesc?, răspund.

Sau întreb.

Cât de ciudat, să ți se spună în aceeași zi că ești și urâtă și ești frumoasă, două cuvinte pe care le aud rar. „Urâtă" pentru că majoritatea oamenilor nu sunt nici atât de răi și nici atât de sinceri,

„frumoasă" pentru că nimeni nu mi-a spus vreodată că aş fi. Agnes a spus astăzi că sunt atrăgătoare, un alt cuvânt care nu a mai fost folosit vreodată ca să mă descrie pe mine, însă atractivitatea e ceva complet diferit de frumuseţe. Atrăgătoare eşti atunci când te plac băieţii. Frumoasă, atunci când îţi place ţie cum arăţi.

Normal, mama lui Liam este destul de bătrână încât să aibă impresia că toate fetele de 16 ani sunt frumoase. Gem, pe de altă parte, mă vede cu mai multă claritate.

— Poţi să-ţi iei liber restul zilei, dacă vrei, îmi spune mama lui Liam, iar bunăvoinţa ei aproape că mă doare.

Îmi reaminteşte că, atunci când ajung acasă, voi fi de fapt în casa lui Rachel. Mama nu va fi acolo ca să mă ajute să trec peste ce mi s-a întâmplat. Nu mai există niciun om în lume care să fie interesat de tot ce am de spus doar pentru că eu sunt cea care vorbeşte. Scar încearcă, dar nu e acelaşi lucru.

Mama n-o să-mi mai facă niciodată o cană de lapte cu cacao cu spumă de bezea şi nu vom mai împărţi o farfurie plină cu biscuiţi cu fulgi de ciocolată, un răsfăţ pe care ni-l rezervam pentru zilele proaste. Şi mama nu era foarte strictă când era vorba despre o zi proastă pentru mine: putea fi nota 9 la o lucrare de control la matematică pe care credeam că am făcut-o perfect sau faptul că mi-am pierdut brăţara preferată. Când avea ea nevoie de încurajări totuşi, ritualul nostru se activa doar în cele mai rele situaţii: diagnosticul de cancer sau, mai târziu, o analiză care arăta un număr foarte scăzut de limfocite. Sau când un doctor care se uita la fotografia alb-negru a organelor ei interne folosea cuvântul „extins".

Până la urmă, făceam cacao şi beam eu ambele căni. Mâncam toate prăjiturile.

— Mulţumesc, dar, sincer, am nevoie de bani.

Îmi imaginez subsolul casei părinților lui Scarlett. Nu e acasă, nici măcar pe aproape, dar mai aproape decât ce am eu acum. O canapea mare în formă de L și un televizor imens din secolul trecut, la fel de lat pe cât este de înalt. Un vag miros de mucegai în aer, niciodată acoperit complet de mirosul rufelor proaspăt spălate. Nu ar fi atât de rău. Școala ar fi familiară și chiar ușoară, după experiența Wood Valley. Aș avea-o pe Scarlett alături, poate chiar aș putea să lucrez iar la Smoothie King. Tata nici nu ar observa că sunt plecată. Poate că ar fi chiar ușurat că nu trebuie să-și facă griji pentru mine. Aș putea să o fac. Chiar aș putea.

Eu: Canapeaua din subsolul tău mai e disponibilă, poate semestrul viitor?

Scarlett: Vorbești serios?

Eu: Serios.

Scarlett: ABSOLUT! Dar s-ar putea să vrei să o speli mai întâi.

Eu: De ce?

Scarlett: Să zicem doar că este locul unde mie și lui Adam ne place... ăăă, să ne jucăm.

— Sigur ești în regulă? Vrei să pleci undeva?, întreabă mama lui Liam, întrerupând sesiunea mea intensă de trimis mesaje.

Ar trebui să las telefonul și să termin de aranjat cărțile pe rafturi.

Nu vreau să mai fiu și concediată astăzi.

— Poftim?

Arată cu degetul în spatele meu și abia atunci, uitându-mă la ceea ce-mi arăta doamna Sandler, observ că am ajuns, fără să-mi dau seama, în dreptul secțiunii cu ghiduri de călătorie.

Capitolul 23

Tata: Putem să vorbim diseară, draga mea?

Cad pe gânduri. De la cearta noastră cu clătite de acum opt zile, l-am evitat cu succes pe tata. Nici măcar nu am trecut pe lângă el pe holurile casei lui Rachel. Ăsta e primul pas spre pace, dar nu am niciun chef. De ce trebuie mereu să fac lucrurile după cum vrea el? Să-i stau la dispoziție atunci când are el timp? Să fiu fiica ascultătoare care face lucrurile ușoare și simple? Să fiu cea care-i cântă în strună, care încearcă să-l consoleze pentru alegerile proaste? Cum rămâne cu momentele când am eu nevoie de el? Unde dispare atunci?

Îmi dau demisia.

S-a căsătorit cu Rachel. De-acum înainte asta este sarcina ei.

Nu mai am nimic să-i spun.

Eu: Îmi pare rău, lucrez până târziu.

Tata: Mi-e dor de tine.

Nu, nu am nimic să-i mai spun.

Capitolul 24

A sosit Ziua Carităţii la Wood Valley. Îl cred pe CN pe cuvânt şi port tenişii, în primul rând pentru că nu am nicio pereche de încălţăminte care să semene a ghete de lucru şi în al doilea rând pentru că e prea cald pentru cizmele mele de iarnă, confortabile şi urâte cu spume. Gem ar fi cu siguranţă extrem de bucuroasă dacă le-aş purta şi m-aş transforma într-o ţintă şi mai uşoară. Port tricoul mamei mele de la Universitatea Illinois, cel care a fost spălat de atâtea ori încât imprimeul este şters aproape complet, şi o pereche de jeanşi vechi. Mi-am prins părul într-o coadă de cal. Nu sunt prea elegantă, dar mă gândesc că o zi dedicată muncii fizice/serviciilor comunitare nu presupune ţoale elegante, nici măcar la Wood Valley. Îmi acopăr vânătaia de pe nas cu nişte anticearcăn. Lecţie învăţată: fără rimel.

Şcoala e închisă astăzi: în loc să mergem la orele normale, trebuie să mergem să muncim pe un şantier al Habitat for Humanity. De data asta, Theo a vrut să mergem împreună, pentru că i-a fost frică să nu mă pierd sau să-mi fie furată maşina, deşi cartierul ăsta nu pare foarte diferit de cel în care am crescut. Dar se pare că locul ăsta are mare nevoie de două sute de copii bogaţi care nu au pus niciodată mâna pe o bormaşină.

Dar se presupune că suntem în stare să construim o casă.

Cineva nu a gândit bine toată treaba asta.

Gem e aici. Pentru că ea este peste tot, cu Crystal după ea, şi nu pot să fac nimic în legătură cu omniprezenţa lor. Poartă un maiou

lăbărțat și, pe dedesubt, un sutien cu paiete pentru sport, unul dintre acele lucruri care nici nu ar trebui să existe, dar pentru care bogătașii sunt dispuși să plătească sume imense. Pe maioul ei scrie „THUG LIFE*". Nu glumesc.

Deși locul ăsta e destul de mare – în definitiv, va fi construită o casă adevărată pe acest teren –, din nu se știe ce motiv Gem este atrasă de oamenii pe care îi urăște, așa că mă găsește rapid. Trece pe lângă mine, atât de aproape încât nu ar trebui să fiu surprinsă când simt că umărul ei se înfige într-al meu. Și totuși sunt. Durerea este ascuțită, intensă, și îmi imaginez că a durut-o și pe ea la fel de tare.

Poate mai tare, pentru că e mai osoasă.

— Pardon, spune, debordând de o falsă indignare.

Eu și Theo abia dacă am ajuns, așa că încă nu am apucat să-mi caut prietenele, să mă înconjor de fetele mele, complet inutil, de altfel. Nu că Dri și Agnes ar putea face ceva în situația dată, dar...

Ce vrea Gem de la mine? O scenă? Un pumn? Lacrimi? Sau îi ofer exact ce își dorește stând așa în fața ei, împietrită, privind-o fix în ochi? Nu găsesc nimic de zis, nici măcar insultele cele mai simple, pe care mi le aruncă ea de obicei.

— Pe bune?!, îl aud pe Theo.

La început cred că vorbește cu mine și simt că o să izbucnesc în plâns chiar aici și acum. Să le ofer în sfârșit oamenilor spectacolul pe care și-l doresc.

— Dacă o mai atingi vreodată pe Jessie, jur pe tot ce am mai sfânt că te distrug.

Theo se răstește la Gem, ridicând mâna spre ea amenințător. Pare destul de înfricoșător, îmbrăcat în varianta lui de ținută specială

* În traducere liberă, „viață de gangster", expresie devenită populară în SUA datorită muzicii hip-hop (n.t.).

pentru Ziua Carității: cămașă roșie în carouri, blugi de firmă, impecabili, bocanci Timberland cu șireturile intenționat dezlegate. Gem se holbează la el cu gura căscată, pot să-i văd guma de mestecat lipită prostește de dinții de porțelan.

— Clipește o dată să știu că ai înțeles ce-ți spun, zice Theo.

— Las-o baltă, spune Gem și se întoarce să plece, exact în momentul în care Liam ni se alătură, vesel și neștiutor, blocându-i ieșirea.

— Bună! O Zi a Carității la Wood Valley fericită!

Liam ne zâmbește, îmi zâmbește, ca și cum ziua de ieri nici nu ar fi existat. Și ca și cum toată treaba asta e foarte amuzantă, petrecând o zi în aer liber alături de „prieteni". Are deja un ciocan în mână, e pregătit să construiască. Parcă o și aud pe maică-sa lăudându-i atitudinea pozitivă, plină de energie. Pe scenă pare un star rock. Acum arată mai mult ca un cercetaș, cu un buchet de coșuri în bărbie. Mie nu-mi place niciuna dintre variante, dar pe unde-o fi Dri? I-ar plăcea să-l vadă așa.

— Liam, ține-ți iubita în lesă, bine?, spune Theo și pleacă.

Și-a făcut treaba aici, cred, și, deși apreciez faptul că m-a susținut, sunt îngrozită. În plus, am și rămas singură acolo, ca o idioată.

— Despre ce vorbește?, o întreabă Liam pe Gem, dar observ că se uită la mine, de fapt.

— Despre nimic, răspund.

Îl văd pe Caleb în cealaltă parte a curții, cu ochii în ecranul telefonului. Dă-o dracului. Primul meu instinct este să-i scriu lui CN, el mă înveselește întotdeauna, dar mai bine mă duc și vorbesc cu el față în față. Sunt prea abătută pentru toată treaba asta cu anonimatul. De asemenea, mi se pare că ar putea fi singura persoană de aici care chiar știe ce face. Până la urmă, a construit o școală.

— Vorbim mai târziu, Liam.

Traversez curtea, auzindu-i în spate pe Gem și pe Liam cum încep să se certe.

— Bună, îl salut pe Caleb.

În locul uniformei lui gri obișnuite poartă un hanorac USC, blugi decolorați și o șapcă de baseball trasă pe frunte, ca și cum ar vrea să ascundă cât este de arătos. Tot arată ca o păpușă Ken, doar că una îmbrăcată ca un muncitor pe șantier.

— Ești mereu pe telefon.

Îi zâmbesc, cam cel mai apropiat lucru pe care-l pot face în termeni de flirtat. E și asta o formă de comunicare subtilă, cred. Sper însă că nu poate să-mi vadă vânătăile.

— Da. Noroc că l-am găsit Liam la petrecere. Nu știu cum aș fi putut trăi fără el.

— Ce ușurare!, exclam și mă prefac că-mi șterg sudoarea de pe frunte cu un gest exagerat.

Arăt ca o idioată.

— În legătură cu cafeaua aia..., începe el.

— Cum spuneam, e OK dacă nu vrei. Doar că...

Aș vrea să pot spune: *„Îmi place să vorbesc cu tine în fiecare zi. Îmi place să aflu câte trei lucruri despre tine. Mă gândesc la tine. Mă gândesc des la tine. Hai să transformăm chestia asta în ceva real".*

Dar evident că nu spun asta. Din cine știe ce motiv, el vrea să separe realitatea de virtual.

— Nu, de fapt mi-ar face plăcere. Va fi amuzant să-i explic unei colege noi cum stau lucrurile pe la noi. Poate joi, după școală?

— Sigur.

— Mișto, îmi spune și mă salută din nou cu telefonul în mână, gestul acela ciudat care înseamnă *„hai să discutăm mai târziu pe telefon".*

Nu-mi place felul în care mă îndepărtează, pentru că e clar că nu vrea să rămân și să pălăvrăgim, însă, doar un minut mai târziu, telefonul îmi vibrează.

CN: salvăm lumea, cui după cui.

Eu: Voi dormi mai liniștită la noapte știind că am făcut o faptă bună anul acesta.

CN: sarcasmul tău este adorabil.

Eu: Chiar este?

CN: da, chiar este.

Dri mă îmbrățișează de parcă nu ne-am fi văzut cu mai puțin de 24 de ore în urmă și de parcă nu mi-ar fi trimis zece mesaje aseară, întrebându-mă cum mă simt. E clar că se simte vinovată pentru ieri, dar ce ar fi putut să facă? Eu sunt cea care am căzut de la o piedică pusă.

— Îmi place *la nebunie* Ziua Carității, spune Dri, strângând din ochi ca să-l vadă mai bine pe Liam, cățărat pe o scară, fără cămașă, afișând niște mușchi abdominali impresionanți și o galaxie de pistrui pe spate.

Nu e o priveliște prea rea.

— Da, știu, e obsedată, spune Agnes, privindu-mă ca și cum și-ar cere scuze pentru Dri. Îmi pare rău pentru toată scena de ieri cu Gem. Vrei să-i trag o mamă de bătaie?

— Ar fi distractiv de privit, dar, nu, mulțumesc.

Mă gândesc la cât de mulți oameni s-au oferit să bată pe cineva în numele meu de când m-am mutat aici și sunt recunoscătoare. Deși mi-aș dori să nu am nevoie să mă apere nimeni, e bine de știut că are cine să mă susțină.

— De fapt, Theo a fost astăzi cavalerul meu neînfricat.

— Serios? Theo? întreabă Dri.

— Da. Sunt la fel de șocată ca voi.

— Ca să vezi. Familia pe primul loc, glumește Agnes.

— Poate că așa este, spun, privindu-l pe Theo, care a găsit-o pe Ashby, al cărei păr nu mai este roz, ci alb strălucitor.

Sunt așezați undeva, mai departe de șantier, fără să se prefacă măcar că vor să ia parte la evenimentele de astăzi. De fapt, sunt destul de sigură că l-am văzut pe Theo rulând un joint baban.

Prânzul e un bufet adevărat, cu tăvi din aluminiu așezate deasupra unor plite cu gaz. Fără sandviciuri în pungi din hârtie sau alte prostii. Aproape că am impresia că a trecut Gloria pe aici, poate că a împrumutat-o Rachel liceului pentru o zi. Dar, nu, se dovedește că tatăl lui Gem este responsabil. Pe masă este un cartonaș pe care scrie *„Mulțumim familiei Carter pentru acest ospăț organic!”*.

Rahat. Mă întreb dacă asta înseamnă că nu am voie să mănânc.

— Să nu cumva să lași chestia asta să te oprească să mănânci, spune Ethan, făcându-mă să tresar, surprinsă atât pentru că nu mi-am dat seama că este în spatele meu, cât și de faptul că mi-a citit gândurile.

— Știu că e stupid, dar...

— Nu, nu e stupid. Dar, dacă mâncarea o să fie la fel de bună ca anul trecut, îți garantez că n-o să vrei să ratezi festinul. Nici măcar din mândrie.

— Nu e vorba despre mândrie. Doar că nu vreau să-i dau niciun motiv să se apropie de mine.

— Serios? Credeam că ești mai dură de atât.

Ethan ia două farfurii din plastic și le umple cu mâncare, apoi îmi întinde una mie.

— Ce te-a făcut să crezi așa ceva?, întreb.

Ridică din umeri și-mi face semn să-l urmez. Normal, asta și fac. Am observat că Ethan are capacitatea de a găsi un spațiu pe care să-l facă al lui și a reușit să facă asta până și aici, chiar dacă vom petrece o singură zi pe acest șantier. Ne așezăm în spatele zidului pe jumătate construit al viitoarei bucătării, protejați de umbra unui arbore imens. Departe de restul clasei, dar nu chiar ascunși, ci doar într-o zonă în care nimeni nu s-ar gândi să privească.

— Ascultă... Îmi pare rău pentru ieri, spune Ethan.

— De ce? Nu ai făcut nimic, răspund.

Îi urmez exemplul și încep să mănânc. Are dreptate: mâncarea este delicioasă. Burgeri cu brânză, numai că brânza nu este nici galbenă, nici procesată și probabil că are un nume franțuzesc pe care nu-l pot pronunța, iar burgerul are doar forma unui burger. Carne de vită Kobe, dacă e să mă iau după micuțul steag înfipt în el, ca și cum burgerul ar fi fost un pas mic pentru un om, un salt uriaș pentru omenire.

Viață de golan din părți.

„E lumea lui Gem", îmi spun, nu pentru prima dată. *„Nouă, celorlalți, doar ni se permite să trăim în ea."*

— Exact. Stăteam acolo și le ascultam pe fetele alea cum spun tâmpenii și mă prefăceam că nu le aud, pentru că toată treaba e atât de stupidă, încât mi se pare că nu merită luată în seamă. Dar... nu știu. Ar fi trebuit să spun ceva. Și aș vrea să fi văzut piciorul întins a piedică.

— Nu este treaba ta să mă protejezi, îi spun, ducând din reflex o mână la vânătăile de pe față.

— Totuși. Ar fi trebuit să spun ceva. Te doare?

Ridică mâna, ca și cum ar vrea să-mi atingă fața, însă se răzgândește și o lasă jos.

— Da, puțin, recunosc eu.

— Meriți... Nu știu.

Ethan ridică din umeri și am impresia că s-a îmbujorat. Mi-aduc aminte ce spuneau Agnes și pe Dri: *„E defect. Nu a ieșit niciodată cu nimeni de la Wood Valley"*.

— Meriți altceva...

— Știi ce merit? Un 10 la literatură, îi răspund și Gem poate să se ducă dracului, pentru că eu și Ethan toastăm cu burgerii noștri cu brânză gourmet.

— Mulțumesc, îi spun lui Theo mai târziu, pe drumul spre casă, în timp ce trecem pe lângă vile micuțe și magazinașe cu firmele scrise în coreeană, spălătorii de mașini și o gamă largă de fast-fooduri.

Un milion de feluri de hamburgeri non-Kobe.

— Pentru nimic.

— Ei bine, eu îți sunt recunoscătoare. Nu erai obligat s-o faci.

Mă prefac că sunt foarte concentrată, ca și cum ar trebui să fac un viraj dificil la stânga, dar, de fapt, sunt intimidată. Acest mulțumesc pare mai degrabă o scuză, deși nu sunt sigură pentru ce. În ultima vreme toată existența mea pare a fi povara altcuiva.

— Gem mi-a spus cândva că sunt un poponar, spune el, atât de încet, încât inițial nici nu sunt sigură că l-am auzit corect.

— Serios?

— Da. S-a întâmplat acum un milion de ani. Și, de fapt, atunci am auzit cuvântul prima dată. Așa că m-am dus acasă și l-am întrebat pe tata. Chiar așa i-am spus: „Tati, ce e ăla un poponar?”.

Theo se uită pe geam, cu o mână lipită de sticlă, ca un copil care este plecat într-o călătorie lungă și e disperat să simtă că are o legătură cu oamenii din alte mașini.

Nimic nu e mai singuratic decât o mână lipită de sticlă. Poate pentru că nu primește un răspuns pe măsură decât foarte rar.

— Ce a spus tatăl tău?

Sunt curioasă să aflu cum era tatăl lui Theo, dacă Rachel preferă un tip anume de bărbați. Îmi imaginez că era mai solid decât tata și mai arătos, îmbrăcat în tricouri cu mici jucători de polo călare și pantaloni kaki călcați de Gloria. Nu sunt fotografii cu el în casă, ceea ce mi s-ar părea ciudat dacă nu aș ști că nu sunt deloc fotografii în casă. Ca și cum Theo ar fi ajuns până aproape de maturitate cu corpul și în forma actuale, nicio poză care să arate că a fost cândva un bebeluș cu gropițe în obraji.

Pereții casei mele din Chicago erau acoperiți de fotografii cu familia noastră. Toate pozele mele de la școală erau înrămate și puse pe perete în ordine cronologică, chiar și cele în care am fost prinsă cu ochii închiși, cu o coadă ciufulită sau cele din faza aia oribilă în care aveam aparat dentar și eram durdulie. Propria mea cronologie, înaintând în vârstă.

Cine știe? Poate că Rachel are impresia că fotografiile de familie nu se asortează cu decorațiunile interioare.

— Tata a fost minunat, de fapt. Mi-a explicat că nu este un cuvânt frumos, că există cuvinte mai bune pentru băieții cărora le

plac băieţii. Şi mi-a spus că e OK dacă, într-o zi, mă hotărăsc că şi mie îmi plac băieţii, la fel de OK pe cât ar fi dacă nu mi-ar plăcea. Că mă va iubi orice aş decide...

Lui Theo îi cedează vocea. Nu mă uit la el, ţin ochii la drum. Aştept să continue.

— Am avut mare noroc. Nu a trebuit niciodată să le spun părinţilor mei că sunt homosexual. Au ştiut mereu şi a fost tot timpul în regulă. Nici măcar în regulă, mai bine de atât. Ceva care nici măcar nu trebuie luat în considerare. Pur şi simplu ceva care este acolo. Ca şi cum aş fi avut părul castaniu.

— Tatăl tău pare să fi fost foarte cool.

Theo aprobă.

— Ţi-ai dorit vreodată să fi fost invers?, mă întreabă.

— Ce vrei să spui?

— Adică să fi murit taică-tu în locul mamei tale?

— Sincer? Tot timpul.

— I-aş frânge inima maică-mii dacă i-aş spune aşa ceva, dar tata mă înţelegea, ştii ce spun? Înţelegea totul.

— Cred că tata ştie că aş face schimbul, dacă aş putea. Poate că de asta nu mai vrea să discute cu mine. Pentru că poate citi lucrul ăsta în ochii mei.

Îmi dau seama că asta nu e adevărat chiar în timp ce pronunţ cuvintele. Cred că o găseşte mai interesantă pe Rachel decât pe mine.

Mama s-a îmbolnăvit exact în perioada când se presupune că un copil nu ar mai vrea să-şi petreacă timpul alături de părinţii lui, când atracţia devine respingere, şi totuşi lucrul ăsta nu s-a întâmplat niciodată. Nu doar că am iubit-o pe mama, am şi plăcut-o. Şi, deşi era condiţionată genetic să mă iubească, sunt destul de sigură că şi ea mă plăcea.

— Poate că îi aminteşti de mama ta şi el încearcă doar să o uite, spune Theo.

Drăguţ din partea lui că încearcă să îi ia apărarea tatei.

— Poate, îi răspund, deşi nu pot să cred că e adevărat.

Eu nu semăn deloc cu mama, dar absolut deloc. Ea era curajoasă şi îndrăzneaţă, mai degrabă ca Scarlett decât ca mine. Obişnuia să glumească spunând că nu i-ar veni să creadă că sunt fata ei dacă nu m-ar fi văzut cu ochii ei ieşind din ea, atât eram de diferite din punct de vedere fizic.

Nu am cum să-i amintesc tatei de mama, sunt sigură de asta, dar, pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva ar face şi el schimbul, eu în locul mamei, dacă i s-ar da ocazia.

— Eşti prietenă cu Ethan, nu?, mă întreabă Theo, fără nicio legătură, însă eu sunt fericită să schimb subiectul.

Nu vreau să mă mai gândesc la părinţii mei. La cât de puţin control avem asupra vieţilor noastre.

— Da, cred că da. Oarecum. Nu ştiu.

— Am văzut că aţi mâncat împreună.

— Suntem în echipă la literatură. Chestia cu *Tărâmul pustiit.*

— Aha. Nu vreau să fac pe fratele mai mare...

— Sunt destul de sigură că sunt mai în vârstă.

— Mă rog. Doar să fii atentă cu Ethan. Nu încerc să-l vorbesc de rău sau chestii de astea, dar simt că ar putea să fie periculos.

— Periculos ca în piesa lui Taylor Swift*? Sau periculos-periculos, de-adevăratelea?

Dri a folosit cuvântul „defect", de parcă ar fi un iPhone defect.

— Nu ştiu. S-ar putea să fie doar zvonuri. Dar cred că s-ar putea să ia nişte căcaturi nasoale. Ca frati-su.

---

* Taylor Swift este o celebră cântăreaţă americană. „I Knew You Were Trouble" (Am ştiut că eşti periculos) este una dintre cele mai de succes piese ale lui Taylor Swift (n.t.).

— Cum adică? Droguri?

Probabil că fratele lui este mai mare şi plecat de acasă. Ethan nu a menţionat niciodată de existenţa lui. Ciudat cum faptul că nu am fraţi sau surori şi nici mătuşi sau unchi (şi mama, şi tata au fost singuri la părinţi) mă face să uit mereu că alţi oameni s-ar putea să aibă. Mi se pare atât de straniu, ideea unei familii cu mai mult de trei membri, cu o formă diferită de cea a unui triunghi... Deşi, dacă mă gândesc mai bine, a mea e acum bidimensională: a mai rămas doar o linie.

— Mda.

— Nu cred că Ethan ia droguri.

Normal, îl apăr fără să am nicio dovadă că am dreptate. Nu ştiu ce face şi nici măcar pe unde umblă. Numai săptămâna asta l-am văzut plecând de trei ori de la şcoală în pauza de prânz şi revenind fix la timp pentru ora de literatură. Când se întoarce pare ameţit şi închis în sine. Pe de altă parte, el mereu pare ameţit şi închis în sine. Iar pe scenă pare complet nelalocul lui, exact ca o persoană care-şi petrece zilele şi nopţile cu acul în venă.

— Sper că ai dreptate. Arată mereu destul de rău, iar şi familia lui e destul de dubioasă, n-ai nicio idee...

— Sunt atât de sătulă de toate lucrurile pe care trebuie să le învăţ despre Wood Valley...

Mă întreb cât de diferite ar fi lucrurile, cât de diferită aş fi eu, dacă aş fi crescut aici, cu oamenii ăştia, dacă le-aş şti familiile şi istoricul şi fazele ciudate la fel de bine pe cât mi le cunosc pe ale mele. E atât de inutil să încerc să-i prind din urmă.

— Spun doar să fii precaută, atâta tot.

Nu mă pot gândi decât la ochii lui Ethan, la fântânile de violet strălucitor de dedesubt, la pleoapele lui tumefiate, la albastrul

luminos al irisurilor, și mă întreb dacă sunt în stare să fiu precautã. Pentru că mă gândesc la acei ochi, deschiși și privindu-mă, închiși și adormiți la petrecerea lui Gem, mă gândesc la mâinile lui când îmi punea mâncare în farfurie, aproape atingându-mi fața lovită, și nu mă pot gândi decât la cât de tare îmi doresc să i le sărut: ochii lui, mâinile lui.

Toate părțile lui.

Toate părțile lui defecte.

Tot.

Capitolul 25

Eu: Cartofi prăjiţi sau chipsuri?

CN: uşor. cartofi prăjiţi în orice zi a săptămânii. ketchup sau salsa?

Eu: Ketchup. Harry Potter: filmele sau cărţile?

CN: n-o să-ţi placă răspunsul meu... dar sincer? filmele.

Eu: Serios?

CN: da, ştiu, niciodată nu ar trebui să recunoşti că-ţi plac mai mult ecranizările decât cărţile, dar să fim serioşi... doar două cuvinte: Emma Watson*. Starbucks sau Coffee Bean**?

Eu: Starbucks.

CN: şi eu.

Eu: *Star Wars* sau *Star Trek*?

---

* Actriţă de origine britanică ce a jucat rolul Hermione Granger în ecranizările seriei de romane avându-l ca personaj principal pe Harry Potter (n.t.).

** The Coffee Bean & Tea Leaf (în variantă prescurtată, „Coffee Bean") este un lanţ american de cafenele, fondat în 1963, în California (n.t.).

CN: NICIUNUL.

Eu: ☺ Nici eu.

Când ajung acasă, o găsesc pe Rachel în camera mea, ceea ce îmi reamintește că asta nu este de fapt camera mea. Asta e doar camera de oaspeți a lui Rachel, iar faptul că eu dorm aici confirmă ceea ce eu deja știam: sunt doar o intrusă. Mă uit prin cameră, întrebându-mă dacă am uitat laptopul pornit. Nu vreau să-mi citească discuțiile cu CN sau, Doamne ferește!, istoricul căutărilor pe Google, care conține prea multe întrebări care încep cu „Este normal să..." Dar nu, capacul este închis, stickerele cu tatuaje se văd din pragul ușii. Nu s-a uitat acolo, e sigur. Sutienele și chiloții sunt la locul lor, în sertare, rufele murdare, în coșul de răchită pe care Gloria a avut bunăvoința să mi-l așeze în cameră. Tampoanele nu sunt la vedere. Până și periuța de dinți e ascunsă în dulăpiorul din baie, exilată, laolaltă cu toată trusa de machiaj, așa încât rafturile lui Rachel să fie complet goale, cu excepția săpunurilor ei pline de infatuare.

— O, bună, îmi spune, prefăcându-se că se uită la singurul lucru pe care l-am lăsat la vedere: o fotografie cu mine și cu mama. Te așteptam.

— OK, răspund, precaută, dar nu nepoliticoasă.

Sunt supărată pe tata, ceea ce s-ar putea să o includă automat și pe Rachel, dar nu știu cum merg treburile cu părinții vitregi. Părinții mei erau foarte uniți, nu mă lăsau să încerc să-l ațâț pe unul împotriva celuilalt. De obicei, dacă eram supărată pe unul dintre ei, asta însemna că eram supărată pe amândoi. Dar Rachel este încă o străină. Jurămintele pe care i le-a făcut tatălui meu nu schimbă cu nimic lucrul ăsta.

— Tatăl tău mi-a zis că nu vrei să vorbești cu el, îmi spune, și se așază pe patul meu.

Sau pe patul ei, mă rog. Ideea este că s-a așezat pe locul în care dorm și aș fi preferat să nu o facă.

— Nu sunt sigură că asta te privește în vreun fel.

Imediat regret că am spus așa ceva. Cu excepția episodului recent cu tata, nu îmi plac confruntările. Când cineva se izbește de mine pe hol, primul meu instinct este să-mi cer scuze.

Dar poate că acum n-o să-mi cer scuze. Cine se crede, să se implice în relația mea cu tata? Nu eu m-am măritat cu ea.

— Ai dreptate. Asta e între tine și tatăl tău. Voiam doar să-ți dau asta. Mă rog, noi voiam să-ți dăm asta, dar tatăl tău s-a gândit că eu ar trebui să fiu cea care ți se le dă, pentru că a fost ideea mea... Poftim.

Rachel îmi înmânează o foaie de hârtie împăturită.

— Ce este?, spun, întrebându-mă dacă nu cumva e un ordin de evacuare sau așa ceva.

Îmi dau seama din prima că nu e un cec. Păcat, mi-ar fi fost de mare ajutor.

— Deschide-l, îmi spune, așa că o fac.

Un itinerar de zbor: LAX spre ORD*, pentru weekendul viitor. Dus-întors.

— Nu înțeleg.

— Ne-am gândit că poate ai vrea să mergi acasă, în vizită. Să o vezi pe Scarlett, să petreci câteva zile cu prietenii tăi de acolo. Am auzit că ți-e dor de casă.

Ridică fotografia, o decizie conștientă de a se uita la mine și la mama și de a-mi arăta că ne privește. Examinează detaliile: cum mă

* LAX – Aeroportul Internațional din Los Angeles; ORD – Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago (n.t.).

agățasem de piciorul mamei, ca o ancoră. Sau poate Rachel nu se uită la mine, ci încearcă să-și dea seama cum era mama, cum era prima soție a soțului ei. Mi-aș dori să lase fotografia jos, nu-mi place cum degetele ei lasă urme pe sticlă.

— Cine a spus că mi-e dor de casă?

E o întrebare stupidă. Normal că mi-e dor de casă. Uneori dorul e atât de intens, încât mă surprinde, mă dărâmă ca gripa, violentă, neiertătoare. Fără leac, trebuie doar să aștept să treacă de la sine.

— Părinții lui Scarlett l-au sunat pe tatăl tău, spune Rachel și pune, în sfârșit, poza la locul ei.

Mă forțez să rezist impulsului de a întoarce poza spre pat și nu spre ușă. Să o șterg cu niște detergent pentru geamuri, să-i îndepărtez amprentele. Să recuperez amintirea.

— Dar cum ar putea să nu-ți fie dor? Asta a fost o schimbare majoră, pentru noi toți.

Expresia de pe fața ei arată regretul, cumva? Oare își dorește să nu se fi căsătorit niciodată cu tata, să fi existat o cale ușoară de a repara greșeala pe care au făcut-o amândoi?

— Stai, ce?

Părinții lui Scarlett l-au sunat pe tata? I-au spus oare de planul meu de a mă muta în subsolul lor? Ce le-o fi spus Scarlett? Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu supărată sau încântată, pentru că acum țin în mână un bilet de avion, unul care îmi permite să plec de aici și să ajung acasă, la Scarlett și la o viață familiară, în mai puțin de șase ore. Când ne-am mutat aici, nu am venit cu avionul. Eu și cu tata am venit cu mașinile noastre, conducând prin mult prea multe state. Lumea a fost plată și lipsită de viață, kilometru după kilometru după kilometru, fără nimic altceva decât praf. Câte o oprire ocazională la McDonald's pentru a mânca și a merge la toaletă, la benzinării

ca să facem plinul, la moteluri ieftine pentru a dormi. Mintea mea devenise la fel de goală ca drumul. La fel de amorțită ca mintea lui CN când se joacă pe Xbox.

Am schimbat foarte puține cuvinte cu tata pe drum. E posibil ca el să fi încercat să avem o discuție, nu mai știu. O singură dată am vorbit despre Rachel, când luam prânzul la un fast-food, când a spus, ca și cum mi-ar fi răspuns la o întrebare pe care eu nici măcar nu i-o pusesem: „Rachel e o femeie extraordinară, o să vezi. Nu-ți face griji, o să vezi". Eu nici măcar nu-i spusesem că-mi fac griji. De fapt, nu-i spusesem nimic.

— Se pare că mama lui Scarlett își face griji pentru tine. Sincer, și eu îmi fac, spune Rachel. Du-te. Bucură-te. Și întoarce-te cu bateriile încărcate. Tatăl tău... ei, bine, tatăl tău mi-a salvat viața. El este realist, un tip normal și înțelege prin ce am trecut. Îi sunt extrem de recunoscătoare pentru asta. Suntem foarte diferiți, dar împreună suntem mai puternici. Mai întregi. Dar nu vreau să ai impresia că eu nu înțeleg că tu ai plătit un preț enorm ca noi să ne putem bucura de lucrurile astea.

Vorbește pe un ton pragmatic. Pentru prima dată de când o știu, vocea ei nu depășește numărul normal de decibeli.

— Toată lumea din casa asta înțelege cât de greu poate fi să o iei de la început.

Mă uit la bilet. Plec vineri dimineață, mă întorc duminică noaptea.

— Cum rămâne cu școala?

— Theo o să-ți trimită pe e-mail notițe și tot ce mai ai nevoie și o să-i anunțăm pe profesorii tăi că e o absență motivată. Meriți asta.

Rachel atinge cu mâna patul, lângă ea, invitându-mă să mă așez. Abia acum, la mijlocul celei de-a doua ture în jurul camerei, realizez că nu am stat locului o clipă.

Mă așez, uitându-mă la bilet. Voi bea o cafea cu CN/Caleb joi, sper că voi reuși să-i dau jos masca, apoi voi pleca. O să ratez întâlnirea săptămânală cu Ethan pentru *Tărâmul pustiit*, dar va înțelege. Eu și Scarlett ne vom uita la seriale, vom face popcorn și vom mânca pizza, pizza adevărată, nu rahaturile astea din făină integrală care se găsesc în California. Eu voi vorbi și ea mă va asculta și nu va trebui să explic nimic sau să cer explicații, pentru că ne cunoaștem de prea mult timp ca să avem nevoie de așa ceva. Vreau chiar să beau o cană din ceaiul verde pe care îl face mama ei tot timpul, cel despre care aveam impresia că are gust de pipi, dar care acum mă face să mă gândesc la acasă.

— Mulțumesc, îi spun lui Rachel, forțându-mă să o privesc.

Nu tata a făcut asta, realizez. Gesturile teatrale nu sunt stilul lui. Sau, cel puțin, nu erau până să se însoare cu Rachel. Și un bilet de avion nu a fost niciodată un lucru pe care el să-l poată cumpăra cu atâta ușurință.

— Eu...

Simt că ochii mi se umezesc, așa că fixez peretele din fața mea, încercând să-mi controlez lacrimile. Nu aici, nu acum. Lacrimile par să apară doar când nu am nevoie de ele. Nu apar niciodată în toiul nopții, când senzația de pustietate este atât de reală, încât mă sfâșie. Când lacrimile mi s-ar părea o ușurare.

— Nicio problemă, spune Rachel și se ridică. Dar să știi că există o condiție.

Aștept. Ce și-ar putea dori de la mine? Chirie? Să mă împac cu tata?

— Trebuie să te întorci.

Eu: OMG! OMG! OMG! Două nopți!

Scarlett: Uau!

Eu: Ce le-ai spus părinților tăi de s-au speriat așa de tare?

Scarlett: Se gândeau să transforme subsolul în sală de gimnastică. Le-am spus că poate ar trebui să aștepte un pic, să vadă dacă nu cumva vrei să te muți înapoi. Îți dai seama c-au zis: CE???

Eu: Nu contează. Vin acasă! Vin acasă!

Scarlett: Abia aștept. Apropo, nu te superi dacă stăm și cu Adam cât o să fii aici, nu? Îmi făcusem planuri cu el sâmbătă și...

Eu: Sigur. Da, nicio problemă.

Scarlett: Poate că ar trebui să organizez o petrecere de bun-venit.

Eu: Știi că nu prea îmi plac petrecerile.

Scarlett: Nu o petrecere-petrecere. Mai mult o reuniune.

Eu: IEEE! Vin acasă!

Eu: Ghici ce?

CN: Cine zice, ăla e?

Eu: ?

CN: Îmi pare rău. Ce?

Eu: MĂ DUC ACASĂ. Numai pentru trei zile, dar nu contează.

CN: !!! mă bucur mult pentru tine. dar?

Eu: dar ce?

CN: DAR TE ÎNTORCI, DA?

Eu: ☺

CN: feţele zâmbitoare sunt atât de enigmatice. spune: „mă întorc".

Eu: Mă întorc. Dar nu ştiu de ce-ţi pasă aşa de mult. Nu e ca şi cum nu ne-am putea scrie dacă aş locui în Chicago.

CN: nu e acelaşi lucru. îmi place să te văd zi de zi.

Eu: Mă vezi zilnic?

CN: ai o faţă care atrage privirile, domnişoară Holmes.

Eu: Bună. Trebuie să reprogramăm întâlnirea de vineri. Mă duc acasă pentru un weekend.

Ethan: „Şi totuşi, când ne întorceam seara târziu, din grădina hyacintelor, / Aveai braţele încărcate de flori, părul ţi-era ud, nu mai puteam / Să vorbesc, mi se înceţoşau ochii, nu eram / Parcă nici viu, nici mort, nu mai ştiam de nimic, / Priveam în inima luminii, tăcerea."

Eu: Asta e partea mea favorită. O înţeleg. Să nu fii în stare să vorbeşti. Să nu te simţi nici viu, nici mort.

Ethan: Şi eu o înţeleg.

Eu: Poate dacă ai dormi mai mult...

Ethan: Ha! Cred că eşti foarte fericită că pleci.

Eu: Mai mult decât atât.

Ethan: Foarte bine. Să mănânci o felie de pizza în cinstea mea.

Eu: Asta sigur. Ne putem întâlni săptămâna viitoare, ca să recuperăm?

Ethan: Sigur. Luni după ore?

Eu: Sigur. Cred că până atunci o să înveţi tot poemul.

Ethan: Deja l-am învăţat.

Oare un drogat ar găsi timp să memoreze poezii? Theo nu are cum să aibă dreptate. Ethan nu ia droguri. Este un insomniac și probabil că este defect, orice o fi însemnând asta. De fapt, știu ce înseamnă pentru că, să fim serioși, și eu sunt defectă.

Capitolul 26

Nu pot să mănânc nimic la prânz. Sunt prea nervoasă. În doar câteva ore mă văd cu Caleb la prima noastră întâlnire. Deşi nu e o întâlnire şi nici nu cred că poate fi numită prima, având în vedere că vorbim online tot timpul. Seara trecută am vorbit până atât de târziu, încât am adormit cu laptopul în poală şi m-am trezit la sunetul de avertizare care m-a anunţat că am primit un mesaj nou. *Trei lucruri*, mi-a scris: *(1) bună dimineaţa. (2) am urme de tastatură pe faţă. am dormit pe „sdfgh". (3) pleci în 24 de ore şi o să-mi fie dor de tine.*

— Nu cred că CN este Caleb, spune Agnes când refuz să mănânc cartofi prăjiţi pentru a cincea oară, pe motiv că s-ar putea să vomit. Dri are dreptate, e un ciudat, dar nu ştiu... Nu e, ştii tu, timid. Dimpotrivă, e cel mai direct tip pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

— Dar i-am spus unde lucrez şi a apărut acolo. Şi sigur l-am văzut scriind pe telefon la petrecerea lui Gem exact în momentul în care primeam eu mesaje. Şi de fiecare dată când încerc să vorbesc cu el, face gestul ăsta ciudat cu telefonul în mână, de parcă mi-ar spune „o să-ţi scriu", apoi, după câteva secunde, primesc un mesaj. Şi mi-a spus o chestie pe care i-am spus-o eu lui CN. Trebuie să fie el.

— Sigur este el, intervine Dri. Şi sunt impresionată că ai făcut prima mişcare. Ai avut curaj.

Dri nici nu se uită la noi. Se holbează la Liam, care este aşezat undeva în partea cealaltă a cantinei, foarte departe de Gem.

— Credeţi că s-au despărţit?

— N-am nicio idee, îi spun, ridicând din umeri. Nici nu-mi pasă.

— E posibil să fi reuşit să distrugi Gemiamul.

— Gemiamul?

— Gem şi Liam. Egal Gemiam.

Dau ochii peste cap.

— Vreau să vorbim despre Jessaleb. Cred că aş fi auzit dacă sora lui ar fi murit, spune Agnes şi simt un ghem în stomac.

— Ai spus că nu prea vorbeşte despre ea.

Dri face mai multe lucruri simultan: vorbeşte cu noi şi îl urmăreşte pe Liam. Mi-aş face griji că îl fixează prea intens, dar ştiu că Liam e complet aerian. Sper doar să nu observe Gem.

— Şi au fost unele zvonuri.

— Da, am auzit că îi plăcea să se taie şi că avea o gravă tulburare de alimentaţie, aşa că orice e posibil. Dar eu ştiam că părinţii ei au trimis-o la nu ştiu ce azil de pe Coasta de Est, nu că, ştiţi voi, şi-ar fi pus capăt zilelor.

Agnes vorbeşte atât de nonşalant, încât ai crede că povesteşte despre un personaj dintr-un roman, nu despre viaţa unui om. Despre cum cineva, un om în carne şi oase, un om adevărat, ar putea fi mort. Îmi dau seama cât de crude suntem, cât de uşor ne este să bagatelizăm problemele altora: *îi plăcea să se taie, gravă tulburare de alimentaţie.* Uşor de spus despre alţii.

Mi-aş dori să nu fi vorbit niciodată despre sora lui. Acum simt că l-am trădat pe Caleb, că am dezvăluit secrete pe care nu aveam dreptul să le dezvălui. Sunt bucuroasă că măcar nu am spus nimic despre mama lui.

— Poate că era metaforic? Poate voia să spună că *se simte* ca şi cum soră-sa ar fi murit, zice Dri, dar eu scutur din cap.

Caleb nu fusese deloc neclar. Sau poate că a spus asta doar ca să creeze o legătură cu tine, știi tu, din cauza mamei tale?

Iau un cartof prăjit de la Agnes și-l mestec încet, cu grijă. O să-l întreb pe Caleb mai târziu, dacă o să îndrăznesc. Nu mi-am dorit niciodată ca o persoană să fie moartă, dar nu ar fi tocmai în regulă dacă a inventat asemenea chestii. Nu, Caleb a pierdut pe cineva apropiat. Suntem o echipă selectă, clubul celor cu membri din familie morți, deci cred că sunt în stare să-mi dau seama cine se preface. El numără zilele care au trecut de atunci, la fel ca mine.

Nimeni nu ar fi în stare să inventeze număratul zilelor.

La literatură, Gem se așază la locul ei fără să se uite la mine. Îi văd doar spatele drept, părul prins într-o coadă care flutură dezaprobator, profilul frunții arcuite. Frumusețea ei este atât de clasică, atât de evidentă, încât e aproape imposibil să nu te holbezi. Mă urăsc pentru asta, dar îmi doresc să arăt ca ea, să pot arunca farmece asupra tuturor fără ca măcar să deschid gura. Să am un corp ca el ei, alcătuit din părți zvelte, perfect proporționate, ca și cum ar fi fost inspirate din fanteziile tuturor bărbaților.

Mă întreb dacă Ethan se holbează și el. Dacă se poate abține.

Dacă, în miez de noapte, Ethan se gândește la Gem la fel cum mă gândesc eu la el.

Încerc să n-o fac. Să mă gândesc la el, adică. Am încercat o mică înșelătorie, să înlocuiesc fața lui Ethan cu cea a lui Caleb în fanteziile mele, dar nu funcționează niciodată. Chiar dacă îmi petrec serile discutând cu Caleb, nopțile mi le petrec visând la Ethan. În vise, el este treaz, are mâini nerăbdătoare, mă privește în ochi. În vise, nu

sunt speriată de sex, de intimitate, de nimic. În vise, nu mă simt urâtă și nu-mi compar corpul cu cel al lui Gem. Mă simt frumoasă, puternică și curajoasă.

Dimineața mă trezesc cu obrajii în flăcări, tristă, pentru că senzațiile din vis sunt șterse de realitate. Când mă spăl pe față, în oglindă văd doar coșuri, pete roșii, obraji rotunzi de bebeluș.

— Domnișoară Holmes?, spune doamna Pollack.

Mă întreb a câta oară îmi pronunță numele.

— Ăăă, da?

— Vrei să răspunzi la întrebare?

Îmi amintesc subit că pusese întrebări tuturor, pe rând. Știam că o să-mi vină rândul, am fost avertizată, dar cumva tot am reușit să mă pierd în propriile gânduri. Mă uit la doamna Pollack. Este atrăgătoare, probabil că arăta ca Gem atunci când era în liceu. Fac pariu că nu a avut niciodată un coș.

— Îmi pare rău, eu...

Toată clasa se uită la mine, Gem și Crystal chicotesc în duet, fața mi se face roșie ca focul și o picătură de sudoare amenință să mi se scurgă pe tâmplă. O șterg, încercând să-mi calmez bătăile inimii. În Chicago, literatura era materia mea preferată.

— Adică nu eram atentă...

— Scena în care Raskolnikov este acasă, împreună cu mama și cu sora lui. Cum reușește să se comporte normal, chiar dacă, pe dinăuntru, își pierde mințile, mă întrerupe Ethan.

Deși nu am nicio idee despre ce vorbește, răspunsul lui o satisface pe doamna Pollack, care se retrage în fața clasei pentru a scrie ceva pe tablă.

— Exact, spune ea, aruncându-mi o ultimă privire care mă ia prin surprindere.

Pentru că nu e răutăcioasă. Nu e nici măcar milă. E ceva cu totul diferit. Empatie.

* * *

— Mulțumesc, îi spun lui Ethan după ore, după ce suntem în siguranță, pe culoar. M-ai salvat.

— Cu plăcere, Tubilicioaso.

— Sper că n-o să-ți stric media cu nota pe care o s-o luăm cu proiectul nostru.

Mă joc cu ghiozdanul, care mi se pare că atârnă un pic prea greu pe umăr.

— În special după ce te-am cam obligat să lucrezi cu mine.

— Nu-mi fac griji.

Îmi zâmbește, așa că mă forțez să-l privesc direct în ochi, să mă scald în albastrul lor. Nu, nu sunt ochii unui criminal în serie, cum am crezut prima dată. Sunt mai complecși. Ca o întrunire. Îmi amintesc de avertizarea lui Theo și mă uit cu atenție, să văd dacă are pupilele dilatate, dar mi se par de mărime normală.

— Bine, îi răspund.

Nimic spiritual. Nici urmă de flirt. Insipid, incolor, inodor. Poate că, peste o oră, o să reușesc să dau o replică mai bună. Ceva amuzant și memorabil, cu care să las o impresie puternică la despărțire.

Dar acum, nimic.

Ethan își freacă fruntea, ca și cum ar încerca să-și trezească părul din somn. Îmi zâmbește din nou.

— Drum bun mâine.

— Mersi.

— Să nu uiți de noi, adaugă și e deja departe și aproape urcat în mașină înainte să apuc să-l întreb ce vrea să zică prin „noi”

Liceul Wood Valley? Los Angeles? El și eu?

Îl aştept pe Caleb lângă poarta școlii, fâțâindu-mă fără niciun scop pe lângă scări. A spus să ne întâlnim la ora trei şi este deja trei și un sfert. Mă prefac că ideea că ar putea să nu apară nu mă deranjează. Mă holbez la ecranul telefonului ca și cum aş fi căzută pe gânduri, ca și cum viața mi-ar depinde de mesajele pe care le trimit. Dar, de fapt, nu îi scriu nimănui, pentru că singura persoană căreia i-aş scrie în mod normal la ora asta este chiar Caleb. Așa că doar ating ecranul cu degetele, gândind: *„Te rog, nu mă lăsa să te aştept degeaba. Te rog să apari. Te rog, nu mă lăsa să te aştept degeaba"*. Mă întreb cât va trebui să aştept și cât va dura până când va fi evident că sunt o idioată.

Gem trece pe lângă mine. Pentru că, normal, dacă tot trebuie să fie cineva martor la umilința mea, cine altcineva ar putea fi dacă nu ea? Simt un ghem în stomac pentru o clipă, la gândul că CN ar putea să fie Gem, că totul a fost o glumă la adresa mea, dar apoi îmi revin. Nu, Gem are lucruri mai bune de făcut decât să-mi scrie mie în miez de noapte ca parte a unei farse elaborate. Prietenia mea cu CN este reală, chiar dacă nu este încă pregătit să ne întâlnim.

— Aş vrea să te întorci de unde ai venit, spune Gem în timp ce coboară treptele pe lângă mine, aruncând cuvinte ascuțite ca niște săgeți.

— Şi eu.

O spun aproape în șoaptă, să nu mă audă.

— Şi eu ce?, spune Caleb.

Acum, c-a apărut brusc lângă mine, nu mă pot abține să nu zâmbesc larg. Nu m-a lăsat să-l aştept degeaba. E aici, cu cheile maşinii între degetele lungi, pregătit de plecare. Vom bea o cafea și vom vorbi, în sfârșit, și ne va fi la fel de uşor ca atunci când o facem plimbând rapid degetele pe tastatură. S-ar putea să fie ciudat, dar am încredere

în el. *Trei lucruri*, încep să scriu în imaginație: *(1) Mă înțelegi. (2) Povestește-mi despre Kilimanjaro. (3) Ți-a fost frică, acolo sus?*

— Nimic, îi răspund. Vorbeam de una singură.

— Faci asta des?

— Se mai întâmplă.

Caleb e atât de înalt, încât trebuie să mă uit în sus ca să pot vorbi cu el, cu gâtul lăsat pe spate într-un unghi nefericit. Poate o să-mi fac un selfie mai târziu, ca să-mi dau seama cum mă vede el de acolo de sus, cum arată fața mea în prim-plan, toată numai bărbie și sprâncene. Nu are cum să fie prea drăguță. Eu nu sunt o Barbie pentru acest Ken în carne și oase.

— Ascultă, despre cafeaua aia... începe el și deja dezamăgirea mă lovește cu toată forța, chiar înainte să termine propoziția.

Asta primești pentru că ai fost curajoasă. Ridicol din partea mea să fiu atât de optimistă și de deschisă. Nu știu de ce tot permit să mă las ridicată doar pentru a mă prăbuși apoi, ca un animăluț de pluș care e scăpat din gheara metalică într-un joc mecanic la un bâlci. Nu o să fiu niciodată aleasa cuiva, în special a cuiva care arată ca el.

— Nu cred că ar trebui să facem asta, continuă el.

— Să bem o cafea? Bine.

Vreau să scot telefonul din nou. Să-i scriu lui CN. Să-i scriu ceea ce e prea greu de spus cu voce tare: *De ce nu? De ce nu sunt destul de bună pentru tine în viața reală?*

Mă gândesc la coșul din bărbie, pe care l-am ascuns cu fond de ten acum jumătate de oră la baie. Mă gândesc la brațele mele, moi și palide, nu bronzate și tonifiate ca ale lui Gem. La sprâncenele mele care, oricât de mult timp aș petrece în fața oglinzii, ies mereu inegale. La hainele mele, care sunt aproape la fel de banale precum ale lui Caleb. Doar că fetele, se pare, nu trebuie să țintească spre

banalitate. La lungimea nasului meu, care nu m-a deranjat niciodată până acum, la oja mea de unghii roasă. Chiar şi la lobii urechilor, prea lungi, ca nişte fructe care atârnă prea aproape de pământ. Şi, desigur, la bustul meu mereu dezamăgitor, care reuşeşte cumva să fie simultan prea mic şi prea lăsat, nişte pungi stupide, triste, plate.

Caleb nu o să-mi vadă dezamăgirea. Mă prefac că sunt la fel de nonșalantă ca el. Dau din umeri, ca şi cum nu ar fi nicio problemă. Îmi păstrez zâmbetul pe faţă. Mă comport ca și cum nu aş simţi ghemul acela mic și tare în intestine, ca și cum cineva m-ar fi străpuns și le-ar fi legat într-un nod. Rânjesc, în ciuda durerii, o durere reală, ascuţită, viscerală.

— Ştii tu, din cauza lui Liam, spune Caleb.

Nu mai înţeleg nimic. Vorbește într-o limbă străină, pe care nu am mai auzit-o până acum. Una prea accentuată și agresivă, meschină din cauza literelor sale dure, crude.

— Liam? Adică... Stai, ce?

— Cred doar că ar putea să se supere. Și e cel mai bun prieten al meu, aşa că... Ştii tu, spune el.

Dar, nu, nu ştiu. Ce treabă are Liam cu întâlnirea mea cu Caleb?

— Eu tot nu... Sunt confuză. De ce să se supere? Ce treabă are Liam cu toate astea?

Din nou, nu pricep nimic. Poate Caleb are dreptate, până la urmă: să ne rezumăm la nişte cuvinte pe ecran, acolo totul e mult mai simplu de înţeles. Acolo unde toate cuvintele sunt clare și pot fi salvate, aşa încât să te poţi întoarce la ele mai târziu, dacă apar neînţelegeri.

— Ştii că s-a despărţit de Gem, nu? Din cauza ta.

Caleb spune asta pe un ton atât de pragmatic, ca şi cum ar fi informaţii generale despre Liceul Wood Valley. Şi, de asemenea, ca și cum ar avea prea puţin de-a face cu el.

— Nu. Habar nu aveam că s-au despărțit și, dacă au făcut-o, eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

Înghit în sec și încerc să mă explic, realizând că par prea defensivă, deși nu știu din ce cauză.

— Adică Gem e o mare nesimțită și poate că a văzut că ea a fost atât de rea cu mine, deci, indirect, e posibil să aibă cumva legătură cu mine. Dar stai, ce?

Vorbesc aiurea pentru că sunt nervoasă. Mă opresc, aștept să încep să fac sinapse în timp real. Nu spune ceea ce am impresia că spune, nu? Liam s-a despărțit de Gem pentru că mă place pe mine?

Nu, asta e chiar imposibil.

O, Doamne. Pun mâna pe hârtia pe care o am în buzunar, biletul spre Chicago. Ziua de mâine s-ar putea să nu vină prea devreme. Trebuie să plec departe, foarte departe de locul ăsta. Mă gândesc că Dri va auzi chestia asta prin intermediul acestei ciudate rețele de la Wood Valley, din care încă nu fac parte, și va crede că am trădat-o. Știe că nu mă interesează Liam, nu?

Nimic nu mai are sens. Gem este genul de fată care face *bărbații*, nu doar băieții, ci *bărbați* în toată firea, să se holbeze la ea pe stradă. Nu există niciun univers în care cineva s-ar despărți de ea ca să fie cu mine. Cu excepția cazului în care... Există vreo posibilitate ca Liam să fie CN? Avem oare o legătură mintală care l-ar putea determina să facă această trecere imposibilă de la Gem la mine?

Nu. Liam e singur la părinți. Nu are nicio soră moartă, reală sau altcumva. Și nu prea reușim să stabilim o conexiune atunci când vorbim față în față. Cel puțin așa cred...

Liam mi-a spus ieri la magazin că „îi este ușor să îmi vorbească" și că „mă pricep să ascult". Mi s-au părut doar niște cuvinte la întâmplare, genul de lucruri pe care i le spui cuiva mai timid din fire. Sincer, nu

prea mă pricep să ascult. Dar mă pricep să-i las pe alții să vorbească.

Nu, cred că nu a înțeles Caleb bine.

— Mă rog, nu contează. Dar nu mă pot implica în așa ceva, îmi spune și se întoarce, pregătit să plece.

— Așteaptă.

Vreau să-i pun un milion de întrebări, însă realizez că mai bine îi scriu. Mai direct și mai eficient.

— Da?

Caleb se întoarce și face iar gestul ăla stupid cu telefonul, ca și cum ar fi de ajuns ca să mă liniștească: promisiunea unui viitor mesaj.

— Nimic. Vorbeam singură.

CN: te bucuri că pleci?

Eu: ABIA AȘTEPT SĂ SCAP DE AICI.

CN: ziua ta a fost așa de rea?

Eu: Doar... Știi ce? Las-o baltă.

CN: te pot ajuta cu ceva?

Eu: Nu, nu prea.

Deci nu am avut dreptate. Nu îmi este mai ușor să scriu, să-i explic: *M-ai rănit astăzi. Nu-mi place Liam. Degetele mele au obosit, nu am chef de așa ceva. Era doar o simplă cafea.*

Sau: *Cum poți să mă placi atât de mult când discutăm în scris și atât de puțin când ne întâlnim față în față?*

Sau poate chiar să-l întreb direct, doar ca să fiu absolut sigură: *Ești Caleb, nu?*

Mă întind pe pat. Nu ar trebui să fiu surprinsă că CN nu vrea să stea cu mine în viața reală. Chiar și înainte să nu mai vorbesc eu cu el, până și propriul meu tată abia dacă voia să stea de vorbă cu mine.

Simt cum mă cuprinde un val de victimizare, monstrul de sub patul meu. Încerc să nu mă gândesc la mama, atât de potrivită în astfel de momente, ca o scuză ieftină și atât de la îndemână. O justificare pentru faptul că îmi plâng de milă: ratata cu mama moartă. O scuză jalnică, extrem de deranjantă atât pentru ea, cât și pentru mine.

Dri: OMG! OMG! OMG!

Eu: ?

Dri: Am avut dreptate. Gemian este ISTORIE.

Eu: Uau. Mişto.

Dri: Eu cred că un astfel de eveniment necesită mai mult entuziasm. Şi fii atentă: EL S-A DESPĂRŢIT DE EA.

Eu: Aha. S-o fi prins cine este ea cu adevărat.

Nu a auzit încă a doua parte. Sau poate că se înşela Caleb. Poate că eu nu am avut nimic de-a face cu asta. Poate că nu am înţeles bine

ce îmi spunea. Asta ar fi mult mai logic. Oricum, n-o să fiu eu cea care să-i spună despre zvonurile astea ridicole.

Cu doar două luni în urmă, când îmi mâncam sandviciul la prânz de una singură pe acea bancă izolată, ideea că un băiat dintr-a douășpea, oricare băiat de-a douășpea, ar putea să mă invite în oraș mi s-ar fi părut nu doar de neînchipuit, ci și incitantă. Mai mult decât flatantă: stofa din care erau construite fanteziile mele de tocilară. Totuși e solistul celei mai tari formații din școală... Dar acum Liam ar putea să strice totul: prietenia mea cu Dri, relația de la serviciu, poate chiar și relația cu Ethan, care se comportă ciudat de fiecare dată când vine vorba despre Liam. Și, desigur, Caleb, care are acum scuza perfectă pentru a păstra relația noastră doar online.

Această Jessie nouă, Jessie din California, trăiește periculos. Am nevoie de Dri și de CN și de Book Out Below! Dri este îngrijorată că este invizibilă. Eu sunt îngrijorată dintr-un motiv similar: că, fără aceste trei lucruri care-mi țin viața laolaltă, aș putea pur și simplu să dispar.

Dri: CUM A FOST CAFEAUA? Îmi pare rău că te întreb abia acum. Eram prea încântată de veștile despre L și G.

Eu: Nu a mai avut loc. A anulat întâlnirea.

Dri: Îmi pare rău. Ești bine?

Eu: Asta e viața.

Dri: Cât de Zen din partea ta.

Eu: Sunt una cu universul și universul este una cu mine.

Dri: Dă-l în mă-sa.

Eu: Și asta.

Capitolul 27

Telefonul e închis, ascuns în buzunarul cu fermoar al genţii mele de voiaj. Deşi au trecut doar câteva minute de când l-am lăsat deoparte, deja îmi lipseşte. Trebuie să mă lupt cu reflexul de a-l tot verifica. În schimb, mă uit pe fereastră, văd cum LA devine tot mai mic şi mai mic, o adunătură de clădiri de birouri, case şi maşini pe autostrăzi, care, de aici de sus, pare inofensivă și neutră, ca orice alt loc din lume care nu este acasă. Manualul de pregătire pentru PSAT e deschis în poală, dar nu am chef să citesc nimic. În mai puţin de patru ore Scarlett mă va lua de la aeroport şi mă va duce direct la DeLucci, unde ne vom așeza la una dintre mesele pliante, vom comanda câte două felii de pizza fiecare şi câte o Cola dietetică servită în pahare scoase din congelator şi tot trecutul nostru, o viaţă de glume pe care le pricepem doar noi, ne va ajuta să refacem legătura dintre noi. Cele două luni de absenţă vor fi şterse. Îi voi spune cum am reuşit să stric tot ce am atins, cum mi se pare că noua mea viaţă este pe punctul să se destrame şi ea îmi va spune ce trebuie să fac să repar situaţia. Cum să-mi păstrez relaţia cu Dri, cum să-l fac pe Caleb să vrea, ştiţi voi, *să-mi devină prieten cu adevărat, în realitate*, cum să fac să nu-mi pierd jobul. Cum să scap de ridicola dragoste neîmpărtăşită faţă de Ethan, care este, conform tuturor poveştilor, defect, posibil chiar periculos şi cu siguranţă inaccesibil.

Iar ea îmi va reaminti că majoritatea lucrurilor noi par fragile şi că mare parte din problemele astea, poate chiar toate, există doar în capul meu.

În mai puțin de patru ore voi fi din nou acasă. Chiar dacă mama nu va fi acolo, cel puțin voi fi, în sfârșit, într-un loc pe care-l recunosc.

Sunt atât de ușurată, încât las lacrimile să curgă, acum, când nu mă vede nimeni. Le las să cadă pe manualul pentru PSAT, să lase pete mari și umede peste cuvinte.

Mai târziu, în mașină, o privesc pe Scarlett cu coada ochiului. Arată diferit, mai matură, de parcă trăsăturile ei ar fi găsit în sfârșit forma finală. Are părul mai scurt, mai ciufulit, un fel de bob asimetric. Nu mi-a spus că s-a tuns. Mă întreb dacă a făcut mai întâi o listă de preferințe pe Pinterest, așa cum făceam mai demult, sau dacă a fost o decizie de moment. Oricum, îi stă foarte bine. Scar bate darabana în volanul vechiului Honda al părinților ei, în ritmul unui cântec pe care nu-l recunosc. Atât muzica, cât și capul meu, bubuie. Haina și fularul sunt necesare pentru vremea de afară, dar în mașină, îmbrăcată ca să fac față frigului din Chicago și cu centura de siguranță prinsă, îmi este foarte cald. Ar fi trebuit să mă dezbrac înainte să pornim.

Mă gândesc la vremea din California, cum nu trebuie niciodată să ascult buletinul meteo. Cerul mereu albastru, mâneci scurte în fiecare zi. O briză ușoară care îți mângâie pielea.

— Mă simt ca și cum abia aș fi evadat din închisoare, îi spun.

Deschid un pic geamul și dau mai încet radioul, ca să putem vorbi. Simt mirosul familiar al lui Scarlett: nucă de cocos și mango de la loțiunea ei de corp, dar și un parfum necunoscut, picant.

— Bănuiesc că da, dacă prin închisoare înțelegi să trăiești într-un conac imens în Beverly Hills, cu o menajeră și un bucătar personal, atunci sigur. Abia ai scăpat din închisoare, spune Scarlett.

Nu-mi dau seama dacă mi se pare sau se simte ceva în vocea ei. O anumită lipsă de răbdare față de mine.

— În primul rând, eu nu trăiesc în Beverly Hills. Știi că nu e așa.

— Relaxează-te, glumeam, îmi spune și dă mai tare radioul.

Nu la fel de tare ca înainte, dar tot e enervant.

— Ce vrei să facem cât ești aici?

— Sincer? Vreau doar să petrecem niște timp împreună. Să mâncăm pizza. Să vorbim. Să râdem. Mi-a fost dor de noi.

— Da, e ciudat că nu mi-am dat seama cât de mult timp ne petreceam împreună decât după ce ai plecat.

Își ține ochii ațintiți asupra drumului și, din nou, nu-mi dau seama dacă sunt paranoică sau are ceva împotriva mea. O fi supărată pe mine? Normal că ne petreceam mai tot timpul împreună, asta fac prietenii.

— Îmi place coafura ta. Arată foarte mișto.

— Aveam nevoie de o schimbare, îmi răspunde, apoi dă iarăși radioul la maximum.

Suntem la DeLucci. Cel puțin pizza a rămas la fel de bună pe cât mi-o aminteam. În timp ce mâncăm, îi povestesc totul despre LA. Îi spun toată povestea, de la început la sfârșit. Cum mi-am dat seama că CN este Caleb. Despre Liam și Dri. Chiar și că Theo a spus despre Ethan că este dependent de droguri, un lucru pe care mi-a fost frică să i-l povestesc mai demult, pentru că mi-am dorit să-l placă pe Ethan, chiar dacă nu se vor întâlni niciodată. Dar acum îi spun, niciodată nu am fost în stare să mă cenzurez în fața lui Scar. Bat un pic câmpii, sunt agitată. Prea multă cofeină, probabil. Am băut o cană de cafea în avion. Neagră, un gest deplorabil în onoarea lui Ethan.

— Deci... ce ar trebui să fac?, o întreb, pentru că Scar știe mereu ce e de făcut.

E genul de om despre care se spune că are un suflet bătrân, prins în corpul unei persoane tinere. Al doilea ei nume este, fără glumă, Sage*.

— Cum adică?, spune Scar, lingând felia de lămâie din Cola dietetică. Un tip s-a despărțit de prietena lui și vrea să te invite la o întâlnire? Mi se pare o problemă pentru înalta societate.

— Eu doar... Nu vreau să...

— Cred că te gândești prea mult la lucrurile astea, J.

Profită de acest moment ca să mă privească din cap până-n picioare, pentru a vedea cât de diferită sunt față de acum două luni, evaluând toate modificările. Părul meu e mai lung, pentru că nu m-am deranjat să mă tund, și sunt un pic mai slabă, în primul rând pentru că lui Rachel nu prea îi plac carbohidrații. În rest, arăt la fel.

— Poate. Doar că...

— Apropo, Adam o să treacă pe la mine mai târziu. Și o să vină și Deena, mă întrerupe Scar în mijlocul propoziției.

— Ești prietenă cu Deena?

— Nu e așa de rea.

— Bine.

Mușc din felia de pizza, evitându-i privirea. Scar știe că o urăsc pe Deena. A încercat să-mi saboteze prietenia cu Scar mai demult, când eram în clasa a IX-a. I-a spus că o vorbesc pe la spate, ceea ce, evident, nu făceam. Și obișnuia să facă remarci la adresa mea care erau de fapt insulte deghizate în glume. Nu ridica bătaia de joc la rang de artă, ca Gem, dar se plasa oricum undeva în spectrul fetelor răutăcioase.

---

* Sensul substantivului „sage" în limba română este „om înțelept, inteligent" (n.t.).

— Știi, chestia asta nu a fost dificilă numai pentru tine.

Scar lasă jos paharul de Cola, stropind tava. Nu a luat nicio gură din felia ei de pizza.

— Adică, şi eu a trebuit să-mi fac prieteni noi.

Pentru o clipă, schimbăm locurile: mă gândesc la cum ar fi fost dacă Scar ar fi fost cea care ar fi plecat şi eu aş fi rămas. Cum ar fi fost să o iau de la capăt cu toţi oamenii ăştia pe care i-am cunoscut dintotdeauna. Toţi aceşti oameni cu care am ales deja, dintr-un motiv sau altul, să *nu* fiu prietenă. Până acum nu mi-a trecut niciodată prin cap că plecarea mea nu m-a afectat doar pe mine.

— Îmi pare rău. Chiar nu m-am gândit la asta.

— Mda, serios?

— Scar!

Mă uit în ochii ei, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. Ne certăm? Eu şi cu Scar nu ne certăm niciodată. Prietenia noastră nu este aşa, nu avem toane adolescentine şi nu ne dominăm. Am fost mereu persoana ei favorită şi ea a fost mereu persoana mea favorită. Lucrul ăsta e nou şi şocant. Scar să fie supărată pe mine, poate chiar să fi uitat prietenia noastră? Mă simt dureros de singură.

— Ce se întâmplă aici?

Ochii i se umplu de lacrimi. Ai mei, la fel. Mi-am dorit atât de mult să ajung acasă, să stau la masa asta, la care am stat de sute de ori în trecut, să mă relaxez prima dată după luni bune. Acum, în schimb, îmi doresc dintr-odată să fiu oriunde în altă parte, numai nu aici.

Nu, adevărul este că nu vreau să fiu nicăieri, de fapt, pentru că, oriunde merg, eu rămân eu. Sunt blocată în creierul ăsta, în corpul ăsta, în mlaştina asta oribilă numită fiinţă umană.

Cum am reuşit să stric totul, din nou?

Primul meu instinct este să-i scriu lui CN, să mă descarc, să-i

spun cât de prost merg lucrurile aici, cum totul este pe dos, cum acasă nu mai este acasă. Însă apoi îmi amintesc că ieri nu a vrut nici măcar să iasă la o cafea cu mine.

— Nimic. Las-o baltă, spune Scar, prefăcându-se preocupată de felia ei de pizza, turnând brânză, piper, sare peste ea.

Dar tot nu ia nicio gură.

— Scar...

Vocea mea aproape că imploră: *„Haide să o luăm de la început"*. Nu am energia să mă cert. De fapt, nu, nu energia îmi lipsește, ci curajul. Nu suport ideea că am putea să urlăm una la alta, să ne țintim slăbiciunile una alteia, să ne spunem cu voce tare lucruri care nu ar trebui spuse niciodată. Ca lucrul la care tocmai a făcut aluzie: *„Te gândești numai la tine însăți"*. Nu suport gândul că am putea să nu mai fim prietene din cauza unor astfel de cuvinte.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

Scar mușcă din nou din felia de lămâie și o picătură de zeamă i se scurge pe bărbie. Îi dau un șervețel.

— Bine.

Îmi termin cele două felii de pizza, însă Scar le aruncă pe ambele la gunoi, condimentate și neatinse.

Scarlett stă pe canapea, lângă Adam, cu picioarele în poala lui. Fratele lui Deena, Joe, care e în anul întâi la facultatea comunitară și este la fel de enervant ca și soră-sa, a adus niște bere. Poate că ăsta e prețul biletului de intrare în subsolul casei lui Scar. Deena ne dă fiecăruia câte o doză, deși berea e caldă. Cel mai bun prieten al lui Adam, Toby, este și el aici. Deși ne cunoaștem din grădiniță, nu cred că am avut vreodată o discuție adevărată.

Toţi arată diferit, însă cumva la fel. Tenul lui Adam e mai curat, Scar a avut dreptate, şi pare mai puţin bălălău şi copilăros, astfel încât faptul că ar putea să aibă o prietenă nu mai pare atât de ridicol. Înţeleg de ce Scar a acceptat să iasă cu el. Mi-l imaginez pe Adam ridicând greutăţi comandate de pe internet, în subsolul casei lui, care este identic cu cel al fostei mele case, cu linoleum pe podea şi cu tavanul jos, un loc perfect pentru astfel de proiecte de perfecţionare personală. Şi Deena pare mai matură, dar poate că doar ţine spatele mai drept, cu scolioza mai puţin pronunţată. Îi tot şopteşte lucruri la ureche lui Scar şi apoi râd amândouă. Îmi vine să le spun: *„Bine, m-am prins. Sunteţi cele mai bune prietene acum"*.

— Cum e în LA?, întreabă Adam şi, brusc, toţi îşi întorc privirea spre mine.

Deşi cu doar câteva clipe mai devreme mă simţeam exclusă, acum n-aş vrea deloc să fiu în centrul atenţiei. Plus că, dacă ajung să vorbesc despre LA, Scar s-ar putea să se supere şi mai tare pe mine, mai ales dacă întrebările vin din partea – cum să-i spun – iubitului sau prietenului cu beneficii.

— Ştiţi voi... însorit, răspund şi iau o gură de bere.

— Scar ne-a spus că trăieşti, gen, într-un palat sau aşa ceva, spune Toby şi dă noroc cu mine cu dozele de bere, ca şi cum mutatul în LA e un fel de realizare personală, ca intratul la facultatea dorită.

— Nu chiar. Adică e o casă frumoasă, dar nu e casa mea. Mi-e dor de Chicago.

Încerc să îi prind privirea lui Scar, dar ea nu se uită la mine pentru că e prea ocupată îmbrăţişându-l pe Adam. Mă gândesc la casa lui Rachel, la pereţii din sticlă care parcă te roagă să-ţi pierzi privirea în zare, apoi mă uit la beciul ăsta. Îmi aduc aminte că suntem sub pământ.

— Ne-a mai spus că mergi la un liceu privat fandosit, unde toţi

copiii sunt superbogați și sunt urmăriți de paparazzi.

Vocea lui Toby mă surprinde, e mai groasă decât mi-aș fi imaginat. Se aude accentul de Chicago și este prima dată când realizez că există un astfel de accent. Oare așa mă aud și cei de la Wood Valley, li se pare că pronunț diferit toate cuvintele?

— Nu știu. Oamenii de acolo sunt clar diferiți.

Oare Scar a crezut în tot timpul ăsta că eu de fapt mă laud atunci când descriu minunata lume nouă? Noi două am vorbit mereu aceeași limbă. Sper că a înțeles că aș fi preferat tot timpul să fiu aici, în subsolul acesta, poate nu bând o bere caldă alături de Deena și de Adam și de toată gașca asta ciudată, dar în mod sigur mâncând popcorn și uitându-mă la seriale pe Netflix împreună cu ea. Că lucrurile care fac ca Liceul Wood Valley să pară interesant și cool sunt exact lucrurile care mă fac să mă simt atât de singură. Nu mă impresionează gardurile vii înalte și vita Kobe.

Încerc să mi-i imaginez pe noii mei prieteni trăind în Chicago. Mă întreb dacă s-ar putea adapta la stilul meu de viață din trecut la fel cum am încercat eu să mă adaptez la al lor. În ciuda faptului că au prea mulți bani de cheltuit pe cafele, în ciuda meditatorilor pentru PSAT și în ciuda faptului că nu au pășit în viața lor într-un supermarket ieftin, Dri și Agnes nu ar face mofturi dacă ar fi să bea o doză de bere și ar fi fericite să discute cu Scar despre coafura ideală. Și Caleb și-ar găsi locul alături de noi, el e genul care se adaptează oriunde. Cam așa. Toți s-ar adapta.

Ethan este singurul pe care nu reușesc să îl suprapun pe această imagine, dar asta doar pentru că mi-e greu să mi-l imaginez pe Ethan în oricare alte locuri cu excepția celor în care se ascunde de obicei. El seamănă cu mine, cred: împovărat de faptul că lucrurile care se întâmplă în mintea lui sunt diferite de cele care se întâmplă în capul

celorlalți. Diferit chiar și de gândurile celor mai apropiați prieteni.

Și împovărat de modul în care nu poți să te gândești la diferențele astea prea mult, pentru că tocmai adevărul privind propria izolare este insuportabil.

Sunt beată și am un gust rău în gură de la atâta bere caldă și amară. Scar și Adam sunt în uscător, cu ușa închisă, și îmi dau seama, după zgomotele care se aud de dincolo de ușă, că fac sex. Probabil că nu e prima dată. Poate că i-a povestit toate detaliile lui Deena și că noua ei prietenă a putut să-i dea tot felul de sfaturi, informații pertinente despre lucruri care par incredibil de complicate în cele câteva filme porno pe care le-am văzut. Nu doar chestiile cu prezervativul pe banană pe care le-am învățat la orele de educație sexuală, ci și răspunsuri pe care eu nu le știu la întrebările: „Cum?", „De ce?" și „Ce lucruri ar putea să îmi placă?". Poate că de asta nu mai vrea Scarlett să fim prietene, pentru că nu îi pot da astfel de sfaturi utile. Și pentru că folosesc expresii precum „sfaturi utile" atunci când sunt beată.

Dacă mă gândesc bine, nici eu nu aș vrea să fiu prietenă cu mine.

Deena și Toby se sărută într-un colț, pe partea în formă de L a canapelei familiei Schwartz, exact locul la care visam cu doar o săptămână în urmă, când voiam să mă mut înapoi la Chicago și să dorm în acest subsol, pentru că ăsta mi se părea răspunsul la toate problemele mele. Joe, care și-a făcut un tatuaj cu o pereche de căști în jurul gâtului, cel mai stupid tatuaj al tuturor timpurilor, pentru că tehnologia va progresa și, în curând, tatuajul lui va fi echivalent cu cel înfățișând un telefon cu disc, încearcă să îmi vorbească, apropiindu-se tot mai mult după fiecare întrebare. Normal, întrebările lui sunt

idioate, de genul: *„I-ai văzut pe Brad și pe Angelina? Poți să te urci pe literele care formează semnul Hollywood?"*. Am impresia că el crede că, dacă tot am rămas singurii necuplați, ar trebui să începem să ne sărutăm, că eu aleg oamenii cu care fac asta pe baza unui algoritm extrem de simplist: cine a mai rămas în cameră.

Scot telefonul, nu mă pot abține. Îi scriu lui CN.

Eu: Ești treaz?

CN: sunt mereu la dispoziția ta. cum e Chicago?

Eu: Sincer? Futut.

CN: ?

Eu: Nici nu știu de unde să încep. În primul rând, sunt beată și un idiot de aici nu mă lasă în pace.

CN: serios? ești bine? vrei să chem poliția?

Eu: NU! Nu asta am vrut să spun. Nu. E OK, doar că e enervant. Și Scar e supărată pe mine, deși eu nu știu de ce. Deena este acum cea mai bună prietenă a ei sau așa ceva. Și mă simt atât de...

CN: singură.

Eu: Singură.

CN: sunt aici.

Eu: Dar nu ești. Nu cu adevărat.
CN: Ba sunt.

Eu: Nu ești acolo nici măcar când sunt eu acolo.

CN: te apucă mereu existențialismul când ești beată?

Eu: Nici măcar nu ai vrut să bei o cafea cu mine. Era doar o cafea.

Lacrimile îmi curg, nestăpânite. Și lucrul ăsta, lacrimile, nu faptul că îi scriu cuiva, sau poate faptul că i-am dat deoparte mâna de pe piciorul meu, îl convinge pe Joe să renunțe, să mă lase în pace. Se pare că al doilea cel mai bun lucru de făcut dacă nu reușește să se combine cu mine este să se joace pe telefon. Aud bipuri intermitente. Cel puțin eu plâng într-o liniște deplină. Toți ceilalți sunt prea ocupați să-mi observe lacrimile.

CN: despre ce vorbești?

Eu: ȘTII DESPRE CE VORBESC.

CN: chiar nu știu...

Eu: ÎNCETEAZĂ SĂ TE MAI PREFACI CĂ NU ȘTIU CINE EȘTI.

CN: Jessie, sunt foarte confuz. ştii cine sunt? adică, am crezut şi eu că ştii ieri, dar apoi... mi-am zis că nu ai cum. şi voiam să-ţi spun, dar...

Eu: Era doar o cafea. Sunt oare chiar atât de, nu ştiu, oribilă?... Las-o baltă.

CN: habar nu am despre ce vorbeşti. serios. nu crezi că ar trebui să aşteptăm să te trezeşti înainte să discutăm asta? pentru că nu merge cum mi-am imaginat eu...

Eu: Mda. Nici cum mi-am imaginat eu.

Închid telefonul. Urc scările în fugă până la baie. Vomit feliile de pizza de la DeLucci şi cele şase doze de bere şi nu mai reuşesc să simt niciun pic de nostalgie când văd perdeaua de duş cu harta lumii şi dozatorul de săpun cu *Pisica în pălărie** ale lui Scar, care sunt aici dintotdeauna. Mă aşez pe covoraşul albastru şi pufos, încercând să rămân nemişcată în timp ce lumea se învârte în jurul meu.

---

* *Pisica în pălărie* este o celebră carte pentru copii, scrisă şi ilustrată de Theodor Geisel sub pseudonimul Dr. Seuss. (n.t.).

Capitolul 28

— Trezește-te, somnoroaso, spune Scar.

Deschid mai întâi un singur ochi. Are pijamale groase, părul strâns într-o minicoadă și nu pare deloc mahmură. Are o mușcătură evidentă pe gât, pe care sper că o va acoperi cu fond de ten înainte de a da ochii cu părinții ei. Stă turcește pe marginea patului ei, în care, se pare, am dormit, deși nu îmi amintesc cum am ajuns aici. Îmi întinde un pahar cu apă.

— Te rog să-mi spui că nu te-ai combinat cu Joe.

— Nuuu. Nu. Normal că nu.

Capul îmi zvâcnește, simt o durere iradiind din interior, ca și cum creierul meu s-ar fi murat în alcool. Mă ridic în fund, dar imediat mă întind înapoi. Prea rapid. Totul e prea rapid.

— Deci... mă gândeam să mă întorc mai devreme.

Cuvintele îmi scapă înainte să mă gândesc la ce spun. Doar că nu mai suport să stau lângă Scarlett fără ca noi să fim cum eram înainte. Îmi imaginez că probabil așa ajungi să te simți când te desparți de cineva.

— Nu face asta, J. Serios. Nu așa.

— Nu știu de ce mă urăști atât de mult.

Țin ochii închiși, așa că aceste cuvinte sunt mai ușor de spus, să le las să se strecoare afară în întuneric. Probabil că am consumat aseară toate lacrimile, pentru că acum nu mai curge niciuna. Doar o senzație insuportabilă că am pierdut ceva ce iubeam.

— Nu te urăsc.

Scarlett se urcă pe pat, lângă mine, cu mâna pe umărul meu.

— Doamne, ce puți!

Izbucnesc în râs.

— Mersi mult. Am vomitat.

— Am văzut.

— Scar...

— Nu te urăsc.

Face o pauză, caută cuvintele potrivite.

— Dar tu ai plecat. Nu eu. Tu ești cea care m-a părăsit.

Mă uit pe fereastră, privind pe lângă Scar. Copacii sunt aproape goi, deși e încă toamnă. Toate frunzele au căzut, una câte una, lăsând ramurile golașe în fața gerului. Mă trece un fior și mă înfofolesc mai bine în plapumă.

— Nu e drept. Eu nu am vrut să plec. Știi asta.

— Dar abia dacă mai întrebi cum mă simt eu. Nu doar că ai plecat, m-ai părăsit.

— Doar că... am presupus că aici nu s-a schimbat nimic. Mi s-au întâmplat atât de multe lucruri, încât am vrut să-ți povestesc totul. Asta facem noi, îi spun și buza de jos începe să-mi tremure.

Poate că are dreptate și eu mă înșel, poate că totul este vina mea. Scarlett, tata, CN, în curând și Dri. Poate și mama, în cine știe ce fel cosmic. Poate că narcisiștii care se gândesc numai la ei, așa ca mine, nu merită să aibă mame.

— Știi cât de greu a fost pentru mine? Crezi că eu aveam chef să stau cu Deena? Când ai plecat nu mai aveam pe nimeni. Pe nimeni. Și nu mă mai întrebi niciodată... nu știu, nu mai întrebi nimic.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Am avut capul băgat foarte adânc în propriul fund.

— Și îmi pare rău chiar și pentru faptul că îndrăznesc să mă supăr pe tine, pentru că mama ta a murit și tu a trebuit să mergi să stai cu mama ta vitregă și cu fratele tău vitreg. Care, apropo, nu par atât de răi. Dar tot am nevoie de prietena mea cea mai bună, știi? Nu e totul doar despre tine.

Scar se strânge ghem și începe să plângă, atât de tare, încât i se zguduie tot corpul. O cuprind cu brațele și o țin strâns la pieptul meu, deși nu am nicio idee de ce a reacționat așa.

— Scar, totul e bine. Eu o să fiu bine. Vorbește cu mine, o rog, dar nu e deloc cel mai bun moment.

Prea multe lacrimi și prea mulți muci. Aștept. La asta mă pricep, să aștept și să ascult.

— Adam se va despărți de mine, spune ea după ce m-am ridicat din pat și i-am întins un sul de hârtie igienică pentru a-și șterge lacrimile.

Am senzația că îmi fuge pământul de sub picioare, dar pentru Scar sunt în stare să uit de mahmureală.

— De ce? Adică, ce te face să crezi asta? Pare foarte îndrăgostit de tine, îi spun.

Și ăsta e adevărul. Înainte de retragerea deloc subtilă în uscător, el trăgea mereu cu coada ochiului la ea, încercând să vadă cum reacționează când făcea câte o glumă. Nu voia doar să o vadă râzând, ci era încântat că el este cel care i-a provocat veselia.

— Nu știu... Parțial e vorba despre treaba cu sexul.

— Care treabă cu sexul?

Oare nu-și dă seama că nici nu mi-a spus că s-a culcat cu el? Ne-am îndepărtat atât de mult fără ca măcar să fi observat?

— Păi, faptul că încă n-am făcut-o. Deena a trecut printr-o spaimă enormă anul trecut, a crezut că era însărcinată, și eu... nu știu, pur și

simplu nu sunt pregătită. E puţin cam ruşinos, dar mi-e frică. Nu ştiu ce trebuie să fac.

— Nimeni nu ştie ce trebuie să facă prima dată, nu?

— Doar că sunt atât de...

Se întrerupe, îşi trage plapuma peste cap. Asta nu e Scar pe care o cunosc eu. Scar a mea este neînfricată, nu este ca mine, speriată de lucrurile fără importanţă din viaţă, cum ar fi băieţii şi ridicolele lor părţi atârnătoare.

Dau la o parte plapuma, o forţez să mă privească.

— Spune-mi.

— Sunt atât de îndrăgostită de el, încât nu ştiu ce să mai fac. Nu mă aşteptam să-mi placă deloc de el şi acum... Dumnezeule! Acum mă pierd total. Nu mă pot gândi decât la el.

Ştiu exact ce vrea să spună. Aşa mă gândesc eu la Ethan, Ethan cel defect, cel imposibil-de-iubit. Tot timpul, chiar şi atunci când nu vreau să fac asta. Chiar şi atunci când e complet irelevant pentru ceea ce fac, cum ar fi să beau alături de enervantul de Joe în timp ce mă întreb cum s-ar adapta Ethan la Chicago. Nu va veni niciodată la Chicago. Nu va vedea niciodată subsolul lui Scar. Dar era oricum acolo, în mintea mea.

Şi, oricât de stupid ar suna, recunosc că mă gândesc şi la CN în acelaşi fel. Nu la Caleb, nu la versiunea reală a lui CN, ci la cea de pe ecranul meu. Cea care este mereu acolo când am nevoie.

Nu e real, desigur. Toţi devenim versiuni mai bune ale noastre atunci când avem destul timp să scriem un text perfect. CN, cel pe care îl cunosc eu şi de care sunt obsedată, nu poate fi transpus în viaţa reală. El este sufletul meu pereche virtual, nu cel real. Realizez asta.

— Scar, asta-i minunat.

— Nu, e oribil. Mă simt ca o idioată. E Adam, ce Dumnezeu? Adam, vecinul tău, cu cel mai nasol sărut din lume... deşi acum sărută foarte bine.

Îşi trage din nou plapuma peste cap, eu o dezvelesc din nou.

— Uită-te la mine. Te place mult. Serios. S-a apucat să tragă de fiare. Se vede. De ce ar începe dintr-odată să facă exerciţii dacă nu pentru tine? Şi nu se poate abţine să nu te atingă tot timpul. Şi te priveşte tot timpul. Vreau să zic: tot timpul!

O îmbrăţişez, nu mă pot abţine, sunt atât de fericită! Merită un prieten bun şi orice altceva şi-ar mai dori. Merită, cu siguranţă, acel final fericit din comediile romantice despre băiatul din vecini. Chiar dacă, tehnic vorbind, el era vecinul meu, nu al ei. Pe aproape, nu contează.

Şi are dreptate: chiar am plecat fără să mă gândesc nicio clipă ce ar putea însemna mutarea mea pentru ea. Nu am întrebat-o despre Adam, despre viaţa ei cea nouă, m-am concentrat numai asupra problemelor mele.

— Îmi pare atât de rău că nu am fost acolo pentru tine. Am fost o nesimţită. Dar sunt aici acum, bine?

— Bine, spune ea, fonfăind cu faţa ascunsă în umărul meu.

— Deci... Spune-mi totul.

Şi-mi spune.

Mai târziu, mâncăm supa de tofu cu tăiţei şi sos picant a mamei lui Scar, despre care Scar spune că e un leac antic pentru mahmureli. Nu-mi vine să vărs, deci consider asta o mică victorie.

— Adam vrea să-i fac nişte stickere-tatuaj pentru computer, îmi spune.

Îi răspund cu un zâmbet. E super-îndrăgostită. Indiferent despre ce vorbim, găseşte o cale să-l pomenească pe Adam.

— Stickerele sunt fantastice. Ar trebui să le vinzi pe Etsy*.

— Da... a ales deja nişte chestii pe care şi le-ar tatua, dacă ar fi să-şi facă nişte tatuaje adevărate, dar eu vreau să fac stickere care înseamnă ceva. Ceva care să însemne ceva pentru el, pentru noi. Nu ştiu, probabil că e prea devreme.

Ne mâncăm supa, uitându-ne fiecare în farfuria ei. Nu ştiu dacă e prea devreme. Nu mă prea pricep la chestiile astea, aşa că nu vreau să spun vreo prostie.

— Telefonul tău bipăie încontinuu?, mă întreabă Scar. De când ne-am aşezat, am numărat cel puţin zece mesaje. Posibil mai multe.

— Mda.

— Şi nu vrei să-ţi verifici mesajele?

Mi-am lăsat intenţionat telefonul în geantă. O dezintoxicare intenţionată, nu una impusă de Administraţia Federală pentru Aviaţie. Când am deschis telefonul, dimineaţă, aveam deja o mulţime de mesaje pe care-mi era prea frică să le citesc. Câteva de la Agnes şi Dri, dar mă gândesc că, dacă vor să nu-mi mai fie prietene, pot să aştepte până luni. Şi, poate cel mai înspăimântător, un mesaj de la CN. Nu pot să cred că am fost destul de proastă încât să-i scriu beată. Trebuie să-mi cumpăr o fiolă alcoolscop în care să suflu înainte să folosesc telefonul. O fi existând aşa ceva? Dacă nu, o s-o inventez eu, o să *subminez* industria şi o să fac un gazilion de dolari.

— Nu prea.

— Ar putea fi ceva urgent.

— Ce urgenţă? Dacă vrea tata să-mi spună ceva, are numărul tău

* Etsy este un site web prin care utilizatorii pot să vândă şi să cumpere produse artizanale (n.t.).

de fix. Sunt doar a ta acum. Fără tâmpenii de la Wood Valley.

— Îmi place să aud despre tâmpeniile de la Wood Valley. Serios, spune Scar.

Se ridică în picioare şi se întinde cu o dexteritate care mă face să mă întreb dacă nu cumva s-a apucat de yoga.

— Vreau doar să mai vorbim şi despre mine, din când în când.

— Îmi pare rău.

Asta e noua mea mantră. Am repetat de atâtea ori cuvintele astea, cred că le-am spus de vreo sută de ori doar în dimineaţa asta, încât sper că mai au sens. Când a murit mama, asta a fost expresia pe care am urât-o cel mai mult, pentru că mi s-a părut că le oferă celorlalţi o cale uşoară de a scăpa de mine şi de a trece mai departe. Mi s-a părut că aceste cuvinte sunt ca un cadou frumos ambalat, dar gol pe dinăuntru. Niciun fel de recunoaştere a faptului că mama era acum moartă şi că va rămâne moartă în fiecare zi, pentru totdeauna.

— Îţi iau telefonul.

— Nu, te rog.

— Trebuie s-o fac.

Îmi scoate telefonul din geantă şi îl deschide.

— Care e parola?

Limba îmi arde şi ochii îmi lăcrimează din cauza sosului picant. Totuşi mai iau o gură de supă. Îi evit privirea. Amestec tăiţeii şi algele într-un ghem.

— Bine. O ştiu, oricum.

— Ba n-o ştii.

Deşi, evident, o ştie.

— Unu-doi-trei-patru. Da, asta e. De câte ori ţi-am spus să schimbi parola?

Râd, dar sunt speriată. Ce o să găsesc pe telefon? Ce are de spus

CN în apărarea lui? De ce îmi scriu și Dri, și Agnes, deși știu că sunt plecată? Mă rog să-mi scrie ca să-mi spună că Liam și-a revenit și că el și Gem sunt împreună, nu pentru că sunt supărate pe mine. E ciudat că Wood Valley m-a urmărit până aici, la jumătate de țară distanță.

— Nu se poate!, țipă Scar, bătând din palme. Speram să nu fie el!

— Despre ce vorbești?

— Uite!

Scar îmi dă telefonul, deschis la un conferință în trei, între mine, Agnes și Dri.

Agnes: ȘTIRI IMPORTANTE. Tocmai l-am văzut pe Caleb la Barney's.

Dri: Și?

Agnes: ERA CU SORA LUI!

Dri: Nu e moartă?

Agnes: Deloc. Vie și nevătămată. Și-și cumpăra o geantă care costa o mie de dolari.

Dri: JESSIE!!! OMG!!! OMG!!!

Agnes: V-am spus eu că CN nu e Caleb.

— Stai, ce?

Mă uit la Scarlett. Sunt confuză. Normal că CN e Caleb. Adică trebuie să fie. Felul în care se îmbracă, de parcă și-ar dori să rămână anonim. Faptul că avea telefonul în mână la petrecere. Și cum a apărut la Book Out Below! imediat după ce i-am spus lui CN că lucrez acolo. Faptul că îmi scrie la doar câteva minute după ce vorbim față în față. Toată treaba aia cu salutul cu telefonul în mână. Oare a inventat chestia cu sora moartă?

Și nu am vorbit o dată cu CN despre oferta mea de a ieși la o cafea, atunci când i-am spus că nu mai vreau să ne întâlnim?

Caut mesajele. Iată-le:

Eu: (3) Doar ca să știi, nu mai vreau cafea.

CN: bine, nu mai pupi cafea!

Eu: Poftim?

CN: o glumă. din *Seinfeld*?

Eu: Nu e amuzantă.

CN: e doar cafea, relaxează-te.

Îi dau telefonul înapoi lui Scar, ca și cum ar fi otrăvitor. Oare am înțeles totul greșit? Oare CN a crezut că am vrut să spun altceva, că mă las de băut cafea? Iar eu la rândul meu am înțeles greșit, că „e doar cafea" înseamnă că nu e mare lucru să ne întâlnim în persoană?

— Bravo! Speram să nu fie Caleb. Pare cam nesimțit. Fără supărare. Și fără a lua în calcul toată povestea cu Kilimanjaro. Adică, dacă tot și-a petrecut tot timpul ăsta scriindu-ți mesaje, sigur își dorește să iasă cu tine.

— Stai, tu chiar crezi că nu e el. Serios?

Mă simt din nou de parcă totul se învârte în jurul meu. Scar nu a avut dreptate. Supa nu este un leac pentru mahmureală. Sosul picant îmi urcă în sus pe gât, arzând, arzând, arzând.

— Normal că nu. Cine inventează o soră moartă?

— Ciudați care le scriu e-mailuri anonime colegelor de clasă?

— Imposibil. E oficial. CN nu este Caleb.

— Atunci cine dracu' este?

— Uite, spune Scar și-mi dă telefonul înapoi.

CN: sunt îngrijorat. ești bine? poți să rămâi supărată, doar spune-mi că ești bine, ok?

CN: aloo?

CN: ok, încerc să mă calmez, deși e miezul nopții și mi-e imposibil să gândesc limpede. o să-mi spun că ți s-a terminat bateria sau că ți-ai închis telefonul pentru că nu vrei să vorbești cu mine. ceea ce e în regulă, deși nu am nici cea mai mică idee de ce. sper doar că nu ești prin cine știe ce șanț, beată, cu idiotul ăla care nu te lăsa în pace.

CN: e dimineață acum. ești bine, da? da? DA?

CN: trei lucruri: (1) ți-am spus o singură minciună până acum. restul, tot restul, a fost adevărat. și, deși minciuna a fost una mare, cred că o să înțelegi de ce a trebuit să te mint. doamne, sper că da. (2) LUCRUL ĂSTA este mult mai important decât orice altceva. este real. chiar dacă majoritatea lucrurilor par neimportante de cele mai multe ori. (3) m-am gândit toată noaptea, ți-am recitit mesajele de un milion de ori și sunt destul de sigur că știu cine crezi tu că sunt. dar te înșeli.

CN: doar pentru astăzi, o să mai adaug și punctul 4. hai să ne întâlnim.

— Deci *este* Caleb. Pentru că a spus că a mințit. Trebuie să fie Caleb. A mințit despre sora lui, dar tot restul este adevărat.

— Nu are cum. A mințit despre altceva. Sau, dacă minciuna era despre o soră moartă, nu Caleb e cel care te-a mințit. Pur și simplu nu este el. Sunt sigură, spune Scar și, deși nu s-a întâlnit niciodată cu niciunul dintre oamenii ăștia, o cred.

Caleb a fost atât de indiferent față de mine, complet neinteresat să pălăvrăgim măcar. CN este exact opusul său. Vrea întotdeauna să audă mai multe, să afle toate detaliile care, adunate, îmi compun viața de zi cu zi.

— Cred că e Liam, mai spune Scar.

— Imposibil!

— Ar explica de ce a părăsit-o pe Gem pentru tine.

Îi zâmbesc lui Scar, dar nu pentru că vreo parte din mine și-ar dori ca CN să fie Liam. Asta ar fi nasol dintr-o mulțime de motive, dar în primul rând din cauza lui Dri.

— M-ai ascultat, îi spun, şi mă simt extrem de recunoscătoare că e încă prietena mea şi că va fi, sper, pentru totdeauna.

A cunoscut-o pe mama. Şi m-a cunoscut pe mine, aşa cum eram înainte. Asta nu e puţin lucru.

— Normal că te-am ascultat.

Eu: Scuze pentru aseară. Nu eram eu însămi. Poveste lungă.
Dar, da... haide să ne întâlnim. Cred că a sosit momentul.

CN: cu siguranţă a sosit momentul, indubitabil.

Capitolul 29

— Ştii ce e ciudat? Sunt o mulţime de tipi în şcoală. CN ar putea fi oricine. Ar putea fi tipul ăla, Ken Abernathy, care are o problemă majoră cu băşinile. E chiar trist. Ar putea fi chiar domnul Shackleman!

Eu şi Scar am ieşit la plimbare cu maşina. Fără nicio destinaţie. Ne învârtim la întâmplare pe străzile familiare. Spre deosebire de foştii mei colegi, peisajul de aici nu s-a schimbat deloc. Or fi arborii desfrunziţi, dar sunt desfrunziţi la fel cum erau şi toamna trecută şi în toamna dinainte. Chiar şi casa mea arată fix la fel cum mi-o aminteam, deşi e locuită acum de altă familie. Singura diferenţă este prezenţa unei triciclete cu ghidon cu ciucuri pe peluză şi a unei mingi de fotbal uitate într-un boschet. Când trecem prin faţa casei, strâng din ochi, încerc să şterg detaliile astea noi din imagine.

Acasă, dar nu chiar acasă.

Mamă, unde eşti? Ce prostie din partea mea să cred că vei fi mai prezentă aici decât în LA.

— Cine e domnul Shackleman?, întreabă Scar.

— Profesorul meu de sport. E superpervers.

— O, Doamne, cât de amuzant ar fi dacă s-ar dovedi că CN este vreun bătrânel cu barbă.

— Au! Să aibă chelie şi burtă de bere.

— Cred că o să trebuiască totuşi să accepţi că Liam este CN, pentru că e clar.

Scar intră în parcarea de la 7-Eleven*. Rămânem în mașină și ne holbăm la fațada magazinului, la geamurile enorme, la lămpile fluorescente și la rafturile nesfârșite de mâncare procesată, la crenvurștii strălucitori, înfipți în frigărui. Îmi place să stau în mașina lui Scar. E un cocon din plastic și metal.

Mamă, îmi e dor de tine. Te iubesc.

— Doar că... nu știu. Nu-l văd pe Liam în felul ăla. E destul de drăguț, dar... sunt un pic cam stânjenită în prezența lui. Mă rog, știu că par ciudată și foarte pretențioasă. Ar trebui să fiu fericită că mă place cineva, oricine...

— Ei, haide, nu fi ridicolă. Dacă nu-ți place, nu-ți place și gata. Nu spun că ar trebui să fii disperată. Spun doar că s-ar putea să nu vezi ceea ce te așteaptă fix în față. Cum am făcut eu cu Adam.

Râd, nu mă pot abține. Adam și Scar. Scar și Adam. Toată treaba asta e chiar simpatică.

— Bine, hai, râzi, spune Scar. Râzi acum. Pentru că nu am terminat.

— Scar și Adam stau și discută, / Și mai târziu se și sărută. / Întâi iubire, apoi căsătorie, / Apoi un bebe mic, ca prin magie!

— Doamne ferește!

Iată ce vreau să zic, dar sună ciudat chiar și pentru mine: *„Liam mă face să mă simt băgată în seamă, dar nu și înțeleasă. Eu vreau să fiu înțeleasă."* Și ăsta e un alt motiv care mă face să cred că Liam nu e CN. Pentru că CN mă înțelege. Sunt convinsă de asta. Înțelege prin ce am trecut. Avem o legătură.

— Deci... Chestia cu sexul. Vrei să vorbim despre asta? o întreb.

Dacă să facă sau nu sex, asta e singura parte a relației ei cu Adam despre care nu am discutat încă în detaliu.

---

* 7-Eleven este denumirea unui lanț internațional de supermarketuri, denumite astfel deoarece sunt deschise de la 7 dimineața până la 11 seara (n.t.).

— Vreau s-o fac. Adică, partea mea feminină sigur vrea s-o facă. Dar dacă nu mă pricep la asta? Sau i se face scârbă de mine sau, ştii tu, rămân însărcinată?

— Mai ţii minte ora de educaţie sexuală de anul trecut? Cu prezervativele? Banană, penis, tot aia. Nu e mare diferenţă, nu? Şi sigur nu are cum să i se facă scârbă de tine.

— Chiar dacă reuşesc să fac toate astea, să-i pun prezervativul... Prezervativele se pot rupe, ştii? Sau nu funcţionează, nu ştiu. Aş putea să iau anticoncepţionale, dar nu văd cum aş putea să fac asta fără să-i spun maică-mii. Şi ea ar înnebuni.

Scar se uită în faţă. Asta e genul de conversaţie mai uşor de purtat fără să ne uităm una la alta. Fără contact vizual.

— Adam încearcă să te convingă s-o faci? Ai vorbit cu el despre asta?, o întreb.

— Nu chiar. Adică, sunt convinsă că ar face-o. Sexul, adică, nu vorbitul despre. Deşi cred că ar face şi asta.

— De ce nu aştepţi, să vezi ce se întâmplă? Probabil că şi el este virgin. Şi dacă mama ta o să vadă că vă petreceţi atât de mult timp împreună, poate că o să aducă ea vorba despre asta.

— Tu nu o ştii pe mama, nu?

— Nu ştiu, atunci. Nu trebuie să iei o hotărâre chiar acum.

— Crezi că nu ar trebui s-o fac?, mă întreabă.

E ciudat să o văd aşa, atât de vulnerabilă, plină de îndoieli. Îndrăgostită. Mă gândesc la ce ar spune mama, pentru că îmi imaginez că am fi fost încă destul de apropiate încât să discutăm despre asemenea lucruri, dacă ar mai fi trăit. Sau, mai probabil, nu am fi fost. Am impresia că ni se întâmplă ceva când împlinim 16 ani. Părinţii se transformă din aliaţi în cele mai mari obstacole din calea ta. Şi eu sunt o adolescentă care nu şi-ar dori nimic mai mult

pe lumea asta decât să am o mamă care să-mi interzică să ies din casă. Ar fi opusul unei pedepse.

— Nu contează ce cred eu. Ar trebui să faci ce vrei tu să faci.

— Ăsta nu prea e un răspuns, Jess.

Râd și îi trag un ghiont în coaste. Îmi dau seama că Scar are nevoie acum de o prietenă ca Scar: cineva care să acopere toate aspectele problemei și să fie extrem de sinceră.

— Sincer, cred că te gândești prea mult la asta. Și, da, știu că sună amuzant atunci când o spun eu. Relaxează-te. Fă ce vrei să faci, când vrei s-o faci. Dacă te simți pregătită, fă-o fără remușcări. Dacă nu ești, și asta e perfect în regulă. Pare o mare chestie acum, dar poate că nu este, de fapt.

Par înțeleaptă și sigură pe mine însămi, calități pe care nu mi le-am mai atribuit niciodată, mai ales într-un asemenea context.

— Trebuie doar să-ți dai seama dacă ești speriată pentru că o faci prima dată, iar prima dată ar trebui să fie un pic înspăimântătoare, nu? Sau pentru că nu ești pregătită. Nu există, de fapt, un răspuns corect.

— Parcă ai fi eu, spune Scar, întorcându-și în sfârșit capul spre mine.

Are lacrimi în ochi, ceea ce mă întristează, pentru că ar trebui să fie fericită. Are parte de ceea ce și-a dorit dintotdeauna, să iubească și să fie iubită, chiar dacă nu se întâmplă totul așa cum și-a imaginat.

— Am avut cea mai bună profesoară posibilă, îi răspund, zâmbind.

Apoi, ca la un semn, fără a discuta despre asta, ca vechile Scar și J, deschidem portierele și intrăm în 7-Eleven. Și, la fel cum făceam demult, cu mult înainte ca totul să fie atât de complicat, mergem direct în spatele magazinului, la aparatul de Slurpee*, pe care ne putem bizui întotdeauna.

---

* Denumirea comercială a unor băuturi răcoritoare făcute din suc de fructe și fulgi de gheață. (n.t.).

Dri: Te-a invitat Liam să ieşi cu el?

Eu: Nu!

Stai, nu cumva mint? Dacă el este CN şi o să mă întâlnesc cu CN, asta se pune? Şi, presupunând că nu s-a înşelat Caleb, dacă eu sunt motivul despărţirii lui Liam de Gem (nu mă îndur să le spun Gemian), asta înseamnă că am obligaţia de a-i spune lui Dri?

— Nu-i spune!, exclamă Scar, citindu-mi şi gândurile în timp ce-mi citeşte mesajele, peste umărul meu.

Suntem înapoi în subsolul ei, urmărind la televizor cum nişte vampiri arătoşi salvează adolescente inocente de alţi vampiri, rău-intenţionaţi. Mâncăm popcorn. Sunt foarte fericită.

— Serios, nu-i spune, doar o să o răneşti. Şi nici măcar nu e o minciună. Liam nu te-a invitat nicăieri.

Dri: Cred că o s-o facă. Te place.

Eu: Nu sunt interesată.

Dri: Dar dacă este CN?

Eu: Nu este CN.

Dri: Dar dacă este?

Eu: Dri!

— Vrea să-i spui că n-o să ieşi cu el. Şi nu ai cum să-i spui asta. Dacă el este CN, trebuie să-i dai o şansă. Pur şi simplu trebuie, spune Scar, cu încrederea pe care i-o ştiam.

Asta este prietena mea cea mai bună, așa cum o cunosc eu: cea care spune mereu adevărul, fără menajamente.

— Și dacă îți este cu adevărat prietenă, o să înţeleagă.

— Îmi *este* prietenă, dar nu de mult timp. E diferit. Încă nu avem încredere absolută una într-alta, ştii?

— Chiar și așa.

— Liam nu este CN.

— Cum spui tu. Doar că sigur este.

Îi zâmbesc, pentru că felul în care vorbeşte despre prietenii mei de la Wood Valley, de parcă ar fi personaje dintr-un serial, ca şi cum ar încerca să ghicească ce se întâmplă în episodul următor, este foarte amuzant. Într-un fel, asta fac şi eu. De multe ori, Wood Valley mi se pare doar o viață imaginară.

Dri: Liam nu are nicio soră.

Eu: Vezi?

Dri: Nu ştiu. Tot cred că Liam este CN. Şi, da, recunosc. Sunt foarte geloasă.

Eu: Te. Rog. Nu. Fi.

Dri: Bine. Te iubesc oricum. Mă duc să ascult „Fata pe care nu o cunoaşte nimeni" în buclă şi să-mi plâng de milă.

Theo: CE MAMA...? Liam s-a despărţit de Gem pentru tine?

Eu: Cine ţi-a spus aşa ceva?

Theo: TOATĂ LUMEA. Liam e S-E-X-I. Cum ai reuşit aşa ceva?

Eu: Nu am reuşit nimic.

Theo: Fată, eşti plină de surprize.

Eu: Nu chiar.

Theo: Le spune tuturor că ești ca „o gură de aer proaspăt"

Eu: Drăguţ din partea lui, dar asta sună ca şi cum aş fi un deodorant.

Theo: Apropo, taică-tu mă obligă să te iau de la aeroport, deci sper că nu trebuie să te aştept ca să-ţi ridici bagajele. Nu mă lăsa să te aştept.

* * *

Eu: Trei lucruri: (1) Nu ştiu cine eşti. Credeam că ştiu şi Scar are unele teorii, dar eu pur și simplu nu mai ştiu. Credeam că eşti altcineva, dar acum ştiu că m-am înşelat. (2) Nu cred că te-am minţit vreodată. Mă rog, cu excepţia primei conversaţii, când am spus că am centura neagră la karate. N-am făcut niciodată karate. Nu mă pricep să spun minciuni. Cred

că-mi este mai ușor să vorbesc cu tine, pentru că nu știu cine ești. Se pare că nu e la fel și pentru tine, nu? (3) Nu mai știu unde este acasă pentru mine.

CN: Poate că acasă nu trebuie să fie un loc.

Eu: Poate că nu.

Capitolul 30

Sunt din nou printre nori. De data asta, Chicago dispare în zare, devine tot mai mic şi mai mic, până când nu-l mai văd deloc. Casa mea a dispărut cât ai bate din palme şi acum nu mai văd decât pete mari de verde şi de maro, pătura multicoloră a pământului. Din nou, am manualul pentru PSAT deschis în poală. Deschis, dar necitit. Mă holbez pe fereastră, încercând să-mi dau seama în ce direcţie aş prefera să zbor: spre est, înapoi la Scar, care are acum viaţa ei şi mai puţin timp pentru mine, sau spre vest, spre casa lui Rachel şi spre tatăl meu indiferent, acolo unde mă aşteaptă lucruri înspăimântătoare. Să-l înfrunt pe Liam şi, dacă nu se răzgândeşte, pe CN. Cât despre tata, i-am ignorat apelurile şi mesajele toată săptămâna trecută. Tăcerea dintre noi devine asurzitoare, supărarea mea s-a transformat într-o furie amorfă, dură, malignă.

Aştept să se stingă semnalul pentru centurile de siguranţă şi apoi scot plicul pe care mi l-a dat Scar exact în momentul în care ne-am despărţit. *„Un dar de plecare"*, a spus. Îl învârt între degete, prea speriată ca să-l deschid. Sper că înăuntru sunt nişte cuvinte pline de înţelepciune, genul de sfaturi profetice pe care Scar le dăruieşte cu generozitate. Când a murit mama, Scar s-a aşezat pe pat lângă mine şi, înainte de a-şi începe misiunea de a-mi distrage atenţia de la durere, sarcină de care s-a achitat admirabil, cu atâta pricepere încât nici măcar nu am observat cât de multă muncă a depus, mi-a spus singurul lucru care avea sens în acel moment, poate chiar singurul

lucru logic care mi-a fost spus de atunci încoace: *„Vreau să știi că înțeleg că ceea ce ți s-a întâmplat nu este deloc în regulă, dar cred că va trebui să ne prefacem că este"*.

Pentru că nu a fost în regulă atunci și nu o să mai fie niciodată. Dar o să fac tot posibilul să continui. Și voi continua să încerc să depășesc starea asta, tristețea asta care mă apasă ca un munte de piatră care-mi zdrobește sufletul, dar niciodată nu o să fie în regulă că mama nu mai este aici. Că nu va veni la ceremonia de absolvire a liceului. Că nu-mi va ține niciodată predica *aceea* și că eu nu voi avea ocazia să mă prefac rușinată și să spun *„Haaai, mamă!"*. Că nu va fi acolo când voi deschide scrisorile prin care sunt acceptată (sau respinsă) de facultăți. Că nu va ști niciodată cum am crescut, nu va ști răspunsul la marele mister, cine sunt și cine voi fi. Că voi continua să descopăr marele necunoscut de una singură.

Deschid plicul și găsesc înăuntru un nou sticker pentru laptop, mai mare decât celelalte făcute de Scar pentru mine. O imagine alb-negru: un ninja cu o sabie de samurai în mână, cu ochii mari, goi și feroce. Lângă, o scrisorică: *„Am vrut să te vezi așa cum te văd eu pe tine: o luptătoare. Puternică și discretă. O dură absolută. La fel de puternică precum mama ta. Te iubesc, Scar"*.

Îmbrățișez bucățica aceea de hârtie, un semn divin care-mi spune că singura cale este să merg tot înainte. N-o să-mi mai fie frică de nimic. De teamă și de respingere. De atitudinea ambivalentă a tatei față de mine. De posibilitatea de a o răni pe Dri. De a-i înfrunta pe Liam și pe Gem. De a-l întâlni pe CN față în față. De a merge înainte, zi după zi, fără armură, fără apărare, pășind direct spre soarele strălucitor.

Capitolul 31

Theo e îmbrăcat cu un sacou gri cu dungi verticale, pantaloni scurți asortați și o șapcă de șofer. În mâini ține un panou cu numele meu pe el. Pentru a nu mai știu câta oară, mă întreb cum de are câte un costum pentru orice ocazie. A reușit să găsească hainele astea în vasta lui garderobă sau a ieșit la cumpărături ca să aleagă ținuta perfectă pentru a o lua pe Jessie de la aeroport? Oricum, apreciez efortul depus, chiar dacă știu că n-o face pentru binele meu.

— Bună, doamna mea. Trăsura vă așteaptă, îmi spune Theo, luându-mi geanta de voiaj din mână. Asta e tot ce ai avut la tine? Cum rămâne cu pantofii?

Îi arăt tenișii din picioare.

— Ești o cauză pierdută.

Ieșim din terminalul cu aer condiționat, în aerul blând și cald al serilor din Los Angeles.

— M-am oferit să vin să te iau doar pentru că am crezut c-o să vrei să te spovedești. Deci... scuipă tot.

— Aha, deci te-ai oferit? Parcă spuneai că te-a obligat taică-meu.

— Mă rog. Uneori sunt amabil. Să nu mai spui nimănui. Haide, zi tot.

— Ce să-ți spun? Nu am nimic de mărturisit.

Îi evit privirea, deși spun adevărul. Faptul că Liam s-a despărțit de Gem ca să fie cu mine este doar un zvon. Liam nu m-a sunat, nu mi-a scris și nici nu m-a invitat nicăieri. Nu i-am dat niciodată

niciun motiv să creadă că aş fi interesată de el şi nici nu intenţionez să fac asta vreodată. Motivele despărţirii lor sunt tot atât de misterioase pentru mine pe cât sunt şi motivele pentru care s-au combinat. Şi nu e ca şi cum eu şi Liam avem o relaţie în afara celei de la serviciu. Cu excepţia cazului în care el este CN. Şi nu este, în ciuda măreţei teorii a lui Scar.

— OK, atunci o să-ţi spun tot ce ştiu eu. Se pare că domnului Liam i s-au aprins serios călcâiele după tine. Gen, un caz grav de pasiune nebună. Se pare că eşti „o foarte bună ascultătoare", spune Theo, folosind ghilimele aeriene, în timp ce mă conduce prin parcarea aglomerată, făcând cu mâna maşinilor din trafic ca să pot trece. Trebuie să recunosc: Theo este un cavaler.

— Nu are niciun sens. Adică prietena lui este cea mai atrăgătoare fată din şcoală. La propriu. Am văzut albumul, a câştigat titlul de „cea mai atrăgătoare fată" anul trecut. E şi o poză.

— Lumea e un loc minunat şi foarte misterios. Şi gusturile nu se discută.

Se uită din nou la tenişii mei, cu subînţeles. Îmi scarpin şi eu bărbia cu degetul mijlociu, ca răspuns.

Theo mă conduce la maşină şi chiar îmi deschide portiera cu o mică plecăciune. Îşi joacă rolul până la capăt, cu excepţia faptului că nu mă invită să stau pe bancheta din spate. Interiorul maşinii lui este imaculat, atât de diferit de Honda părinţilor lui Scar, plină de ambalaje de bomboane şi chitanţe de la benzinărie.

— Nu vreau să mă invite Liam să ies cu el. Chiar dacă ar trebui să fiu, nu ştiu, flatată.

— De ce nu? E un tip mişto. Poate nu-i cel mai deştept, dar...

Theo demarează şi găseşte cu uşurinţă ieşirea din parcare şi intrarea pe autostradă. E un şofer mult mai bun decât mine, schimbă benzile

de parcă șoseaua ar fi a lui și celelalte mașini o folosesc doar pentru că el e suficient de amabil încât să le permită acest lucru.

— Căcat, nu-mi spune că e din cauza lui Ethan...

— Nu e din cauza lui Ethan. Și el nu este așa cum crezi tu, îi răspund, deși urăsc să mă aud cum îi iau apărarea cu ferocitate.

— E clar că ești moartă după el.

— Este prietenul meu.

— Nu ai fost aici, spune Theo, cu o față serioasă.

La început, cred că se preface. Că încearcă un nou rol: tulburat.

— Crede-mă când îți spun, nu vrei să te bagi în așa ceva.

— Cum adică nu am fost aici?

— Când a murit Xander. Știam toți că bagă droguri la greu, dar heroină? Chestia aia e superpericuloasă. Și era un zeu pentru toți din liceu, înainte. Din cauză de Oville.

Theo se bagă în fața unei dubițe, ignoră claxoanele.

— Erau pe punctul să înceapă să aibă spectacole adevărate, gen pe Sunset. Am fost cu toții șocați când a murit de supradoză. Dar nu cu adevărat șocați, știi ce spun?

— Ce are asta de-a face cu Ethan? Adică, da, erau în aceeași formație, dar asta nu înseamnă că și Ethan se droghează.

Mă întreb cum s-o fi simțit Ethan văzând cum unul dintre colegii lui de formație se sinucide lent. Dacă s-a simțit la fel de neajutorat ca mine când am urmărit-o pe mama luptând împotriva unei armate invizibile numită cancer.

— Xander era fratele mai mare al lui Ethan.

— Poftim?, exclam, deși, evident, am auzit foarte bine.

Dar e prima oară când îmi dau seama de ce mă recunosc în ochii lui Ethan, în felul în care rămâne cu privirea pierdută pe fereastră, în traumele psihologice, în insomnie. Este doliul.

— Fratele lui Ethan a murit? Din cauza unei supradoze de heroină?

O spun cu voce tare, ca să înțeleg mai bine și totul începe să aibă sens. Un gând începe să mi se formeze în minte și, dacă am dreptate, asta va schimba totul. Sunt o ninja, o să fiu discretă, înceată și hotărâtă. O să lupt pentru ceea ce îmi doresc. Dar, de fapt, nu sunt o ninja, sunt doar confuză și amețită. Încep să gândesc prea repede, în timp ce inima de-abia îmi bate, prea încet. Îmi scot telefonul, îmi vine să-i scriu lui CN chiar acum, nu să aștept până la marea noastră întâlnire.

Două cuvinte simple: „Ești Ethan?"

Ethan, Ethan, Ethan.

Noua mea mantră, înlocuind-o, din fericire, pe cea veche: *târfăcurvăgrasăurâtă.*

Oare asta să fi fost minciuna? O soră în locul unui frate? Și cum de nu m-am gândit la asta până acum? Cât de oarbă am fost față de toată lumea și de tot ce era în jurul meu...

Ethan, Ethan, Ethan.

Nici măcar n-am îndrăznit să sper. Abia dacă îndrăznesc să sper acum.

Las telefonul deoparte. Scutur din cap, ca să-mi limpezesc mințile. Am mai greșit o dată. Nu ar trebui să sar la concluzii. Așteaptă. Vezi ce se întâmplă.

Și totuși. Ethan.

— Ești bine?. mă întreabă Theo. Parcă te-ai albit la față.

— Da, sunt bine.

CN: știi că nu există niciun Waffle House* în statul California? trebuie să mergem în Arizona.

---

* Lanț de restaurante specializate în servirea mai multor feluri de gofre (n.t.).

Eu: De ce să facem asta?

CN: GOFRE. cuvântul tău preferat. mâncarea mea preferată. kismet*. mă gândeam că ar fi oarecum romantic să mâncăm gofre când ne întâlnim prima dată.

Eu: Mda, apreciez intenţia, dar n-o să merg cu tine în Arizona.

CN: bine. atunci hai să ne întâlnim la IHOP**. în fond, ce sunt clătitele dacă nu gofre în altă formă?

Eu: Eşti la fel de ciudat şi în realitate?

CN: aşteaptă şi-o să vezi.

Eu: Aştept. Am teorii proprii cu privire la identitatea ta, apropo. Teorii noi.

Eşti Ethan? Te rog să fii Ethan. Dar nu îi spun asta. Dacă mă gândesc mai bine, îmi dau seama că ne-am specializat în a vorbi pe lângă subiect, fără a aborda vreodată problemele reale. Mă gândesc la întâlnirile cu Ethan, la discuţiile noastre de la Starbucks, întrebându-mă dacă mi-a dat vreodată vreun indiciu. Nu, nimic nu îmi vine în minte, oricât de atent analizez lucrurile retrospectiv.

---

* Cuvânt de origine arabă, folosit în limbile turcă, urdu, hindi şi arabă, cu sensul de „soartă" (n.t.).

** IHOP, acronimul pentru International House of Pancakes (Casa Internaţională a Clătitelor), este un lanţ de restaurante specializate în pregătirea de clătite, gofre, feluri de mâncare din ouă şi alte feluri de mâncare pentru micul dejun (n.t.).

Deschid unele mesaje mai vechi ale lui Ethan. Rahat. Folosește semnele de punctuație corect, toate propozițiile încep cu majusculă. Mă întind pe pat, cu ochii închiși. Îi transmit o rugăciune fierbinte universului. Nu lui Dumnezeu, pentru că, dacă există, m-a ignorat de mult prea multe ori până acum.

CN: chiar ai? sper să nu fiu o dezamăgire.

Eu: Ha. Și eu sper același lucru.

CN: ai spus mereu că treaba asta nu e corectă, eu să știu cine ești, fără ca tu să știi cine sunt eu, dar când o să ne întâlnim, nu știu... cred că totul o să se schimbe brusc.

Eu: Și când o să aibă loc această schimbare? Și să nu îndrăznești să fii vag.

CN: mâine, după ore?

Mi se strânge inima. Deja am planuri cu Ethan mâine după școală, trebuie să lucrăm la *Tărâmul pustiit.* O fi vreun șiretlic? Vrea să vadă pe care versiune a lui o aleg? Sau poate am înțeles totul greșit, poate că Ethan nu e CN. Dezamăgirea începe să prindă rădăcini.

Eu: Nu pot. Am deja planuri pentru o chestie cu școala. Trebuie să lucrez marți. Miercuri?

CN: ești o femeie ocupată, dar știu că meriți așteptarea.

Eu: Merit. Dar tu meriți?

Iată-l din nou. Tonul acela ciudat, de flirt, pe care l-am folosit când am început să ne scriem, dar pe care l-am abandonat de atunci. O voce care nu este a mea, dar care se furișează în locul celei normale atunci când mă străduiesc puțin cam tare. Oare mi-am ratat șansa unei relații normale pentru că sunt prea nervoasă ca să mă comport normal în preajma unui tip de care chiar îmi pasă? Nu. Îmi trec degetele peste stickerul cu ninja de pe laptop. Nu-mi va fi teamă. E totuși CN. Și pentru el, oricine ar fi el, Ethan-sau-probabil-că-nu-Ethan, merită să lupt.

Capitolul 32

— Ce?, mă întreabă Ethan după ce-mi dă cafeaua cu lapte.

Nu m-am oferit să plătesc, așa cum am exersat. Stăm față în față, pe scaunele tapițate de la Starbucks. Mi-e greu să formulez propoziții pentru că sunt prea ocupată încercând să-mi pun ordine în viață. Nu-mi vine să cred că am putut să cred că CN ar putea fi Caleb. Şi nu vreau să fac aceeaşi greşeală de două ori.

— Ce ce? Nu am spus nimic.

— Te uiți ciudat la mine. Am ceva pe față?

Ethan duce degetele la buze, unde chiar are o firimitură de brioşă cu coacăze, dar nu de asta mă uit ciudat la el.

— Îmi pare rău. Sunt puțin cam aiurită astăzi.

Mă țin strâns de cana mea de cafea, strângând-o între palme ca şi cum ar fi ceva foarte fragil, un pui de pasăre rănit.

— Cred că sunt doar obosită din cauza weekendului.

— Cum a fost?, mă întreabă Ethan, zâmbind, ca și cum chiar ar vrea să ştie.

Ceea ce mă face să cred că este CN, pentru că CN vrea întotdeauna să ştie totul. Şi ceea ce, normal, mă face să cred că sigur nu este CN, pentru că CN ştie deja cum a fost.

Dar mai cred că nu are cum să fie CN tocmai pentru că îmi doresc să fie CN, iar asta e cea mai sigură cale ca un lucru să nu se întâmple: ca eu *să-mi doresc* ceva foarte tare.

— Foarte tare. Mă rog, a început cam aiurea. Poveste lungă. Dar

apoi a fost minunat. Mi-a fost greu să plec de acolo, îi răspund, ceea ce este în egală măsură şi adevărat, şi fals.

Mi-a fost greu să plec şi mi-ar fi fost greu să rămân. Sentimentul că nu aparţin cu adevărat niciunui loc m-a făcut să-mi doresc să fiu tot timpul în mişcare; să stau pe loc mi se pare riscant, mă simt ca și cum aş fi o ţintă. Poate că de asta nu doarme Ethan, dacă mă gândesc mai bine. Opt ore petrecute în același loc sunt periculoase.

— Da, îmi pot imagina. Stickerul ăsta e nou?, întreabă Ethan arătând spre ninja.

Îmi dau seama că, deşi am avut laptopul toată ziua la şcoală, el este prima persoană care l-a observat. Nici măcar Gem nu l-a remarcat, pentru că singura insultă de astăzi a fost să-mi spună că sunt „transpirată". Nu foarte inspirat, având în vedere că sunt 32 de grade în noiembrie.

— Da. Prietena mea cea mai bună de acasă, Scarlett, l-a făcut pentru mine. Sunt modele pentru tatuaje. Îmi plac la nebunie toate.

— Sunt foarte mișto. Ar trebui să le vândă, pe Etsy sau undeva.

— Asta i-am spus și eu!

Mă uit la el, apoi, când privirile ni se intersectează, las ochii în jos din nou. E prea mult. Aş vrea să pot grăbi timpul să se facă miercuri, să mă întâlnesc cu CN, să-mi văd de viaţă. Dacă nu e Ethan, o să renunţ la pasiunea asta ridicolă. Theo are și nu are dreptate: mă joc cu focul. Îmi place prea mult să stau în preajma lui.

Acum şi el strânge cana de cafea. Am citit undeva că atunci când cineva îţi imită limbajul trupului, înseamnă că te place. Pe de altă parte, dacă ar fi adevărat, aş sta cu picioarele încrucișate, repetând ticul nervos al lui Ethan remarcat cu mult timp în urmă, acela de a-şi trece degetele prin păr. În loc să-l imit, vreau să mă cuibăresc în poala lui. Să-mi sprijin capul pe pieptul lui.

— Minţile geniale gândesc la fel.

— Minţile geniale...

Eşti CN?

De ce porţi un tricou cu Batman în fiecare zi?

De ce nu dormi?

— De ce nu poţi dormi?, întreb, pentru că pare cea mai uşoară dintre întrebări.

Cel mai puţin invazivă, deşi poate că am trecut deja de faza asta. Aş vrea ca discuţiile să fie prevăzute cu semafoare, să aibă un fel de semnal clar care să-mi spună dacă să mă opresc sau să continui cu atenţie.

— Nu ştiu. Nu m-am priceput niciodată prea bine la asta, dar în ultimul an m-am simţit de parcă somnul ar fi un fel de tren de mare viteză, care trece pe lângă mine o dată sau de două ori pe noapte şi, dacă nu fug foarte repede ca să-l prind, îl ratez cu totul. Ştiu. Sunt un ciudat.

Se uită pe fereastră. Acel „ciudat" aruncat cu atâta nonşalanţă ar putea fi o referinţă la mesajele noastre. Sau s-ar putea pur şi simplu să fi folosit cuvântul „ciudat". E un substantiv comun. Nu înseamnă nimic.

— Foarte poetic. O metaforă cu trenuri. Poate ar trebui să iei ceva. Ca să dormi, adică.

Ethan mă priveşte cu o întrebare în ochi. Sau, poate, cu un răspuns. Sau amândouă.

— Nu. Nu-mi place să iau nimic.

— Chiar ai învăţat poemul în întregime?

— Prima parte, da. Îmi place cum vorbeşte pe atâtea voci diferite. E cam zgomotos, ştii?

Încerc să mi-l imaginez pe Ethan repetând cu Oville, mângâind corzile chitarei şi cântând din toată inima. Zgomotul, ca un balsam.

Le ascult piesele în continuu în căşti, în fiecare zi, după şcoală. Încerc să identific vocea lui Ethan, ca o puştoaică obsedată de o trupă de băieţi. Sună mai puternic, mai dur decât Liam. Mai grav. Pe jumătate furios, pe jumătate resemnat.

— Îmi pare rău pentru fratele tău.

Cuvintele pur şi simplu îmi scapă şi el pare la fel de surprins ca mine că am făcut saltul ăsta şi am menţionat nemenţionabilul.

— Ştiu că „îmi pare rău" nu te ajută cu nimic, dar eu abia am aflat. Sunt cam cu un an şi jumătate în urmă cu evenimentele de la Wood Valley şi, cum ai spus acum câteva săptămâni, n-am vrut să fiu unul dintre oamenii ăia care nu au spus nimic doar ca să evite un moment stânjenitor. Mă rog, îmi pare rău şi ştiu că nimic din ce spun n-o să te facă să te simţi mai bine. Dar îmi pare rău.

Mă opresc din vorbit, deşi am mai multe de spus. Aş vrea să-i spun că o să poată dormi din nou, că devine mai uşor, oarecum, deşi niciodată n-o să mai fie totul ca înainte. Că acele scrisori de condoleanţe care spun că *„timpul vindecă toate rănile"* încep la un moment dat să aibă un sâmbure de adevăr, deşi rămân totuşi complet neadevărate. Vreau să-i spun că înţeleg. Dar sunt sigur că ştie asta deja.

— Mulţumesc, îmi spune, cu privirile pierdute din nou pe geam.

E atât de departe de realitate acum, încât am impresia că dacă mi-aş satisface dorinţa de a-l atinge, dacă i-aş pune mâna pe braţ, dacă i-aş trece degetele prin păr, dacă i-aş mângâia obrazul cu palma, nici nu ar simţi.

— Eşti singura persoană care nu m-a cunoscut înainte, continuă el. Toată lumea presupune că sunt exact ca el sau se întreabă de ce nu pot să mai fiu cum eram înainte. Dar eu nu sunt el şi nici nu mai pot fi acelaşi om, ştii?

— Ethan e Ethan e Ethan. Oricine ar fi el acum.

Ethan tresare, ca și cum s-ar fi trezit din nou la realitate, ca și cum ar fi uitat că se uita departe, pe fereastră. Mă privește pe mine, în schimb. Privirea lui se pierde în ochii mei, aproape imploratoare, deși nu știu ce imploră. Doamne, vreau să-l ating, dar nici nu aș ști de unde să încep. Dacă nu vrea să o fac? Dacă are nevoie doar să iasă din când în când la cafea cu o persoană care nu l-a cunoscut înainte? Poate că asta-i tot ce sunt.

Pot înțelege asta. Ideea de a pleca din Chicago, de a nu fi înconjurat zilnic de oameni care m-au cunoscut dintotdeauna, care se așteaptă să rămân aceeași Jessie pe care au cunoscut-o mereu, ăsta a părut a fi răspunsul cândva, până când s-a dovedit că nu este.

— Exact. Tu mă înțelegi. Sunt cine sunt, oricine s-ar întâmpla să fiu acum.

— Aș vrea să-ți pot recita din *Tărâmul pustiit* acum, pentru că simt că ar fi lucrul ideal de făcut în acest moment.

Zâmbesc, ceea ce-mi provoacă aproape aceeași senzație precum o atingere, doar că, nu, nu este deloc același lucru.

— Liam o să te invite în oraș. Cred că ar trebui să știi asta.

— Poftim?

L-am auzit, normal că l-am auzit, dar nu știu ce să spun. Liam nu are nimic de-a face cu se întâmplă aici. Încă nu sunt sigură că Ethan este CN, dar nici nu sunt sigură că are vreo importanță. Pentru că Ethan este real și este în fața mea, nu este doar un număr de cuvinte alese atent, înșirate pe un ecran.

M-am înșelat. N-o să renunț la pasiunea mea ridicolă, pentru că nu e deloc ridicolă. Nici măcar un pic. Poate că, de fapt, pasiunea mea pentru CN e ridicolă. El ar putea fi oricine. Să scrii e ușor. Dar să vorbești așa? Ăsta e un lucru dificil.

Ethan ridică din umeri. Ştie că l-am auzit.

— Eu... eu nu vreau să mă invite nicăieri, îi răspund.

Acum ochii mei îl imploră pe el, deşi, din nou, nu ştiu ce anume aşteaptă. Să mă atingă? *Te rog, atinge-mă. Uite, mâna ta e chiar aici.*

Ethan e din nou interesat de cana lui, amestecă adâncurile negre ale cafelei. Nu mă atinge.

— Atunci cred că ar trebui să refuzi.

Mai târziu, stau întinsă în patul meu, reluând conversaţia de mai devreme, iar şi iar. *Cred că ar trebui să refuzi.* Măsor spaţiul real care ne despărţea, nu mai mult de jumătate de metru, probabil mai puţin, şi mă întreb cum o să reuşesc vreodată să-l depăşesc.

CN: AMR 48 de ore. am emoţii.

Eu: Şi eu. Dar cred că, dacă se dovedeşte a fi un dezastru, putem pur şi simplu să ne întoarcem la asta. Să fim doar prieteni, din nou.

CN: crezi? nu sunt convins.

Scarlett: Ştii că poţi să comanzi anticoncepţionale online?

Eu: Orice ai face, NU comanda medicamente online. Dacă vrei anticoncepţionale, DU-TE LA GINECOLOG.

Scarlett: Au. Urăsc scaunele alea ginecologice. Toată treaba e atât de umilitoare, atât de multe întrebări personale...

Eu: Ei, haide, comportă-te ca o fată mare. POŢI S-O FACI! Poate că ar trebui să-ţi desenez eu ţie nişte stickere de încurajare pentru laptop, pentru că, dintr-odată, m-am transformat în tine în relaţia asta.

Scarlett: Deci... am ascultat Oville.

Eu: Şi?

Scarlett: DELICIOS.

Ethan: Cred că trebuie să începem să scriem lucrarea. Nu doar să discutăm poemul.

Eu: Crezi?

Ethan: Da. Ştiu că trebuie predată abia la primăvară. Dar poemul e lung şi trebuie să ne apucăm. Poate să ne întâlnim de mai multe ori pe săptămână.

Oare dansez în jurul camerei, dezlănţuită, zâmbind cu toată fiinţa mea, oare chiar asta fac? Poate că da.

Eu: Bine. Sigur.

Ethan: Beton.

Eu: Beton armat.

* * *

CN: faptul interesant al zilei: pe vremuri, când telegraful abia fusese inventat, oamenii scriau codificat. cum facem noi astăzi, cu acronime. gen BRB*. chestii de astea.

Eu: Nu ştiam asta.

CN: nu ştiu de ce, dar am crezut că o să-ţi placă chestia asta.

Eu: E mişto că sunt atât de multe moduri diferite de a comunica.

CN: EXACT.

* BRB („be right back", în limba engleză) înseamnă „mă întorc imediat" (n.t.).

Capitolul 33

— Deci... trebuie să stai de vorbă cu taică-tu, îmi spune Theo dimineață, înainte de școală, în timp ce-mi dă un suc verzui din frigider.

Au început să-mi placă poțiunile astea, deși tot nu sunt o „sucătoare” și nici nu aș putea să consider ăsta un stil de viață. Spre deosebire de Theo, eu am nevoie de mâncare. De aceea, sucul nu e micul meu dejun, ci aperitivul.

— De ce?

Suntem doar noi doi în bucătăria vastă, singurii oameni din casă. Rachel și cu tata au plecat cu ore în urmă. Rachel face Pilates înainte de muncă. Tata are schimbul de dimineață. În curând va da examenul și va avansa până la funcția pe care o avea la Chicago.

— Pentru că e taică-tu.

— Și?

— Câți ani ai?

— Serios? Tocmai tu, domnul Criză de Nervi, mă întrebi asta?

Se pare că Theo chiar a lăsat o pată de sos de soia pe scaun când a aruncat furculița. Nu contează: scaunul a fost dus la retapițat.

— Am făcut o singură criză, omule. Am probleme cu schimbările.

— Ce-ți pasă de relația mea cu tata?

Beau o gură de suc, imaginându-mi cum mă curăță pe dinăuntru,

ca o perie Clarisonic* pentru intestine. Da, faptul că beau varză de kale lichefiată mă transformă într-o îngâmfată.

— Aduci energie negativă în casa asta. Avem destul juju** negativ și așa.

— Ei, hai...

— Nu știi ce se poate întâmpla mâine. Cât o să trăiască. Avem parte doar de doi părinți și am rămas amândoi doar cu câte unul. Mai bine ne comportăm frumos cu ei cât putem.

Theo ia o lingură de lemn și bate în blatul de bucătărie. Știe să țină ritmul. Mă întreb dacă există lucruri la care nu se pricepe.

— Mă rog.

— Serios. Începi să te comporți ca unul dintre puștii răsfățați de la Wood Valley.

— Bine.

Normal că Theo are dreptate. Cum are și Scar. Trebuie să fiu mai bună, mai puternică, mai curajoasă. O ninja, dar nu ad literam, pentru că trebuie să vorbesc, nu să mă bat.

— Bine?

— Bine, o să vorbesc cu el.

— Bravo. Mă bucur că am purtat discuția asta.

Se preface că mă lovește cu pumnul sub bărbie, ca și cum ar fi fost anii 1950 și eu aș fi fost fiul lui care tocmai a lovit o minge dificilă într-un meci de baseball din Liga Juniorilor.

— Ești o ființă umană ridicolă, știi asta?

— Mi s-au spus și lucruri mai rele.

---

* Perie rotativă Clarisonic, cu tehnologie sonică, pentru curățarea tenului (n.t.).

** Juju sau ju-ju (din franceză, *joujou*) este un sistem de credințe spirituale și vrăji utilizate în unele religii tradiționale din vestul Africii. În text, cuvântul este folosit cu sensul de „energie negativă" (n.t.).

* * *

Eu: Bine. Hai să vorbim. Bună mişcare, să-l foloseşti pe Theo.

Tata: Nu l-am folosit pe Theo, dar mă bucur că vrei să vorbim. Săptămâna asta a fost o TORTURĂ. MI-E DOR DE TINE.

Eu: Acum tu eşti cel care este un pic cam melodramatic.

Tata: Am citit o carte de sfaturi pentru părinţi, sperând că va fi de ajutor. A fost un mare rahat.

Eu: Ce scria acolo?

Tata: Să-ţi ofer un pic de spaţiu.

Eu: Hmm. Probabil că nu au luat în calcul dimensiunile casei.

Tata: Când putem să stăm de vorbă? Unde?

La asta s-a ajuns: eu şi tata trebuie să ne programăm împăcarea. Îmi amintesc cât de normale erau lucrurile între noi. Nu doar normale, ci naturale. Înainte de... *înainte*, mama gătea cina în fiecare seară, un fel de mâncare simplu, ne aşezam cu toţii la masă şi stăteam de vorbă. Aveam un joc: fiecare dintre noi trebuia să povestească un lucru care i s-a întâmplat în intervalul de la cina din seara anterioară. Îmi amintesc că selectam cele mai bune anecdote, că domnul Goodman m-a întrebat ceva la ora de chimie şi eu n-am ştiut răspunsul, că

Banditul de la Smoothie s-a întors și i-a furat băutura unui puști, că eu și Scar eram partenere la concursul de științe și voiam să construim un vulcan – tot felul de prostii de-astea amuzante. Îmi amintesc că treceam toate întâmplările ca printr-o sită, ca și cum aș fi ales filtrul pentru o fotografie, și selectam povestea pe care să le-o spun părinților mei, ca o ofrandă. Nu foarte diferit de felul în care eu și CN ne spunem câte trei lucruri, dacă mă gândesc mai bine.

Ce aș putea să-i povestesc mamei despre ultimele 24 de ore? Că am băut suc de varză Kale la micul dejun? Sau despre mesajul lui CN de dimineață, în care număra minutele până la întâlnirea noastră. Sau, și mai bine, cuvintele lui Ethan: *„Cred că ar trebui să refuzi"*, cuvinte pe care nu mă pot opri din a le repeta din nou și din nou. Șase cuvinte perfecte.

Dar, poate că nu. Poate că aș fi păstrat minunăția asta doar pentru mine.

Eu: Nu știu. Mai târziu?

Tata: Așa facem.

— Jessie, te superi dacă rămâi câteva minute să discutăm? mă întreabă doamna Pollack după ora de literatură.

Simt cum mi se strânge stomacul. Ce am mai făcut acum? Crystal a spus că Gem lipsește pentru că are gastroenterită și că „gen vomită absolut tot, hashtag geloasă", așa că ziua a fost liniștită, ceea ce a fost o ușurare, pentru că port o rochiță de bumbac în dungi care m-ar fi transformat în ținta perfectă. Sunt îmbrăcată mai feminin decât de obicei, dar aici e al dracului de cald.

Așa că rămân la locul meu în timp ce restul clasei pleacă. Ethan mă privește curios și eu îi răspund ridicând din umeri. Îmi zâmbește și îmi urează *noroc*, în șoaptă, în timp ce iese din clasă. Îmi vine să iau zâmbetul ăsta și cuvintele lui, să le bag în buzunar și să le port cu mine ca pe-un talisman. Propriul meu zâmbet neghiob îmi rămâne pe față mult prea mult timp după ce iese. E vina lui Ethan.

— Voiam să discutăm despre săptămâna trecută. Îți datorez niște scuze, spune doamna Pollack și, de data asta, nu se mai așază invers pe scaun.

Stă la catedră, ca o profesoară adevărată. A renunțat la toată treaba cu profesoara prietenoasă, deși, de fapt, nu asta fusese problema, ci felul în care încerca să afle cine e de vină.

— Mi-am petrecut tot weekendul gândindu-mă la conversația noastră și am realizat că nu am abordat problema corect.

Mă uit la ea, încercând să-mi dau seama ce aș putea să răspund. „Mulțumesc?" „Nicio problemă?" „Nu e mare lucru?"

— E în regulă. Nu e vina dumneavoastră că Gem este o mare nesimțită, îi răspund și, imediat, o privesc îngrozită.

Nu voiam să spun a doua propoziție cu voce tare. Doamna Pollack îmi zâmbește, ceea ce e o ușurare. Nu știu cum aș fi putut să-i explic lui Ethan că am luat o notă mică la proiectul nostru cu *Tărâmul pustiit* doar pentru că nu am putut să-mi țin gura. Până săptămâna trecută, doamna Pollack era profesoara mea preferată, și nu doar pentru că i-am fost recunoscătoare că nu m-a pus să mă ridic în picioare în fața clasei în prima zi de școală.

— Când eram în liceu, nu eram una dintre fetele cool. De fapt, asta e o minciună, spune, ridicând din umeri. Am fost torturată. Cu adevărat. Și apoi am văzut ce ai pățit cu Gem și nu am știut ce să zic. Am vrut să te ajut.

Doamna Pollack pare pe punctul să izbucnească în lacrimi. Poate că nimeni nu depășește cu adevărat traumele din liceu. Acum are părul strălucitor și arată minunat, ca o Gem adultă. Mi-e greu să cred că a fost atât de diferită cândva.

— Eu doar... mă rog, voiam doar să spun că-mi pare rău. Te-am urmărit și cred că tu știi deja cine ești. Majoritatea fetelor de vârsta ta nu se simt confortabil în propria piele și probabil de asta Gem te vede ca pe o amenințare.

Mă întreb ce dracu' vrea să zică. Eu nu știu nimic despre nimic.

— Mă rog, continuă ea, liceul este... cel mai nasol lucru.

— Ciudat că ați devenit profesoară la liceu, atunci, îi spun și ea izbucnește din nou în râs.

— Asta e ceva despre care ar trebui să discut cu terapeutul meu. Apropo de asta, poți să vorbești cu consilierul școlii, dacă vrei. Avem un psihiatru angajat. Și un *life coach**.

— Serios?

— Da, știu, e ridicol. Caută metode să justifice prețul taxei de studii. Mă rog, dacă nu vrei să vorbești cu ei, poți să vorbești cu mine oricând. Elevii ca tine sunt motivul pentru care am ales să devin profesoară.

— Mulțumesc.

— Apropo, aștept cu nerăbdare lucrarea pe care o faci împreună cu Ethan despre *Tărâmul pustiit.* Voi sunteți doi dintre cei mai inteligenți elevi ai mei. Am mari speranțe** de la voi.

Următorul scriitor pe care-l vom studia este Dickens. Un joc de cuvinte literar. Nici nu mă mir că doamna Pollack a suferit în liceu.

---

* Un *life coach* (în traducere liberă, „antrenor pentru viață") este o persoană care ajută pe cineva să identifice și să-și îndeplinească țelurile personale (n.t.).

** *Marile speranțe* este titlul unui celebru roman de Charles Dickens (n.t.).

— Vrem să ajungem foarte sus, până la răscruce de vânturi*, îi răspund.

În drum spre ieşire, doamna Pollack ridică mâna şi, nu mă pot abţine, batem palma. Trăiască tocilarii!

Mai târziu, la Book Out Below!, fără niciun client prin preajmă, stau la ghişeu şi îi scriu lui CN. Deocamdată l-am evitat cu succes pe Liam de când m-am întors din Chicago şi sunt uşurată că nu lucrează astăzi. Dacă vrea să mă invite să ieşim împreună, nu am nici cea mai mică idee cum să-l refuz.

Eu: Eşti sigur că vrei să ne întâlnim?

CN: da, aşa cred. de ce? începi să ai îndoieli?

Eu: Nu. Doar că... tu ai putea fi oricine. E diferit pentru tine, tu ştii cine o să apară.

CN: ei bine, promit că nu sunt vreun ucigaş în serie sau aşa ceva.

Eu: Ucigaşii în serie nu mărturisesc, de obicei, că sunt ucigaşi în serie. De fapt, nu tocmai asta ar face un ucigaş în serie? Ar spune chestii de genul: „Nu sunt ucigaş în serie. Nu, eu nu!".

CN: ai dreptate. dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. ne întâlnim

* *La răscruce de vânturi* este titlul unui roman de Emily Brontë, fiind, la fel ca *Marile speranţe*, unul dintre romanele clasice ale literaturii britanice (n.t.).

într-un loc public. n-o să-mi aduc dubița albă înspăimântătoare sau bomboane.

Eu: Și unde ar trebui să ne întâlnim, Dexter Morgan*? IHOP, serios?

CN: da. iubesc restaurantele IHOP. au clătite în formă de fețe zâmbitoare. am o chestie la 3, e bine la 3.45?

Eu: OK. Cum o să te recunosc?

CN: te cunosc eu pe tine, ai uitat?

Eu: Și?

CN: o să vin eu la tine să mă prezint, domnișoară Holmes.

Eu: Un bărbat curajos.

CN: sau o femeie...

Eu: !!!

CN: glumesc.

---

* Dexter Morgan este personajul principal al unei serii de romane de Jeff Lindsay, transformate ulterior într-un serial TV de succes. Dexter este un ucigaș în serie ale cărui ținte sunt alți ucigași în serie (n.t.).

Sună clopoțelul și ridic imediat capul. A devenit un gest reflex. *„Te rog, să nu fie Liam"*, îmi spun.

Din fericire, nu este el.

Din nefericire, e tata.

— Deci aici lucrezi, spune el, examinând librăria.

Își trece degetele peste cărți, cum fac și eu. Nu e un cititor vorace ca mama, dar apreciază magia cărților. Când eram mică, îmi citea tot timpul. El m-a învățat despre Narnia.

— Este un loc perfect. Mă bucur mult pentru tine.

— Îmi place, îi răspund, întrebându-mă cum o să facem chestia asta.

Să ne prefacem că nu ne-am certat niciodată. Că nu am stat vreo două săptămâni fără să ne vorbim.

— Mai mult decât să faci smoothie-uri, sper?

Tata poartă un ecuson de plastic, cu numele lui tipărit sub cuvintele *„Cum vă pot ajuta astăzi?"*. Felul în care se leagănă, prins cu clipsul metalic, mă face să-l îndrăgesc, ca și cum i-ar fi rămas puțin lapte pe buza de sus.

— Da. Deși la Smoothie King o aveam pe Scar. Mi-e dor de ea.

Tata aprobă. Nu am vorbit nici măcar despre călătoria mea din weekend. Nu m-a întrebat... de fapt, asta nu e chiar adevărat. El mi-a scris și eu am ignorat mesajele. Și nici nu i-am mulțumit încă. Poate că Theo are dreptate, mă transform tot mai mult într-un puști răzgâiat de la Wood Valley. Mă întreb dacă mama lui Scar l-a sunat după aceea și i-a dat raportul. Nu cred că m-a auzit vomitând sau că știa că am băut în subsol. De fiecare dată când am văzut-o, m-a îmbrățișat și mi-a spus „Mi-a fost dor de cealaltă fiică a mea", ceea ce e drăguț, așa că nici nu mai contează dacă este adevărat sau nu.

— Știu.

Se uită rapid în jur, ca să verifice dacă suntem singuri, apoi dă din cap ca și cum ar spune: *„Putem vorbi”*.

— Și mie mi-e dor de tot.

„Tot” înseamnă mama. E ciudat că nu putem să spunem asta cu voce tare. Dar pur și simplu nu putem. Unele lucruri sunt mai greu de spus decât altele, indiferent cât sunt de adevărate.

— Îți vine să crezi că afară sunt 32 de grade? În noiembrie? Chestia asta nu e normală, spune tata, așezându-se pe podea, cu spatele sprijinit de raftul cu eticheta *„Îmbogățește-te rapid”* și cu genunchii la gură. Nu am crezut niciodată c-o să-mi fie dor de frig. De fapt, nu-mi e cu adevărat... dar vremea asta mă neliniștește. Și pizza e de rahat. Pizza nu ar trebui să aibă aluat fără gluten. Asta e pur și simplu o greșeală.

— Da, trebuie să ne obișnuim cu o grămadă de lucruri.

Să-i mai spun vreo două? Să încep să deșart oare sacul? Să spun: *„Tată, ne-am mutat aici fără să mă întrebi nimic. Pur și simplu m-ai aruncat într-o școală nouă, o viață nouă, ai spus: «Ta-daaa!» și m-ai abandonat în fața haitei de lupi”*.

Nu spun nimic. Îl las pe el să facă prima mișcare.

— Ascultă, știu că a fost greu. Și eu am fost atât de prins încercând să mă adaptez, să fac chestia asta să fie un lucru pentru noi, încât nu mi-am făcut datoria de tată. Am crezut că o să fie mai ușor. Nu știu, totul. Am fost naiv. Sau disperat. Da, asta e. Nu naiv, ci disperat.

Ține acest discurs cu privirea țintă la raftul din fața lui, secțiunea pentru copii. Lucrul ăsta mi s-a părut mereu ciudat, dar atât de specific pentru LA, banii să fie puși exact în fața copiilor. Tata fixează coperta unei cărți despre cum creioanele colorate intră în grevă, culorile primare fiind enervate de faptul că sunt puse să muncească mai mult de proprietarul lor.

Ridic din umeri. Mi-aș dori să putem purta această conversație

pe hârtie. Sau, și mai bine, pe ecran, printr-un schimb continuu de mesaje, așa cum fac cu CN. Ar fi mult mai ușor și mai curat. Aș spune exact ce vreau să spun și, dacă nu aș găsi din prima cuvintele potrivite, aș putea doar să modific fraza până când ar fi perfectă.

— Vrei să te muți înapoi la Chicago? Dacă asta vrei, putem să o facem. Dar nu aș vrea să stai la Scar. Am închiria un apartament sau ceva și aș sta cu tine până termini liceul, apoi, după ce intri la facultate, m-aș putea muta înapoi aici. Dacă ai vrea asta, normal. Eu și cu Rachel ne-am descurca într-un fel sau altul. Ești cel mai important lucru din lume pentru mine. Dacă tu nu ești fericită, nici eu nu sunt fericit. Știu că nu ți-am arătat asta în ultimele luni, dar e adevărat.

Mă gândesc la weekend. La Scar și la Adam, la viața ei nouă fără mine. Cum am reușit toți să mergem înainte și la cum mutatul înapoi la Chicago ar însemna de fapt un regres. Oricum, mama nu e acolo și amintirile, în măsura în care pot fi păstrate, sunt portabile. Sigur, la Chicago nu aș mai fi bătaia de joc a nimănui, ceea ce e un punct forte, dar Gem nu e atât de înspăimântătoare, încât să mă facă să fug din stat.

Mă gândesc la viața pe care mi-am creat-o aici. CN și Ethan și poate chiar CN/Ethan, Dri și Agnes, chiar și Theo. Și Liam, presupun. La cum noua mea profesoară de literatură a zis că sunt una dintre cele mai bune eleve ale ei, ceea ce e un compliment uriaș, având în vedere că merg la un liceu care trimite *cinci* absolvenți la Harvard în fiecare an. La cum e Wood Valley, care, deși e plin de copii de bani gata, are o bibliotecă minunată, și la cum am șansa de a lucra într-o librărie, la cum citesc poezii pentru facultate cu un băiat în stare să mi le recite din memorie. Într-un fel ciudat, datorită lui Rachel, LA s-a dovedit a fi raiul tocilarilor.

Mă gândesc la zâmbetul lui Ethan și la cât de tare îmi doresc să-l văd în fiecare zi. Nu, nu vreau să mă mut înapoi.

— Nu. Adică, mă gândesc tot timpul la Chicago și, pentru o vreme, nu mi-am dorit nimic mai mult pe lumea asta decât să mă întorc acasă. Dar nu de asta sunt supărată. Oricum, nu cred că m-aș mai simți ca acasă acolo. Doar că mă simt, știi tu...

Ochii mi se umplu de lacrimi și cobor privirea spre casa de marcat. Tasta „9" este uzată. Urăsc faptul că nu știu să spun ceea ce vreau să spun.

— Știi că poți să-mi vorbești despre orice, nu? Nu vreau să te simți niciodată singură.

Iată, a spus-o el pentru mine, așa că pot s-o spun și eu cu voce tare.

— Tată, m-ai cam lăsat orfană. Ca și cum mi-aș fi pierdut amândoi părinții. Și pe Scar, pe deasupra. M-ai lăsat să mă descurc de una singură.

Și m-am descurcat.

În cea mai mare parte, cel puțin. Poate că Scar are dreptate: sunt mai dură decât îmi dau seama.

— Tată, îți poți imagina cât de singură m-am simțit? Nu acum. Acum sunt bine. Dar cu nu foarte mult timp în urmă am simțit că nu am pe nimeni pe lume. Și tu erai plecat în fiecare seară cu Rachel sau retras cu laptopul tău. Nu că aș urî-o sau ceva. Nu o cunosc, de fapt. Cred că... să-i mulțumești pentru bilet, te rog.

Mă opresc, respir adânc. Desigur, ar trebui să-i mulțumesc eu însămi. Și o s-o fac.

— Doar că... Ne-am mutat în casa asta, unde am camera asta ciudată cu toate tablourile alea mari, care arată ca și cum le-ar fi pictat un preșcolar. Care-i treaba cu ele? Mă rog, nu tablourile sunt problema. Și nici săpunul cu litere stranii pe el, care-mi face mâinile să miroasă frumos. Serios, straniu, însă frumos... Dar pur și simplu

nimic nu este al meu, înțelegi? Și doar... Situația e de căcat, tată. E cu adevărat de căcat.

Nu, lacrimile nu au secat. Curg în râuri pe obrajii mei, iar eu sunt la muncă, sperând că nu se va auzi clopoțelul de la ușă prea curând. Cred că i-am spus mai multe tatei în ultimele 30 de secunde decât i-am spus în ultimele trei luni. Uneori, când încep să găsesc cuvintele potrivite, nu mai pot să zăgăzuiesc torentul.

— O, draga mea!

Tata se ridică și am impresia că vrea să mă îmbrățișeze, așa că îi fac semn din mână să mă lase în pace. Nu vreau să-i plâng pe umăr. Nu sunt încă pregătită pentru asta.

— Îmi pare atât de rău, îmi spune.

— Nu vreau scuze. Nu vreau nimic. Sunt supărată pe tine și am dreptul să fiu supărată pe tine. Și o să-mi treacă în curând. Ești tatăl meu, normal că o să-mi treacă. Te înțeleg. Lumea noastră a explodat. Și ție pur și simplu nu ți-a mai rămas destulă putere. Cam același lucru i l-am făcut și eu lui Scar. Și mi-aș dori să fiu mai puternică sau mai bună sau așa ceva și să nu am nevoie de nimic de la tine. Dar nu sunt. Și am. Ar fi fost frumos dacă am fi trecut prin asta împreună. Dar n-am făcut-o. Și s-a terminat. Acum suntem aici și ne descurcăm. Dar a fost o situație de căcat.

— Cred că „de căcat" e o descriere prea blândă. Situația este fututã, spune tata, zâmbind.

Nu mă pot abține, îi zâmbesc și eu. Tata urăște înjurăturile. Cu doi ani în urmă, nu ar fi folosit pentru nimic în lume cuvântul cu „F".

— Bine, poți să rămâi supărată pe mine. Ai dreptate. Dar nu poți să nu mai vorbești cu mine. Nu rezist. Mi-e dor să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat în fiecare zi. Mi-am notat întâmplările, ca să ți le pot povesti când o să începi să vorbești cu mine. Și trebuie să începem din nou să petrecem timp împreună.

— Aoleu, nu. Am 16 ani. Nu pot să petrec timp cu tatăl meu, îi răspund, zâmbind. Mi-e dor de tata, probabil chiar mai dor decât îi este lui de mine. Chestia asta nu e, gen, deloc cool.

— Dă-mi voie să-ți dau un mic sfat parental, dacă-mi este permis. Lucrurile cool sunt supraapreciate.

— Spune tipul cu ecuson de plastic în piept.

— Touché.

— O iubești cu adevărat, nu?, întreb, fără nicio legătură.

— Pe Rachel? Da, o iubesc. Adică ne-am cam grăbit și încă încercăm să lămurim unele lucruri, dar o iubesc. Dar asta nu înseamnă că...

Îi zâmbesc, ca să înțeleagă că nu trebuie să termine propoziția. Nu mai sunt un copil. Știu că ceea ce simte pentru ea nu are nimic de-a face cu mine. Sau cu mama, dacă veni vorba.

Știu că dragostea nu este finită.

Și mai e și asta: o să plec la facultate în mai puțin de doi ani. Tot cam pe atunci mă voi simți mai bine știind că nu rămâne singur.

— Înțeleg.

Tata se uită la cărțile din jur, respiră mirosul de hârtie.

— Mamei tale i-ar fi plăcut locul ăsta. Chiar și numele ridicol. Nu și semnul de exclamare totuși.

— Știu.

— Te iubesc, draga mea.

— Știu.

Telefonul scoate un bip. Mesaj de la Scarlett.

Scarlett: Sfinte Sisoe! Am făcut-o.

Eu: Serios? Ai făcut sex?

Scarlett: Da.

Eu: Și?

Scarlett: Ne-aș da nota 7, poate un 8, ceea ce nu e rău pentru prima dată. A durut un pic. Și toată treaba cu prezervativul a fost destul de dificilă, mai grea decât cu banana. Și a fost cam penibil, știi tu. Dar... A fost bine. Cred că o s-o facem din nou în câteva minute.

Eu: UNDE EȘTI?

Scarlett: În baie. A trebuit să-ți spun imediat și a mai trebuit și să fac pipi. Fac mai multe chestii deodată.

Eu: Deci... ADAM ESTE ÎN PATUL TĂU?

Scarlett: Dap ☺

Eu: Mi-ai trimis cumva un emoji?

Scarlett: Ce pot să spun? Sunt îndrăgostită până peste cap. O să încep să iau și anticoncepționale de săptămâna viitoare, ca să fiu sigură.

Eu: Mă bucur atât de mult pentru tine, târfuliță mică!

Scarlett: Te iubesc.

Eu: Și eu te iubesc. xoxo. Felicită-l pe Adam din partea mea.

— De ce zâmbești?, mă întreabă tata.

Se pare că rânjesc cu toți dinții în fața ecranului telefonului. *Scar și-a pierdut virginitatea!* Vreau să o spun cu voce tare, pentru că e atât de emoționant și sunt atât de fericită pentru ea. Dar, nu, n-o s-o fac.

— Nimic. Un mesaj amuzant de la Scar.

— Mama ei spune că are un prieten, spune tata.

Izbucnesc în râs când mi-i imaginez pe doamna Schwartz și pe tata bârfind despre Scar și Adam.

— Da.

— Chiar se întâlnește cu Adam Kravitz? Mi s-a părut mereu că-i cam rahitic.

— A început să tragă de fiare.

— Bravo lor.

— Sunt fericiți.

— Vreun tip în viața ta?

— Tată!, exclam și mă fac roșie ca focul.

Îmi dau seama că, chiar dacă mi-aș dori să-i spun tatei despre Ethan, despre CN, despre totul, ar fi mult prea derutant și complicat.

— Aha. Ții minte că atunci când erai mică, noi te întrebam cum de ai crescut atât de mare și tu ne răspundeai: „M-am crescut"?

Tata își privește mâinile, în care nu ține un telefon, ca mine, așa că nu are cum să-și consume energia nervoasă. Părinții mei vorbeau tot timpul despre copilăria mea. Începeau poveștile cu „Ții minte când...?" și îmi spuneau despre un lucru pe care-l făceam când eram mică. Apoi își zâmbeau unul altuia, ca și cum lucrul acela nu ar fi avut nimic de-a face cu mine, ca și cum și-ar fi spus: *„Uite ce am reușit să facem!"*.

Dau din cap. Nu-mi amintesc.

— Ei, bine, dragă. Chiar că te-ai crescut. Îmi pare rău că nu am fost acolo pentru tine. Dar sunt foarte mândru de tine. Și mama ta ar fi și ea. Știi asta, nu?

Oare știu asta? Știu că nu ar fi dezamăgită, ceea ce nu înseamnă neapărat că ar fi mândră. Nu sunt sigură că sunt pregătită să mă gândesc la ea în modul ăsta, să mă obișnuiesc cu partea cu „ar fi fost"

— Da, știu, răspund, în primul rând din cauza mâinilor lui nervoase, a ecusonului de plastic și a privirii lui.

Se poate ca adaptarea asta să fi fost mai grea pentru el decât pentru mine. Sigur că știu asta.

CN: ce a fost sub capac în seara asta?

Eu: Un soi de pește delicios cu boabe de cușcuș din acelea mari. Cum se cheamă?

CN: Israeli*.

Eu: Ha, știam. Voiam doar să te fac să folosești tasta Shift. Vreau să-ți fac cadou un tricou cu textul „Niciun substantiv propriu fără majusculă"

CN: și cică eu sunt ciudatul.

---

* Israeli este un tip de cușcuș (garnitură din granule sferice preparate din făină de grâu dur) cu boabe mai mari (n.t.).

Când urc la mine, o găsesc pe Rachel așteptându-mă în cameră, așezată pe scaunul de la birou, uitându-se din nou la poza cu mama.

— A fost atât de frumoasă, spune Rachel, în loc de salut.

Pare tristă în seara asta, îmblânzită. Ține în mână un pahar mare cu vin roșu. Vorbește încet, din nou.

— Da, îi spun, deși nu sunt pregătită să vorbesc cu Rachel despre mama.

Nu sunt sigură că voi fi vreodată îndeajuns de puternică încât să fac asta.

— Hei, ai dat jos tablourile de pe pereți.

Mă uit în jur. Tablourile care păreau pictate de un preșcolar și despre care îmi dau acum seama că sunt opera cine știe cărui artist faimos despre care ar trebui să știu sunt sprijinite de perete într-un colț. Acum toată camera este albă, cu excepția câtorva urme de cuie rămase ca semne de punctuație.

— Îmi pare rău. Nici măcar nu le observasem. Soțul meu... adică tatăl lui Theo, el s-a ocupat de decorațiuni pentru toată casa, el le-a ales. Probabil că nu sunt cea mai bună alegere pentru camera unei adolescente.

Rachel soarbe o gură de vin și își cuprinde cu mâinile umerii acoperiți cu cel mai luxos cașmir.

— Ar trebui să pui ce vrei tu pe pereți. Postere sau altceva. Transform-o în camera ta.

— Mulțumesc pentru biletul spre casă. Spre Chicago, adică. A fost foarte frumos din partea ta.

Rachel dă din mână, ca și cum nu ar fi mare lucru. Și poate că nici nu este, pentru ea, dar este pentru mine.

— Și-o să-ți cumpărăm un pat nou. Unul de două persoane, poate? Abia acum am realizat cât de ridicol e patul ăsta. A, și le-am

spus meditatorilor lui Theo că o să participi și tu de acum la sesiuni. Nu știu cum de nu m-am gândit la asta până acum. Îmi pare rău.

Expresia i se schimbă și-mi dau seama că e foarte aproape să izbucnească în plâns. Ce s-a întâmplat? Nu sunt sigură că știu ce să fac în situația asta.

— Mulțumesc. Patul e mai confortabil decât pare, de fapt. Dar... ești în regulă?

Nu pot să o las să plângă, fără să spun nimic. Nu ar fi corect.

— Zile proaste. Zile bune. Știi cum e. Doar pentru că l-am găsit pe tatăl tău, care e un om minunat, serios, chiar este, nu înseamnă că toate lucrurile astea nu sunt dificile sau complicate ori că nu-mi este dor...

Respiră adânc, tipul de respirație care pornește de jos, din stomac, tipul de respirație pe care o poți învăța doar la cursurile de yoga din California.

— Știu că lui Theo îi e dor de el și că eu nu îi sunt de ajuns. Pur și simplu nu sunt. E atât de greu, uneori. Îmi cer scuze din nou pentru toate gafele. Nici nu ar trebui să fiu în camera ta.

— E în regulă, îi răspund, deși sunt complet pierdută.

Asta e o casă plină de durere, de juju negativ, cum ar spune Theo, dar e și o casă a noilor începuturi. Poate că trebuie să aprindem niște lumânări. Sau, și mai bine, să acoperim pereții ăștia îngrozitor de albi.

— Știi, casa asta este minunată, continui eu, dar cred că ar trebui să pui niște fotografii pe pereți. Cu soțul tău... vreau să spun cu celălalt soț al tău. Cu tatăl lui Theo și cu Theo când era mic. Ca să-și poată aduce aminte.

Rachel se uită la mine și își șterge lacrimile cu mâneca. Încerc să nu tresar, pentru că e dată cu rimel și va trebui să dea urgent

puloverul la curățătorie.

— E o idee fantastică, spune ea, privindu-mă în ochi.

Aproape că îmi zâmbește.

— Chestia asta e complicată, nu? Tu și cu mine?

— Cred că da.

— Am încercat din răsputeri să nu mă străduiesc prea tare să am o relație cu tine... Dar apoi îmi fac griji că nu încerc îndeajuns de tare, știi?

Se ridică și se îndreaptă spre ușă. Apoi se întoarce și mă mai privește o dată.

— Da. O să fie totul bine.

Capitolul 34

Am ajuns mai devreme, așa că mă așez în primul separeu, o mişcare lașă care îmi garantează faptul că-l voi vedea pe CN înainte să mă vadă el pe mine. Stau cu spatele la sala de mese a restaurantului și la munții lor de clătite și privesc parcarea prin uşile de sticlă duble. În doar cincisprezece minute mă voi întâlni cu CN. Se va așeza în fața mea, se va prezenta şi toată relaţia noastră virtuală va deveni ceva real. Totul va fi adus la lumină, totul se va întâmpla aici și acum. Și totul se bazează pe ceva care este în același timp și mai mult, și mai puţin real: cuvântul scris.

Normal, ar putea fi un dezastru. Poate că n-o să avem ce să ne spunem, faţă în faţă. Probabil că nu este Ethan. Realizez lucrul ăsta abia acum, când stau aici cu palmele transpirate și fruntea încruntată. Câteodată nu e bine să-ți dorești prea mult.

Am venit cu părul despletit, apoi l-am prins în coadă. Acum mă gândesc să o desfac. Și am petrecut mult prea mult timp hotărându-mă ce să port.

Dri mi-a spus: *îmbracă-te normal.*

Agnes mi-a spus: *îmbracă-te fabulos.*

M-am decis încă de la primele ore ale dimineții că ar fi ciudat să port altceva în afară de hainele mele normale, pentru că nu vreau să pară că depun prea multe eforturi să fiu plăcută.

Scar mi-a spus: *fii tu însăți.*

Dar acum blugii mei stupizi și tricoul mi se par prea normale. Ar fi trebuit măcar să mă fi dat cu puțin fard, să fi făcut ceva, orice, ca să arăt mai bine. Dacă CN m-a văzut doar de la distanță și o să fie dezamăgit când se va așeza lângă mine? Sunt una dintre fetele alea care par frumoase doar de la distanță?

Aștept, trecându-mi în revistă defectele, rănindu-mi propriile sentimente. Am un coș pe bărbie. Am o mulțime de puncte negre pe nas. Coapsele par de-a dreptul late cum stau în scaunul ăsta din plastic. Nu, chestia asta nu mă ajută să-mi depășesc emoțiile.

Chelnerița îmi aduce o cană de cafea. Desfac toate cutiuțele de lapte din farfurioară, construiesc o stivă de ambalaje, o dărâm, o construiesc din nou. Îmi vine să mă ridic și să plec. Nu trebuie neapărat să-l întâlnesc pe CN. Să continuăm mai bine așa ca până acum. Să-mi rămână un prieten-fantomă, chiar dacă îmi place să flirtez cu el.

Dri: BAFTĂ! Și dacă se dovedește că Liam este CN, atunci... fă ce ai de făcut.

Eu: Serios?

Dri: Da. Eu am doar o pasiune ridicolă. Ce e între tine și CN este real.

Eu: Mi-e teamă. Nu cred că e Liam totuși.

Dri: Nici eu.

Eu: Ești o prietenă adevărată.

Dri: Nu uita că tu şi CN vă iubiţi nebuneşte şi nu aveţi timp pentru nimeni altcineva, OK?

Eu: Ha!

Dri: A ajuns?

Eu: Nu.

Dri: A ajuns?

Eu: Nu.

Dri: A ajuns?

Mă pregătesc să-i răspund *„Nu"*, din nou, pentru că îmi place jocul, îmi distrage atenţia şi e amuzant, dar atunci îl văd şi simt că stomacul mi se face ghem. Am un nod în gât şi lacrimi în ochi şi-mi pare rău că mă simt aşa. Nu vrea să mă simt aşa, dar... Cum am putut să mă înşel atât de tare?

Este Liam.

Bine.

CN este Liam.

Încerc să-mi revin, să-mi pun ordine în gânduri. Măcar nu este domnul Shackleman sau Ken Abernathy. Liam e băiat bun, dorit de cea mai frumoasă fată din şcoală. Sigur ăsta e un lucru bun, nu?

Încă nu m-a văzut. E la casa de marcat, luând nişte bomboane de mentă gratis, din cele despre care se spune că au un conţinut ridicat de materii fecale, dar îl recunosc din spate. Liam.

Liam e Liam e Liam.

Se întoarce și expresia feței i se transformă când mă vede. Îmi zâmbește, atât de larg încât mă întreb ce am făcut ca să merit atâta veselie.

Tot timpul ăsta, el a fost: Liam.

— Ce ciudat să dau peste tine aici, străino. Te superi dacă mă așez?

Sunt mută. Vreau să scot telefonul și să-i scriu lui CN: *„Sigur. Așază-te"*. Și: *„Nu înțeleg"*. Mă rezum la a aproba dând din cap. Cel puțin știu că Dri n-o să se supere pe mine. Măcar atât.

Vreau să-i scriu: *„Nu ești Ethan. Speram să fii Ethan"*

Dar asta ar fi crud. Ca și cum mi-ar spune el mie *„Speram să fii mai frumoasă"*.

— Mă bucur să te văd, spune Liam, așezându-se pe bancheta din fața mea.

E grațios astăzi, ca atunci când este pe scenă, plin de încredere, suplu. Un origami uman.

— Da. Și eu, să te văd pe tine, îi răspund, încercând să-i zâmbesc. Nu reușesc să o fac în mod convingător.

— Chestia asta e penibilă și poate că nu e cel mai bun moment, dar mă întrebam dacă ai vrea să iei cina cu mine cândva?

Și iată că s-a întâmplat: Liam mă invită la masă. Cu adevărat, în viața reală. Nu CN în scris, ci CN în carne și oase.

Însă nu aud decât vocea lui Ethan, cuvintele *lui*, rostite tot de cineva în carne și oase: *„Cred că ar trebui să refuzi"*.

Totuși asta a fost înainte ca CN să fie Liam și Liam să fie CN. Asta a fost înaintea ultimelor zece secunde, când totul s-a schimbat. Și dacă lucrul ăsta e real, eu și cu Liam, nu eu și cu Ethan? Poate că, din nou, am înțeles totul greșit. Și ce dacă uneori ne simțim penibil la librărie, și ce dacă uneori simt că nu avem ce să ne spunem? Și ce dacă a fost prietenul cuiva ca Gem? Oamenii iau decizii proaste tot timpul.

— Eu...

Iau o gură de cafea, privind cu intensitate în cană, încercând să scap de teroarea care simt cum mă cuprinde, de dorința de a fugi din acest loc. Am nevoie de timpul acela suplimentar pe care mi-l oferă comunicarea virtuală. Chiar și câteva secunde mi-ar fi de ajuns pentru a-mi pune ordine în gânduri. Încerc să-mi imaginez ce i-aș putea scrie acum. O tastatură ar ușura mult lucrurile. Să-mi folosesc degetele în locul gurii. *„Da"*, i-aș scrie. Sau poate: *„Sigur"*. Sau *„bine"*. Sau...

Dar, înainte să-mi dau seama ce ar trebui să-i spun, o umbră se lasă peste masă. Primul meu gând este că Gem este aici și că mă va pocni. Și așa se va termina totul, cu mine leșinată pe podea. Ceea ce e ridicol, pentru că nu e Gem. Și pumnii nu-s stilul ei. Ea e mai subtilă.

Este Ethan.

Ethan e Ethan e Ethan.

Ethan este și el aici. Acum sunt confuză și nu știu ce să fac. Îl vede pe Liam așezat în fața mea și se întunecă la față, apoi abordează o expresie impenetrabilă. Vreau să-l văd zâmbind, să-l aud spunând acele șase cuvinte încă o dată: *„Cred că ar trebui să refuzi"*.

Lucrul ăsta m-ar ajuta să înțeleg toată treaba asta. Mi-ar da un motiv bun să renunț la CN, să renunț la cele „trei lucruri", la conversațiile delicioase de la miezul nopții și la toate lucrurile care m-au făcut să nu mă dau bătută în ultimele luni.

CN este Liam. Liam este CN. O ecuație simplă. Matematică de bază. E timpul să accept.

— Bună, spune Ethan și mă privește stăruitor.

Îmi spune acele șase cuvinte fără să spună cele șase cuvinte cu voce tare. Așa că nu-i răspund lui Liam, cel puțin nu încă, și mă întorc spre Ethan. Câștig timp în alt mod.

— Bună, îi răspund.

Apoi încep să cred că nu am înțeles nimic din toată treaba asta, că de fapt visez, pentru că, dintr-odată, Caleb este și el aici, chiar în spatele lui Ethan. Normal, au apărut toți trei la marea dezvăluire a identității lui CN. Ăsta e un vis. Trebuie să fie, nu au cum să fie toți trei CN și am mai avut vise de astea, când sunt cu toții acolo, Liam, Ethan și Caleb, metamorfozându-se unul într-altul, purtând unul tricoul altuia.

Dar, nu, Caleb e îmbrăcat în gri. Ethan e cu Batman. Şi Liam poartă o cămașă cu toți nasturii închiși, pentru că, spre deosebire de prietenii lui, el nu poartă mereu aceleași haine. Avantaj Liam.

Dacă ăsta e un vis, urmează să înceapă toți să cânte. Să-mi dedice o serenadă, „Fata pe care nu o cunoaște nimeni".

Nimeni nu cântă.

Ăsta nu e un vis.

Îmi înfig unghiile în palmă, doar ca să fiu sigură. Mă doare.

— Salut, spune Caleb, uitându-se de la Liam la mine și înapoi la Liam.

Zâmbește, ca și cum i-ar spune: *„Fă-o, tipule!"*. Oare și el, și Ethan știu că CN este Liam și au venit să vadă ce se întâmplă? Sau poate știu toți chestia asta, au folosit toți aceeași parolă și mi-au scris pe rând, drept CN? Să fi fost toată treaba asta doar o glumă? Asta e minciuna? Că sunt trei CN?

Îmi amintesc de oferta tatei de a ne întoarce la Chicago și mă întreb dacă într-acolo mă îndrept. Înapoi în avion, umilită și cu inima frântă.

— Stai, spune Ethan, făcând un pas înainte, apoi unul înapoi.

E un dans ciudat și fața îi devine roșie ca focul.

— Ai ajuns mai devreme.

— Tipule, avem ceva de discutat aici, spune Liam și mă privește, pregătit să mă invite din nou.

A, da. Cina. Dacă nu aş fi aşa de dezamăgită, ar fi o chestie drăguţă, CN să înceapă prima noastră conversaţie invitându-mă la o întâlnire.

— Liam, zice Ethan şi pune mâna pe umărul lui.

Liam se scutură, furios. Sunt aşa de proastă. E clar că ăştia doi au o problemă unul cu altul. *„Situaţia a fost dramatică, o vreme"*, mi-a spus Dri cândva. Liam l-a înlocuit pe fratele mai mare al lui Ethan în formaţie.

Cred ca ar trebui să spui „nu".

Am înţeles total anapoda: acele şase cuvinte nu aveau nicio legătură cu faptul că Ethan mă dorea. El pur şi simplu îl urăşte pe Liam. Şi este ucigător.

— De ce te bagi tu mereu unde nu e treaba ta?, întreabă Liam şi se ridică pentru a-l înfrunta pe Ethan.

Luni, poate chiar ani, de agresiune înăbuşită sunt pe punctul de a se revărsa, iar eu am ghinionul de a fi prinsă la mijloc.

Liam strânge pumnii, ca şi cum ar fi pregătit să sară la bătaie chiar în IHOP, care este, normal, un loc idiot pentru o bătaie. Sunt copii aici. Şi separeuri din poliester şi clătite în formă de feţe zâmbitoare. Şi o grămadă de tipuri de sirop. Iar unele băuturi sunt servite chiar cu cireşe în maraschino*.

Caleb sare între Liam şi Ethan, iar Ethan ridică mâinile în aer, ca să-i arate lui Liam că nu e interesat să dea cu pumnul sau să fie ţinta pumnilor. Poate că nu e interesat nici de mine.

— Ai înţeles greşit, omule. Nu e nimic de genul ăsta.

Ethan coboară mâinile şi le bagă în buzunare. Îşi scoate telefonul.

— Dă-mi o secundă şi o să înţelegi.

Ethan mă priveşte pe mine, nu pe Liam, şi privirea lui îmi vorbeşte pe tăcute. Nu înţeleg ce vrea să-mi spună. Vreau doar să mă pot holba

* Maraschino este un lichior produs în mod tradiţional în oraşul italian Torreglia prin distilarea cireşelor Marasca (n.t.).

la el în continuare. Din nou, totul se întâmplă prea repede ca să înţeleg ceva, dar şi prea încet, pentru că-mi pot auzi bătăile propriei inimi şi sângele curgând, simt căldura cănii de cafea în mâinile care-mi tremură. Telefonul meu scoate un bip. Am primit un mesaj.

Mă uit la ecran, ridic telefonul de pe masă.

CN: eu sunt.

Ridic privirea. Ethan îmi zâmbeşte, emoţionat. Scrie fără să se uite la ecranul telefonului:

CN: eu. nu el. eu.

CN: să spun asta şi cu majuscule: EU.

— Tu?, îl întreb.

Cu voce tare, nu pe telefon, şi cuvintele îmi vin în ajutor exact când am nevoie de ele. În sfârşit, în sfârşit înțeleg. Privirea mea nu se poate dezlipi din ochii lui Ethan. Nu mă pot abţine, zâmbesc cu gura până la urechi.

— Serios, chiar tu?

— Eu, spune Ethan, arătându-mi ecranul telefonului. Ai ajuns mai devreme. Am avut repetiţii cu formaţia în spate, am stat prea mult şi tu ai ajuns înaintea mea.

Mă uit la Liam, care se leagănă pe călcâie, confuz şi încă nervos.

Ascultând ce discutăm, dar fără a înţelege nimic. Şi cum ar putea? Abia înţeleg eu.

Ethan e Ethan e Ethan.

Ethan e CN.

— Liam, îmi pare rău. Nu pot. E Ethan. E el.

Răspunsul meu nu prea are sens, dar nu contează pentru mine, pentru că acum Ethan se aşază în faţa mea în separeu. Şi ne zâmbim unul altuia, copilăreşte, fericiţi, şi totul e atât de uşor, mult mai uşor decât ar trebui să fie.

Liam pare mai mult confuz decât supărat. Caleb ridică din umeri şi apoi se uită către uşă, ca şi cum i-ar spune: *„Haide, omule, renunţă. Nu merită"*.

— Mă rog..., îmi spune Liam peste umăr, cu nepăsare, îndreptându-se deja spre uşă.

Caleb ne salută cu telefonul pe mine şi pe Ethan. Se pare că ăsta este salutul lui obişnuit. Apoi fuge spre uşă, pentru a-l prinde din urmă pe Liam.

— Tu?, îl întreb pe Ethan din nou, pentru că vreau să mai aud încă o dată răspunsul.

Ca să fiu sigură că nu fac presupuneri nefondate şi că nu visez.

— Mă bucur să te cunosc din nou, Jessie. Jessie Holmes. Eu sunt ciudatul care ţi-a scris până acum.

Ethan pare emoţionat, mă priveşte întrebător. Ziua de astăzi nu a mers deloc aşa cum mi-am imaginat...

Izbucnesc în râs, pentru că ceea ce simt e mai mult decât uşurare.

— De ce? Nu te aşteptai să fii pe punctul de a te bate cu cineva?

— Nu. Nu, chiar nu mă aşteptam.

— Nu-mi vine să cred că tu eşti, îi zic, respirând adânc.

Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia. Telefonul scoate un bip.

CN: ești dezamăgită?

Eu: NU!!!

CN: pot să vin să mă așez lângă tine?

Eu: DA!!!

Ethan se ridică și se mută în partea mea de separeu. Acum coapsa lui este lipită de a mea. Îi pot simți mirosul de Ethan. Fac pariu că are gust de cafea.

— Bună, îmi spune, apoi se întinde și îmi trece o șuviță rebelă în spatele urechii.

— Bună, îi răspund.

După ce vorbim o vreme, simt că totul e la fel ca de fiecare dată când m-am întâlnit cu Ethan, dar totodată complet diferit, pentru că nu lucrăm la niciun proiect, suntem doar împreună pentru că vrem să fim împreună și acum îl cunosc cu adevărat pentru că ne-am petrecut ultimele două luni discutând în scris.

— De ce?, îl întreb.

El vine mai aproape, își așază mâna peste mâna mea. Ne ținem de mână. Ethan mă ține de mână. Nu sunt sigură că o să-i mai dau vreodată drumul.

— De ce ce?

— De ce mi-ai trimis e-mailul în prima zi?

— De când fratele meu... Am simţit că am uitat cum e să vorbesc cu oamenii. Tata m-a obligat să mă duc la un psiholog şi ea mi-a spus că m-ar ajuta să mă exprim în scris. Când te-am văzut, în prima zi de şcoală, am simţit că vreau cu adevărat să te cunosc. Păreai pierdută, într-un fel pe care îl înţelegeam întru totul. M-am decis să-ţi scriu un e-mail. Am simţit că e mai bine dacă îţi scriu anonim.

Scutură din cap, ca şi cum ar spune *„Da, sunt un ciudat"*.

— I-ai mai scris şi altcuiva?

— Da, de câteva ori. Îmi place să privesc oamenii. Le-am spus unor puşti din şcoală unele lucruri, în cel mai amabil mod cu putinţă. De exemplu, i-am spus lui Ken Abernathy că Gem copiază de la el la ora de matematică. Dar cu tine a fost ceva diferit. Conversaţia noastră a durat două luni.

— Deci eşti un fel de Batman al Liceului Wood Valley?

Zâmbeşte. Se uită la tricou.

— Nu chiar. Tricoul ăsta a fost al fratelui meu. E ridicol, dar nu-mi pasă.

— Îmi place să-ţi pun întrebări şi îmi place să-mi răspunzi.

— Şi mie îmi place să-mi pui întrebări.

— Spune-mi trei lucruri.

Iubesc jocul nostru cu cele trei lucruri. Nu vreau să ne oprim doar pentru că acum le putem spune cu voce tare.

— Unu: în ciuda opiniei generale, nu iau droguri. Mi-e frică de ele. Nu iau nici măcar paracetamol. Doi: am memorat prima parte din *Tărâmul pustiit* doar ca să te impresionez pe tine. În mod normal, când nu pot dormi, mă joc pe Xbox sau citesc, dar m-am gândit că dacă aş învăţa poemul pe de rost vei crede că sunt mai interesant, sau aşa ceva.

— A funcționat. A fost minunat.

În vocea mea vibrează un zâmbet. Habar nu aveam că se poate așa ceva.

— Trei: mama e internată la dezintoxicare, începând de ieri. Nu sunt atât de naiv încât să fiu optimist, am mai văzut spectacolul ăsta de câteva ori, dar măcar e ceva...

— Nu știu ce să zic. Dacă ne-am fi scris, probabil că ți-aș fi trimis un emoticon acum.

Îl strâng de mână, un alt mod de a-i spune ce simt. Nu e de mirare că Ethan nu poate dormi, viața lui de familie e chiar și mai ciudată decât a mea.

— Rândul tău. Trei lucruri.

— Bine. Unu: am sperat din toată inima ca tu să fii CN. Eram sigură că ești tu, apoi nu am mai fost atât de sigură, apoi, pentru o clipă, am crezut că CN este Liam și mi-a venit să plâng.

— Liam nu e un tip rău. Trebuie să fiu mai drăguț cu el. În special acum. O, Doamne, o să-mi rupă picioarele.

Ethan îmi zâmbește. Nu-i este deloc teamă de Liam.

— N-o s-o facă. O să se întoarcă la Gem și vor fi regele și regina balului sau așa ceva, presupunând că aveți obiceiul ăsta pe-aici, și totul va fi în regulă. Păcat, aș fi vrut să-i fac lipeala cu Dri.

— Apropo, am avut dreptate că tu și Dri o să vă înțelegeți bine?

— Ai avut. Ai avut dreptate în legătură cu multe lucruri.

— Doi...

— Doi...

Mă gândesc la ce aș vrea să-i spun. Că, prima dată după mult timp, sunt exact acolo unde vreau să fiu. Că sunt fericită să stau pe loc. Chiar aici. Cu el.

— Doi: mulțumesc că mi-ai fost singurul prieten de aici atunci când

nu aveam pe nimeni. A fost... a fost foarte important pentru mine.

Acum e rândul lui să mă strângă de mână și asta mă face să mă simt atât de bine. Aproape închid ochii de plăcere.

— Trei? Nu știu care e numărul trei. Încă mă simt amețită.

— Am eu o propunere.

— Spune.

— Trei: vreau să te sărut. Vreau să te sărut foarte mult. Te rog.

— Chiar vrei?

— Chiar vreau, îmi răspunde.

Mă întorc spre el și el se întoarce spre mine și, deși suntem în restaurantul ăsta IHOP și masa noastră e plină de o gamă bizară de feluri de mâncare neatinse pe care Ethan le-a comandat ca să putem rămâne aici în ultimele trei ore (clătite, normal, dar și murături și plăcintă cu mere), toate lucrurile din jurul nostru dispar.

Suntem doar noi doi, Ethan e Ethan e Ethan și Jessie e Jessie e Jessie, și buzele lui le ating pe ale mele.

Însă uneori un sărut nu e un sărut nu e un sărut. Uneori un sărut este o poezie.

Mulțumiri

Cu inima plină de recunoștință, oricât de penibil de serios ar suna asta, aș vrea să le mulțumesc următoarelor persoane, fără de care această carte ar fi rămas pentru totdeauna doar un maldăr de cuvinte pe un hard disk antic: lui Jenn Joel, pentru că este un agent literar fantastic și pentru că s-a luptat mereu pentru mine. Lui Beverly Horowitz, pentru remarcile ei pătrunzătoare și pentru că m-a impulsionat să transform *Spune-mi tr3i lucruri despre tine* într-o carte tot mai bună cu fiecare versiune. Minunatei și incomparabilei Elaine Koster, de care îmi este foarte dor. Lui Susan Kamil, cea mai tare tipă din lume. Clubului Fiction Writers Co-op, pentru susținere, pentru hohotele de râs și pentru că au făcut viața de scriitoare mai puțin singuratică. Lui John Foley, pentru că a denumit librăria Book Out Below! Lui Karen Zubieta, pentru că mi-a făcut viața mai puțin complicată. Clanului Flore, pentru că mi-au dat voie să intru în familia lor și să le pomenesc numele. Lui Mammaji, care a renunțat la atât de multe pentru ca eu să pot face ceea ce iubesc, recunoștință eternă. Lui Josh, pentru că mă ajută să rămân sinceră și mă face să râd: am câștigat loteria fraților mai mari. Tatălui meu, pentru că e fantastic. Mamei mele, Elizabeth, care este iubită întotdeauna și de care ne aducem aminte zilnic, însă al cărei nume nu e rostit cu voce tare pe atât de des pe cât ar trebui. Și, desigur, soțului meu, Indy, și celor doi copii ai noștri, Elili și Luca: dragostea e un cuvânt prea mic pentru a descrie ce simt pentru voi. Sunt atât de mândră că am șansa să spun că sunteți ai mei.

Julie Buxbaum a absolvit Facultatea de Drept a Universității Harvard. A fost avocat o vreme, dar într-o foarte bună zi, a primit un e-mail anonim, lucru care a inspirat-o să scrie romanul *Spune-mi trei lucruri despre tine*, devenit bestseller *New York Times*.

Julie trăiește la Los Angeles, împreună cu soțul ei, cei doi copii și un peștișor auriu nemuritor.

STORIA

storiabooks.ro